

¶ Ali lahko od tod napišem pesem ¶
ki je iskala šepet v reverzu. ¶ in zakaj
ribe molčijo drugače od ljudi. ¶ Le misel
daleč sva jaz in dež. ¶ V iskanju sebe
sredi nove zgodbe ¶ Kopica otrok v
sončnem zahodu iz marcipanovega testa
Saj si vendar – razprostrta pomlad. ¶
you are a being of transparency ¶ vrtinec
prividov blede v nič ¶ tlenja nekam v
prihodnost tvoja usta so njegova usta
¶ Tudi ti si pesek. ¶ deklica prižiga
vžigalice ¶ jaz še kar imam te rada ¶
prepodimo čas iz njihovih mrtvih oči ¶
Mogoče ostajam ¶ prekoplji temelje ¶
zaspimo nazaj ¶ U nepomičnost obalâ
motriš ¶ po lužah skačejo bosonogi
otroci in deklice plešejo kolo.

PESEM SI 17

pogledi
zazrti
navzgor
Zelena
voda
sveža
hitra,
paberkujem
po poljih
drgetov
vsrkavaš
me vase
glasovi
otrok.
Ali lahko
od tod
napišem pesem

Pesem si 17

zbornik

www.pesem.si

Pesem si 17

Uredile: Ana Porenta, Lidija Brezavšček, Silvana Orel Kos,
Tea Plesničar, Senada Smajić

Jezikovni pregled: Aleksandra Kocmut

Jezikovni pregled pesmi v BHS jeziki: Jure Drljepan

Avtorji: Vesna Andrejić Mišković, Duško Babić, Dani Bedrač, Luka Benedičič, Marina Bogdanović, Kaja Bonča, Aljaž Božičko, Lidija Brezavšček, Brezno, Valerija Čerić, Jure Drljepan, Ivan Gačina, Danja Gašpar Đokić, Dare Gozdnikar, Sašo Greiner, Gregor Grešak, Anja Grmovšek, Matjaž Hladnik, Milena Hladnik, Jasna Janež, Matjaž Jarc, Aleš Jelenko, Andrejka Jereb, Branka Kamenšek, Aleksandra Kocmut, Tjaša Ivana Kocmut, Majda Kočar, Zdravko Kokanović, Breda Konjar, Žiga Kosec, Ivanka Kostantino, Kristian Koželj, Matej Krajnc, Marija Kranjec, Samo Kreutz, Matej Krevs, Srečko Križanec, Irena Kus, Tadeja Logar, Zoran M. Jovanović, Tomaž Mahković, Željko Majstorović, Mark Mandy, Željko Medić Žac, Alenka Mihorič, Nena Miljanović, Bernarda Mrak Kosel, Jagoda Nikačević, Franci Novak, Milan Novak, Tanja Očelič, Silvana Orel Kos, Barbara Oroszy, Neja P., Irena P. Beguš, Miro Petrač, Srečko Plahutnik, Tea Plesničar, Mirko Popović, Pohandy, Ana Porenta, Petra Privšek, Peter Rangus, Ljubica Ribič, Marko Skok - Mezopotamsky, Petra Skušek, Senada Smajić, Gaia Stergar, Jelena Stojković Mirić, Žiga Stopinšek, Vesna Šare, Dimitrij Škrk, Dejan Štiglic, Vanja Tanjšek, Patrik Tomšič, Gašper Trček, Tamara Turšič, Milen V. Šelmić, Tjaša Valič, Valerija Večei, Aleš Vodenik, Milena Vučković, Helena Zemljič, Sašo Zorc Florjanski, Evelina Žefran, Milan Žniderič, Igor Žuravlev

Zbirka Pesem.si ▪ št. 11 ▪ maj 2017

Zavod za razvijanje ustvarjalnosti

Kukmaka 1, 1315 Velike Lašče ▪ www.zru.si ▪ zru@zru.si

Oblikovanje in prelom: Franci Novak

(c) Copyright 2017 ZRU

*Besedilo na ovitku: verzi iz objavljenih pesmi
različnih avtorjev*

Pesem na hrbtnišču: Vesna Šare

Dostopno na: www.pesem.si

Kazalo

Pesem si: deset let delovanja in enajsti zbornik poezije	7
K desetletnici Pesem si	10

Pesem si izbrana

Alenka Mihorič, Modricvet	20
Branka Kamenšek, Branka	26
Kristian Koželj	30
Breda Konjar, Koni	37
Lidija Brezavšček, Kočijaž	41
Samo Kreutz, Albin	44
Aljaž Božičko	48
Aleksandra Kocmut, Kerstin	52
Irena P. Beguš, Pi	56
Dimitrij Škrk, Dimitrij	61
Dejan Štiglic, naprimerjanez	64
Peter Rangus	72
Tamara Turšič	77
Milan Žniderič, Jošt Š.	85
Andrejka Jereb, Andrejka	91
Matej Krevs	96

Pesem si podčrtana

Dani Bedrač	102
Luka Benedičič, Mladi Pesnik	105
Kaja Bonča, kaiiabonca	107
brezno	109
Valerija Čerič, Filia	113
Dare Gozdnikar	117

Sašo Greiner, Mrož	120
Anja Grmovšek, Anja G.	122
Matjaž Hladnik	125
Milena Hladnik, Dama	128
Jasna Janež, rožmarin	131
Ivanka Kostantino, Lea 199.....	133
Matjaž Jarc, Maatjazh.....	136
Aleš Jelenko.....	138
Majda Kočar, Ob potoku	141
Žiga Kosec	145
Matej Krajnc	147
Marija Kranjec, Triglav	150
Srečko Križanec, Srecok	151
Irena Kus, I. Šelmić	152
Tadeja Logar, Tadeja L	155
Tomaz Mahkovic	158
Mark Mandy, Yoda	161
Bernarda Mrak Kosel, Lovrenka	162
Milan Novak	164
Barbara Oroszy, Lorellia.....	167
Miro Petrač, okto	170
Srečko Plahutnik.....	171
Pohandy	174
Petra Privšek, Petja	177
Marko Skok – Mezopotamsky.....	180
Petra Skušek, Beatrice Reiniger	184
Senada Smajić, Breza	185
Vesna Šare	189
Vanja Tanjšek, Vanja T	192
Patrik Tomšič, Patriktomsic.....	194
Mateja Traven, levček	197
Gašper Trček, Prašeg	200
Tjaša Valič, Evelyn	202

Aleš Vodenik, Enygma	205
Helena Zemljič, Helena (MalaSenca).....	207
Sašo Zorc Florjanski.....	211
Evelina Žefran, Evelina	214
Igor Žuravlev	217

Pesem si mladostna

Tjaša Ivana Kocmut.....	222
Neja Pegan, Neja P.	224
Gaia Stergar, Zvezda	225

Pesem si tujejezična

Aleksandra Kocmut, Kerstin	228
Vesna Andrejič Mišković	230
Duško Babić	234
Marina Bogdanović	239
Danja Đokić.....	243
Tanja Očelič, Emilina	248
Ivan Gaćina.....	250
Zdravko Kokanović Koki	253
Zoran M. Jovanović, Dedino Muško	257
Željko Majstorović, Mikailo m.z.	260
Željko Medić Žac	263
Nena Miljanović, nenamiljanovic	266
Jagoda Nikačević, jagodanikacevic.....	270
Mirko Popović, mirkopopovic.....	275
Ljubica Ribić	279
Jelena Stojković Mirić.....	282
Milen V. Šelmić	288
Valerija Večei-Funda, valy.....	294
Milena Vučković.....	295

Pesem si prevedena

Jure Drljepan, Jur.....	300
Valerija Večei-Funda, valy.....	308
Marko Skok, Mezopotamsky.....	309
Senada Smajić, Breza	313

Pesem si uredniška 317

Lidija Brezavšček, Kočijaž.....	318
Franci Novak	322
Silvana Orel Kos, Jupiter!	324
Tea Plesničar, Serigala	327
Ana Porenta	330

Predstavitev avtorjev.....	333
-----------------------------------	------------

Kdo skrbi za Pesem si?.....	350
------------------------------------	------------

Pesem si: deset let delovanja in enajsti zbornik poezije

Naj tokratni uvodnik začnem drugače: s svojim dnevni-
škim zapisom po lanskem srečanju na *Trubarjevi doma-*
čiji ob izidu zbornika *Pesem si 16*:

*Z mene se luščijo vzhičenosti:
nad življenjem, ki ga človeško telo in glas lahko
uprizorita skozi poezijo,
ko besede s papirja vstanejo v oprijemljivem telesu,
glasu, gibanju, glasbi.
Kar presega misel, kar presega črke, brez katerih pa
tega preseganja ne bi bilo.
Objemi, atmosfera globlje povezanosti skupnosti
Pesem si, ki ji pripadaš.
In drhtenje ob spoznanju, da si povzročil ta plaz, ki se
vali za teboj.
In ne, ni občutek, da te pokopava,
je občutek, da te zagradi in nosi, ti energično
prigovarja
in ti pomaga preko skoraj izgorele vztrajnosti.
Milina, globina, enost.
(22. 5. 2016)*

Tako sem in smo na valu te energije, ki se zgodi samo v
živo, pripluli čez 10 let vsednevnega in vseurnega delo-
vanja spletnega portala www.pesem.si, kjer ste z nami
delili na stotisoče pesmi, forumskih objav in klepetanj
ter tudi precej živih srečanj.

Naj zdaj povzamem nekaj letošnjih dogodkov, ki so spremljali delovanje portala: 20. junija 2016 smo priredili *virtualni večer* z uredništvom *Pesem si* ob izidu prvega nesnovnega zbornika, elektronske različice *Pesem si* 2016. Ugotovili smo, da z izdajo omejene klasične in vzporedno še elektronske knjige lažje shajamo s pičlimi materialnimi sredstvi. Uredniki in skrbniki še vedno delujemo kot prostovoljci. 18. decembra smo, prav tako v virtualnem večeru, predstavili zanimivo kolektivno knjigo *Kontejner* in izvedeli več o projektu od pesnikov Helene Zemljič in Aleša Jelenka. 13. aprila smo se s koreografinjo, pesnico, plesalko in kulturno antropologinjo Radharani Pernarčič pogovarjali o njeni predstavitvi slovenske poezije v Španiji in še marsičem.

Srečevali pa smo se tudi v živo; 27. junija smo že tradicionalno nastopili *na maratonu* ob koncu 9. festivala *Mlade rime 2016*. Na letošnji svetovni dan poezije, 21. marca 2017, ko smo ravno dopolnili 10 let obstoja, smo v *Pritličju* v Ljubljani Lidija Brezavšček, Gregor Grešak in Ana Porenta predstavili delovanje našega portala ter prebirali pesmi iz desetih zbornikov.

Avgusta smo v sodelovanju s KGD Reciklaža izvedli *Poletni čepovanski pesniški odklop* (od 11. do 15. 8. 2016), žive pesniške stvaritve, nastale v čudovitem naravnem okolju in ob pesniškem druženju, pa so objavljene v elektronskem zborniku *Vračamo ti žerjavico, Prometej* (po *Danes se ne bojim svetlobe* že druga tako napisana knjiga). 20. avgusta smo se družili, veselili in prebirali pesmi na našem tradicionalnem *pesniškem pikniku* v koči TD Podgora (Dobrepolje) z našima gostiteljema Saško in Andrejem Strnadom.

V prejšnjem in letošnjem letu je mnogim našim članom izšla prva ali nova pesniška zbirka, pri naši založbi (ZRU) tudi *Gorečke z borjača* naše ustanovne članice Darinke Grmek Štrukelj. Naši avtorji so bili dejavni tudi na srečanjih literatov, ki jih organizira JSKD RS – tako seniorskih kot tudi na *Urški*. Pesnice in pesniki, ki objavljajo na *Pesem si*, so spet zasedli pol mest v polfinalu in tudi v finalu letošnjega *Pesniškega turnirja*, ki ga je v Mariboru že 17. leto priredila Založba Pivec. Majda Kočar, naša dolgoletna članica, je s svojo pesmijo *Moja ruta* 22. aprila 2017 postala zmagovalka občinstva, na kar smo zelo ponosni. Bilo je še veliko večerov, kjer smo se lahko družili na različnih koncertih naše domovine in si stisnili roke ter prisluhnili poeziji. Preseganje virtualnosti je zanimivo, včasih celo dramatično in nenavadno, vedno pa toplo in prisrčno.

Pred nami je enajsti zbornik (prva številka je izšla ob zagonu portala na spletu), ki nas bo znova vse leto razveseljeval s svojo raznoliko, zanimivo, izpovedno, angažirano, bivanjsko, ljubezensko, kritično ... poezijo v najrazličnejših oblikah in pesniških zvrsteh, in to v slovenščini in tudi nekaterih drugih jezikih.

Do naslednjega nas obiskujte in berite na spletu – na *Pesem si* je vsak dan kaj novega! V želji, da se naša skupna pesniška rast še naprej bohoti, vas na tem mestu prepuščam besedam naših urednic in skrbnikov, ki vsak na svoj način obujajo spomine ali razmišljajo o *Pesem si* ob desetletnici obstoja. Potem pa v objem poezije – in naj bo njeno naročje polno navdihov!

Ana Porenta

K desetletnici Pesem si

Pesem si vidim kot peskovnik za vsakdanje druženje, spoznavanje, igranje, grajenje peščenih tortic ..., v glavnem prostor za eksploracijo, kjer se vsakodnevno gradi na posameznikovih pesmih in tudi na avtorjevi samozavesti.

Pesem, ki pripotuje v javnost (klik klik), lahko doseže takojšnje in raznolike odzive. To je tudi ena izmed večplastnosti tega portala.

Vsi na mivko!

Psevdonim na peskovniku

Plavutasta mivka

Peskokop pesmi

Pač pesem

Pesem si

Pesem pesmi

Človek,

(kaj) Pesniš?

Tea Plesničar

***

Vse se je začelo z Aninim romanom Virtualnisvet.com. To je bila prva domena, ki sem jo v življenju zakupil in z njo zaoral v svet spletnega programiranja. Ana je v romanu opisala zanimivo in za tiste čase futuristično on-line rimarsko igro Stih Na Vdih. Ta je bila prva osnova za

razmišljanje o pesniški skupnosti pri nas. Virtualnisvet.com je dobil svoj portal, na katerem so lahko najstniki (in starejši), ki so roman prebrali, napisali kak svoj vtis in se sploh virtualno družili na forumu. Že takrat se je stakalo nekaj zanimivih poznanstev in prijateljstev, ki so bila osnova za začetno članstvo na portalu.

Potem je bilo na vrsti intenzivno obdobje sodelovanja s skupino Sto Prašičkov Poje in njihovega znamenitega bloga 100pp.zru.si, ki je bil programerska osnova za prvotno izvedbo portala pesem.si. Anino sodelovanje s skupino pesnikov iz Dobropolja in literarni večeri Pesniška prepletanja, ki so bili zasnovani kot poskus dialoga med poetikami različnih avtorjev, pa so bili tok, ki naju je vedno bolj intenzivno naplavljal v vode literature in še bolj specifično poezije. Odkritje proste domene pesem.si nekega deževnega nedeljskega popoldneva je bilo le še tisto zadnje zrno, zaradi katerega se je tehtnica povsem prevesila v območje poezije.

Pesem.si bo spletna stran, na kateri bodo pesniki objavljali svojo poezijo, potekale pa bodo tudi razne animacije (virtualno in v živo), in ena od teh bo StihNaVdih. Na strani bo tudi neskončna pesem, ki bo prepletala rime vseh sodelujočih, ki si želijo malo sprostitve in zabave. Bralci bodo za vsak letni čas s točkovanjem določili pesem, ki jim bo najbolj všeč, za strokovni izbor pa bodo poskrbeli klikniki. Tak je bil načrt in tako nekako se je tudi zgodilo. 21. marca 2007 ob 1 uri in 7 minut je portal začel uradno delovati. Pred tem sem tri mesece intenzivno programiral in 19. 3. se je začelo prvo javno testiranje. Objavo z zaporedno številko 1 sem oddal prav ta dan (ali bolje to noč) ob 2.35. V dveh dneh sem

odpravil še nekaj hroščev in spremenil videz (nad prvotnim so se mnogi pritoževali, saj je imel v ozadju sliko mavrice). Danes si mislim: pogumno dejanje – in vsak, ki se je kdaj ukvarjal s programiranjem, mi bo priki-mal.

Portal pa ni bil edini, s katerim smo obeležili rojstvo projekta in svetovni dan poezije leta 2007. Izdali smo tudi prvi zbornik Pesem si 07, v katerem so bile pesmi tistih, ki bi jim lahko rekli »ustanovni člani« projekta Pesem si, čeprav nekateri izmed njih nikoli niso postali tudi člani portala. To so bili Simon Bergant, Davorin Bole, Nataša Cvišič, Davorina Čebohin, Andrej Debeljak, Marija Gorše, Darinka Grmek Štrukelj, Vida Herga, Duška Hočevnar Mihelič, Alenka Jeraj, Franci Novak, Ana Porenta, Marjan Seljak, Miha Seljak, Saška Strnad, Tomaž Simetinger in Alenka Zabukovec.

Tako smo se rodili hkrati virtualno in realno, in temu je Pesem si ostal zvest vse do danes, ko sta letno najmanj dva dogodka v fizičnem svetu: srečanje ob izidu letnega zbornika na Rašici in pesniški piknik, ki je zdaj že tradicionalno v Podgori.

Prvo uredništvo portala je bilo določeno že ob samem začetku. Maša Ogrizek jih je poimenovala klikniki, vendar se to ime ni nikoli prijelo. Poleg glavne urednice Ane Porenta so bili imenovani v uredništvo tudi Maša Ogrizek, Vladimira Rejc in Miha Knavs, vendar prisotnost na spletu v tistih časih še ni bila tako sama po sebi umevna, kot je danes, za urednikovanje spletnega portala pa je bila vseeno nujna. Tako se je v praksi zgodilo, da je večino uredniškega dela opravila Ana sama, in tako je bilo, vse dokler ni število dnevnih objav za-

čelo presegati meje tega, kar je lahko sama prebrala in prebavila. Na portalu se je takrat pojavila iskriča in hudomušna, a očitno zelo razgledana avtorica z vzdevkom Zalka. Ana ji je pisala po e-pošti, in tako je Zalka Grabnar postala prva urednica portala, ki je bila izbrana izmed članov. Kmalu se ji je po isti logiki pridružila še Aleksandra Kocmut - Kerstin in kako leto kasneje Lidiya Brezavšček - kočijaž. Uredniška četvorka se je v tej zasedbi obdržala kar nekaj časa, kasneje so se pridružili še drugi, nekateri pa so uredništvo zapustili. Najmlajša članica, ki je bila imenovana v uredništvo Pesem.si, je bila Lucija Lotus Mlinarič, Peter Rezman - Perorez pa je bil prvi moški član uredništva. Trenutno so člani uredništva Lidija Brezavšček - kočijaž, Franci Novak, dr. Silvana Orel Kos, Tea Plesničar - Serigala in mag. Ana Porenta.

Čeprav se je na portalu v teh desetih letih zgodilo marsikaj lepega in tudi manj lepega, mi nikoli, niti v najhujših trenutkih, ni bilo žal, da smo portal ustanovili, saj sem prepričan, da je vedno opravljal in še opravlja pomembno poslanstvo približevanja poezije vsem. Vsak avtor, ne glede na spretnost in izkušnje, ima priložnost, da svoja dela preizkusi v javnosti. Povprečno je vsaka objava prebrana 385-krat, kar je številka, s katero se lahko pohvalijo le redke literarne revije. Kdor pa želi, lahko svoje pisanje s pomočjo mentorstva s strani urednic in izkušenejših članov še izboljša.

Naj živi poezija in naj živi naš Pesem.si!

Gregor Grešak

Pesniški portal Pesem.si je v Sloveniji največja digitalna zbirka avtorskih pesmi. Odkar smo priklopljeni v medmrežje, skupnost pesnic in pesnikov vsak dan natipka (ali prilepi) povprečno 22.500 znakov, kar je približno 2800 besed na dan. In trend je pozitiven, od leta 2016 povprečno natipkamo dobrih 27.000 znakov, torej 3300 besed na dan. Če zraven prištejemo še vse delavnice, razprave in komentarje, skupaj že celo desetletje ustvarjamo ogromno odprto digitalno zbirko literarnega znanja. Smo v koraku s časom, ko se je svet prisiljen prilagajati odprtosti in svobodi interneta.

Ampak pesmi niso le besede. So neodtrgljiva zmes najrazličnejših čustev, prikritih zamisli, domišljije, avtorjevega in bralčevega doživljanja zgodb iz preteklosti in sedanjosti ter še česa. Skupaj pišemo besedo za besedo, vrstico za vrstico, stran za stranjo v mogoče največji dnevnik kolektivnih čustev v Sloveniji.

Hmmm, mogoče pa bo enkrat umetna inteligenca, ki vedno manj sramežljivo kuka v naš vsakdan, ravno s pomočjo našega portala napisala svojo prvo pesem.

Žiga Stopinšek

***

Ne glede na to, kako so starogrški misleci obravnavali poesis, pesnikovanje, mi je lepo in prav, da je poezija v svojem temelju načrtno delovanje, u/stvarjanje, obli/kovanje; je snovanje in kovanje pesmi. Vstop skozi portal Pesem si zato ni le igriv sprehod skozi okrasne vrtičke poezije, ampak je delo za ustvarjalce in urednike. In to-

liko prijetnejše, kadar se pesem v dodelani obliki želi iztisniti v enem samem ustvarjalnem sunku.

Pri urednikovanju se rada posvečam prevodni poeziji. Kdor se je kdaj lotil prevajanja pesmi, ve, da je jezikovno preoblikovanje povezano z velikokrat daljšim delovnim procesom in bolj ožuljenim piljenjem, kot ga je zahtevalo izvirno delo. Uredniško delo s prevodi članov Pesem si mi je zanimivo tudi zaradi vpogleda v interpretativno preoblikovanje, ki ga prevajalec ali prevajalka izpostavi s prevodom. Interpretacija izvirne pesmi največkrat ostane v glavah bralcev, s prevodom pa se udejanji tudi ta prej neizražena misel.

Silvana Orel Kos

***

Pisati nekaj, kar bi pomembno označilo desetletnico obstoja pesniškega portala Pesem si, je težko. Zahtevno je zato, ker sem sama le delček kolesja, ki to našo kovnico poezije poganja in ohranja. Včasih je težko znati se v morju pesmi, ki jih je treba pregledati, zavedam se, da bi potrebovala dodatnih štiriindvajset ur na dan, če bi hotela sproti prebrati, pokomentirati in ovrednotiti vse, kar prileti v objave, že vseh osem let, odkar sem urednica na portalu. Težko je napisati uvodnik, ki ne bi bil suhoparen, formalen, dolgočasen. Ne morem naštetih vsega, kar se je dobrega in manj dobrega dogajalo na pesniških relacijah, pa vendar lahko rečem, da je bilo delo plodno in izpolnjujoče, tako zame kot – upam – tudi za člane portala in moje sourednike.

Prav ponosni smo, da je z objavljanjem na našem portalu v tem desetletju nastalo kar nekaj novih pesniških oblik – brahki in sonet plus (postavila Aleksandra Kocmut), kruiku (izoblikoval Mark Mandy - Yoda), prizmat (formo določil Matjaž Jarc) – ki so se lepo prijele in se v njih bogato in z navdušenjem pesniško izražajo tudi ostali portalovi ustvarjalci, ki so jih te forme prevzele in osvojile. V delavnicah na forumu poetski izraz v različnih oblikah in načinih izpopolnjujemo, si medsebojno pomagamo ter marsikatero idejo izbrusimo, izpilimo obliko in ji utremo pot v iskano formo. Tako nastaja lep krog umetniškega izražanja, ki je zabaven in koristen, izpolnjujoč in potreben.

Za nas, ki smo se našli na portalu Pesem si, je pesem najbrž nuja. Zakaj sploh potrebujemo pesem? Ne vem, morda bo to še najbolje ponazorilo teh nekaj kvartin.

Iščeš

Iščeš črko, ki bi znala
gaz bežečo označiti,
iščeš barvo, ki bi mogla
se čez tvoj utrip preliti.

Iščeš ostro melodijo,
ki lahko bi tiho rjula,
iščeš note, ki bežijo,
ker se pesem je razsula.

Iščeš nežne, rahle vzorce,
ki bi misel jih prenesla,
iščeš trhli raj za norce,
te beseda je spodnesla.

Iščeš hrano za lebdenje,
iščeš vir za ples tesnobe,
iščeš bit, ki ni življenje,
s tonom, ki zveni narobe.

Iščeš sebe, iščeš njega,
sebe v njem in njega v sebi.
Nekaj hočeš, ne pa vsega ...
Iščeš rime po potrebi.

Ko boš nehala drveti
skozi čas hinavsko zlati,
pesem mogla bo zoreti
in boš nehala iskati.

In kaj si jaz želim ob prvi desetletnici portala Pesem
si? Da bi ta naš čas na Pesem si trajal in da ne bi nikdar
nehali iskati.

Lidija Brezavšček

Pesem si izbrana

Alenka Mihorič, Modricvet

Tam zunaj

Tam zunaj
kako sneži
kakor da bi trenutki padali
skozi veselje časa
v nepovratnost

kako padajo
množice drobnih misli
ki jih nihče ne sliši
dokler ne zaškrtajo pod korakom

kako se belijo
pogledi zazrti navzgor
k izvoru vprašanj
od kod in kam

Pesem pomladi 2016 po izboru bralcev

Razpihano

na obrežju ramen ždi ogenj
tujec v pokrajini blata
ki se zrcali v njegovih očalih
prizvok nostalgije je v glasu
ko slepo poslušam in sledim

iskalec svetlobe vstopa skozi
boke ki so odklonili težišče
tlenja nekam v prihodnost
med leče izohips na obzorju
vrtinec prividov bledi v nič

ogenj čisti moja podnebja
in oži razkorake med nama
razkriva ustroj dvomov in stigem
se prižema na notranja spoznanja
prebuja živalske vzporednice

od poletja do poletja se pne
breme neizrečenosti in bojazni
da bo zmanjkalo goriva
v steklenih oljenkah in bom
zgrešila na enem od križišč

medtem ko zima poje svoje
izštevanske in se plazi
skozi premrle praznine pomenov
se prekrivam s trdimi podplati
in spuščam vase slepega pastirja

Fiksacija

Pribila sem se na tvoje rebro,
a tako na rahlo,
da tega niti ne čutiš.
Kadar odvržeš to rebro,
od daleč gledam in poslušam
prepričljiv glas.
Moj je šibak,
nikogar ne zvabi,
kvečjemu izzove posmeh.
Moč mi daje le razmislek
med krepkim brcanjem
po sluzasti strugi navzgor.
Proti izviru,
kjer se bom rodila.
Upam, da s tvojo ključnico,
nekje na drugi strani
otožnosti in mazohizma.
Vem, da bom sama svoja,
in noge me bodo nosile
po aveniji mimo
tvojih izložb.

Pesem za vsa iskanja (*Pesem s citatom*)

Iščeš veter, ki ohlaja
vroče lice, žgoče nade,
da obup – plenilec raja
se razblini, v nič razpade.

Iščeš prejo, z njo bi stkala
perje za molčeče ptice;
košček sebe bi dodala
med zasenčene vrstice.

Iščeš močno energijo,
ki bi v tvoje žile stekla,
da črnine, ki tam ždijo,
v žive barve bi oblekla.

Iščeš tiste nore vonje,
ki ponujajo jih trave.
Ne zbezljaj, ustavi konje,
da ohraniš misli zdrave!

Iščeš žalost zamolčano,
ki globoko v tebi skrita
zadržuje presejano
bol, ki vztraja vse do svita.

Če počakaš, morda z leti
več ne bo se treba bati,
pesem mogla bo zoreti
in boš nehala iskati.*

** Citat iz pesmi Lidije Brezavšček:
Dokončane kvartine.*

Kje (*uspavanka*)

Kje pocvéta tevje?
Kjer teka zajčja šapa
in pomladanska sapa
olistava drevje.

Kje se breza joče?
Tam piha vse močnejše,
ji veter slači veje.
Ona tega noče.

Kje konča se reka?
Kjer je obzorje zlato,
rak se zakoplje v blato,
kadar je oseka.

Kje zahaja luna?
Tja v ločje se je skrila,
da bi se potopila
vse do dna tolmuna.

Kje te čaka zvezda?
Na črkah v pesmih milih,
kjer si na vranjih krilih
za sanje spleta gnezda.

Branka Kamenšek, Branka

Senryu

Tatovi časa
iz kotov vseh ekranov
prežijo na nas.

Kratka pesem pomladi 2016 po izboru uredništva

Ne, hvala.

Prazni.
Galerije brez portretov,
koraki, ki gazijo svoj odmev.
Pozabljene oči spranih zenic buljijo iz okvirjev.
Iskanje.
Prazni.
Koncertna dvorana brez orkestra,
na dirigentsko palico obešen operni glas.
Podgane v črnih oblekah glodajo noge klavirju.
Vrana je ukradla violinski ključ.
Vrišč.
Prazni.
Knjižnice se učijo brati,
besede so opora težkim policam.
Iz prahu vstale velike črke hodijo
na ponovni pogreb zvenečih imen.

Drama.

Prazni.

V trgovskih centrih se rokujejo blede želje,
odsotni pogledi sledijo koleščkom, ki škripljejo
pod težo prenapoljenih vozičkov,
praznino srčnih komor pa napolni
piskajoči zvok blagajn.

Ljudje se plazijo po tleh in poskušajo pobrati
raztrošene želje iz zijajočih denarnic.

Kopica otrok v sončnem zahodu iz marcipanovega
testa

gnete nov svet.

Luna je položila roko na oči ene same želje.

Senryu

ujeti ljudje
v pokemonomaniji
najdejo srečo

Popust

Povprečje si je privoščilo
nonšalanten sprehod skozi množico.
Malomarno postavljene markacije imajo svoj plus,
lahko se sicer izgubiš,
vendar hodiš po lastni poti.
Previdno stopam skozi jato golobov,
ki se ne spomnijo več svoje simbolike.
A množica hiti, z mislimi v korakih,
ki se refleksno ustavljajo pred velikimi
črkami – AKCIJA!

30 %

40 %

60 %

Stoodstotni nateg v drobnem tisku se debeli.

50 % vsega bo končalo v zabojih za smeti,
ograjanih z bodečo žico,
okrašeno z ostanki trakov različnih barv.
Molilni mlinčki so zarjaveli
od sape malih in velikih pljuč,
ki se trudijo izdihniti norost,
vse do severnega križa,
ki ga nihče še ni videl.

Tudi letošnja misica si želi mir na svetu,
a golobi še naprej samo serjejo.

Ne znam za Ines, al ja se ne dam.

Prošetaj, lakše će ti biti.
Dođem do ruba, okačim se za živce
i izmjerim dubinu.
Slobodni pad nema veze sa slobodom,
i još uvijek lete samo ptice.
Zemlja je tvrda, ima kraj
a kraj u sebi krije početak.
I pravo vrijeme ponekad nagazi pravo mjesto.
Da kročim?

Sto puta sam pričala duši o kamenu.
Naivčina ta duša,
pa počnem raditi na njoj,
a ona broji ovce i bleji u čobana.
Po svađi sa sobom
zagrlim pobjednika,
pa skupa ližemo tišinu,
mислеći na sve zvijezde
koje su pale i polomile se.

Kristian Koželj

Lapidis Lacrimae

Nekdo je premaknil kamen.
Prepričan si v to.
Leta že hodiš mimo njega
in ves čas je ležal tam.
Navadil si se nanj.
Še včeraj je bil na svojem
mestu ob poti. Nepremičen.
Danes napol štrli nad prepadom.
Gams? Popotnik?
Ga je vzela v roko,
z blazinico kazalca
nekaj časa gladila
njegovo kameno strelo
in ga odvrгла?
Ker je težek.
Enkrat se bo dokončno prevalil.
To si že videl.
Spodaj na poti bodo ljudje.
Oče in dva sinova.
Upiralo se ti bo zakričati.
Morda jih bo zgrešil.
Premaknil še en kamen.
In še enega. In še ...
Balvani bodo trgali borovce.
Ravnali vasi. Izmaličili struge rek.

Ali pa bo pristal spodaj
v jezeru. Sam.
Pogreznil se bo v mulj,
gledal gor in se spraševal,
zakaj se sonce lomi v barve,
zakaj je gora vsa zveržena in razlita
in zakaj ribe molčijo drugače od ljudi.

Oče

Vedno ko zlezeta preko
séde odpre rumen nahrbtnik
na skale zloži
slivovko meso
čaj kruh
svežo majico dve majici
star pipec
potem si vse delita
že osemnajst let
spodaj gamsi prožijo kamenje
veliko pripoveduje
čprav bo kasneje ostala
le njegova molčeča podoba
še danes poznaš vse zgodbe

v nekih drugih sanjah
stojiš nad njegovim telesom
ubil si ga vsak mora svojega
tvoja usta so njegova usta

molčeča usta
tvoje oči njegove oči
tvoja kri njegova kri
pomešana z meliščem
se zлива v
drugačen preko
tvoj glas mrtev glas
ne moreš se ga spomniti
čeprav poznaš vse zgodbe

sam zlezeš preko
rumen nahrbtnik čemi spodaj
zadnje čase zaostaja
vedno bolj
to ti je jasno
tako pač mora biti
čas je
spodaj gamsi prožijo
kamenje
vse tiste zgodbe
napeta vrv
nekaj raztežajev nižje
pozabljeni glas
se dviga
grem!
za hip popustiš
dovoliš da izzveni
varujem!

(Skoraj) maj

»A ni lep dan?«
reče in oddrsi mimo,
še preden dvigneš glavo.
Saj veš, da ni govorila tebi.
Sploh pa je šele pred nekaj
minutami nehalo liti. Menda.
Te dni nihče več ne stopa.
Drsijo.
Se prelivajo. Cedijo.
Mezijo.
Razlezejo se. Kot vosek.
Spomini.
Čisti.
Jasni.
Nekateri obarvani naknadno.
Kot stari partizanski filmi.
Je bil praznik.
Je bil sneg.
Je bil pogreb.
Je bil maj.
Je bilo triinpetdeset let.
Je bilo vino. Zanič. V ogromnih količinah.
In otroški jok. Je bil. Z modrimi očmi.
So cvetele češnje.
Včeraj. Lani. Danes?
Vrstni red. Se spreminja.
Gledaš golobe.
Upaš, da se bo kmalu vrnila.
Triinpetdeset let.
»Samo čez cesto skočim po kruh.«

Malica, nekje čez poldne ...

Nekaj minut čez poldne,
čas za malico.
Sonce v zenitu,
sredi betona in
železnih traverz
to nanese dobrih
štirideset stopinj.
Od jutra si po klančinah
zvozil sedemdeset
samokolnic malte.
Osemdeset ... devetdeset ...
dni od zadnjega plačila.
Zakrčene kite na prstih
nočejo izpustiti
plastičnih ročajev.
Na silo jih
moraš razkleniti.
Potem s težavo odpiraš
konzervo Gavrilovićevega
mesnega doručka.
Še vedno ima enak okus
kot mamini zajtrki,
ki jih že štirideset let
ne pripravlja več.
Nad mizo je
visela fotografija,
sedaj skrita
pod vzglavnikom
v samskem domu.

Na zadnji strani
obledele pripis
(Tako ponosna sem.
Rada te imam. Mami).
Rokoval si se s Titom.
Dan mladosti, 25. maj '67.
»Mali,
s tim češ
rukama
izgradit
novi
svijet.«

Pesem pomladi 2016 po izboru uredništva

(Praška) pomlad

Ležim na odru.

Zunaj cvileče zavre in zatrobi.
Potem počī.

Spomin na Tadeja. V praški gostilni
pijeva pivo in jeva preste po petindvajset kron.

Prekotalim se na bok in sežem po tekstu.
Predelati moram še dva prizora,
potem pa dokončati članek in oprati perilo.

*(Pivo in preste ob Vltavi so
neskončno prijetnejše opravilo.)*

Moška vpijeta v tišino dvorane.

Je svet res oder?
Sem danes že nahranil Erosa?

Zaprem tekst in odgrnem zaveso.

Prevržen stol,
umetna brada
in
reflektor – kot življenje.

Breda Konjar, Koni

Navdih (5s)

cefram
popisan list
cenene mase črk
onkraj praznine drobenclja
pesem

Hlad (prizmat 6)

prepihana od vetra rdijo lica
prehladni so za maj domovi
spiralast dim se vije
kot meglica
ki tu in tam zakrije
turobnost krajev za plotovi
od koder se razteza hladna žica

za bregom prekipeva od bridkosti
od vretja moč sovraštva klije
in jeza nad trdoto
te norosti
z razgaljeno grdoto
ujeto v zgodbo, ki se vije
po dolgi blatni cesti brez hitrosti

Pesem pomladi v formi 2016 po izboru uredništva

Med hlapi tišine

misli iščejo odvode
nad nevidnim merijo
razdalje do besed

v globočinah
čutijo utrip življenja
ujetega v spanje

v svojem ritmu

brez besed
spolzijo vase kot tišina
ki boli

V goščavi plahih misli (*prizmat 25*)

Koraki vetra so z menoj na poti.

Na nitke upanja pripeta

lovim sledi odseva.

Vsak dan sproti

odganjam glas odmeva,

ki hoče, da bila bi vzeta

najlepša pesem, ki ušla je zmoti.

V iskanju sebe sredi nove zgodbe

pustim besedam častno mesto

v goščavi plahih misli.

Brez pogodbe

prevzemam vse zamisli,

lovim med notami spet zvesto

ubranost ritma uigrane godbe.

Srkam kvartine

Srkam, srkam brez predaha.
Srkam veter, ki me žene
skozi labirint preplaha
s sapo, ki beži od mene.

Srkam žarek, ki ne sveti
v senčno stran praznine doma,
srkam dneve, ki so vpeti
tja, na drugo stran pogroma.

Srkam sebe, srkam krila,
ki ne morejo vzleteti,
srkam vse, kar sem bodrila
v noči temni in zakleti.

Srkam živost, ki prebuja
sanje, zatopljene vase,
srkam zven, ki ne zamuja
z jezo ali jokom zase.

Srkam solzo, ki ni mogla
preko veke odbrzeti,
srkam usta, ki so zmogla
to razkošje solz ujeti.

Ko bo sol na moji vek
sama sebe zasušila,
misel v novi preobleki
srke sreče bo krojila.

Lidija Brezavšček, Kočijaž

Pridi sem (*otročka izštevanka za lahko noč*)

Pridi sem,
jaz sem noj,
pridi, bodi malo moj,
glavo v pesek bova dala,
levom skrita se smejala.

Pridi sem,
jaz sem lev,
pridi z mano, da odmev
najin se rjojenja sliši,
ko lovila bova miši.

Pridi sem,
jaz sem miš,
pridi, pridi, kaj sediš!
Bova skákala čez klade,
in opazovala gade.

Pridi sem,
jaz sem gad,
pridi z mano, je pomlad,
splazi z mano se čez rože,
glej tam v vodi – štiri mrože.

Pridi sem,
jaz sem mrož,
pridi semkaj, mali mož!
Bova pihala balončke,
povabiva še tri slončke.

Pridi sem,
jaz sem slon,
pridi, dam ti en bonbon,
ko pa tega boš pojedel,
z mucko črno boš zapredel.

Pridi sem,
jaz sem muc,
dam ti zvrhan pehar štruc,
kruhek bova pozobala,
kužkov se ne bova bala.

Pridi sem,
jaz sem pes,
pridi, priden sem zares ...
Skupaj bova šla čez cesto
konje iskat v bližnje mesto.

Pridi sem,
jaz sem konj,
z mano dirka je zastonj.
Greva gledat v mirne kraje,
kje medvedki spe najraje.

Pridi sem,
sem tvoj medo,
sem pojedel kaše skledo,
skupaj v posteljo skočiva
in se v spanček potopiva.

Pesem poletja 2016 po izboru bralcev

Samo Kreutz, Albin

Scvetenja

Z gostim vonjem vstopaš.
V mojo negibnost.
Saj si vendar – razprostrta pomlad.

Skoraj neopazno se dotakneš
zbrazdanega lubja in že razcvetam
zmeraj nove svetove, pa vseh

niti ne morem prenesti.

Kajti v njih
je toliko presevnih življenj,
da se sam popolnoma razblinim.

Haiku (#72)

Drevo ob vrtcu.
Proti vrhu plezajo
glasovi otrok.

Kratka pesem poletja 2016 po izboru uredništva

Haiku (#73)

Ristanc čez pločnik.
Prepletene s črtami –
sence odraslih.

Staranja

nekoč

se je od daleč hrupno pritepel k nam
docela predrugačen dan

bil je tako vrvežav
in že na pogled brezmejno mladikav
pa nas je čisto vse učaral

v trenutku smo prenehali verjeti
da lahko tudi dnevi

ostarijo

Podeseterjena sonca

Sprva je bilo eno samo sonce.
Pa je ob svitu obležalo sredi kapelj trave.

Zgolj nekoliko kasneje
se jih je tam spočelo že na desetine.

Ta smo odnesli domov.
Na ramenih.
Hrbtih.

Ko smo se nato trudni ozrli navzgor, smo videli novo,
ogromno, ki nam je ves čas sledilo,

in vendar smo se bali verjeti,
da jih je lahko tako veliko.

Čemenja

sploh ne posebno daleč se razpirajo

brezkrvne škrge prostora
za njimi pa morebiti precej bolj presevna okostja

kjer še vedno
lahko čisto na drobno zaznamo

tiste hiše

v katerih smo nočili že včeraj
in so prekleto kamnite kot da bodo ves čas

le trudno čemele ob skrajnem zarobku naših nenasitnih
svetov
razmetane takole nekam

navzkriž

Aljaž Božičko

Poletno deževje

Zunaj dežuje.
Dež trka ob okno.
Vendar do mene ne more.
Med nama je steklo kakor zrak.
Ali misel.
Le misel daleč sva jaz in dež.
Le misel daleč sta toplina in moča.
Počutim se tako otopelo.
Zunaj dežuje.
Dež trka ob okno.
Vendar do mene ne more.
Zato mu odprem.
Nevihta me poboža po obrazu.
Tudi ona me pozdravlja.
Stopim skozi okno.
Stopim na dež.
Sedaj jaz pozdravljam njiju.
Dež me zavije vase.
Zvoki nevihte mi zapolnijo ušesa.
In ne počutim se več otopelo.
Čutim dogajanje.
Čutim dež.
Dež trka obme.
In spustim ga vase.
Čutim ga.
Vse globlje in globlje.

Dokler nisem povsem premočen.
Počutim se živega, vendar ne morem živeti moker.
Ko se vrnem, se bom moral preobleči.
Pogledam okno.
Ne vračam se po isti poti.
Stopim do vrat.
Sedaj sem jaz tisti, ki trka.

Pesem poletja 2016 po izboru uredništva

Igra mask

Maska pade in pod njo pošast.
Maska pade in pod njo obrazek.
Maska pade in pod njo pošast.
Maska pade in pod njo obrazek.

Maske padajo in ni jim konca.
Se skriva dekletce v pošasti?
Se skriva pošast v dekletcu?
Maske padajo in ni jim konca.

Varuje pošast dekletce?
Je dekletce krinka pošasti?
Strah me je.

A jaz še kar kopljem.
Jaz še kar iščem.
Iščem in upam.

Da ji ne iztrgam obraza.

O svobodi

Ozreš se
in ne vidiš več verige,
priklenjene nase.
Takrat se počutiš
svoboden.
Vendar nisi svoboden.
Le priklenjen nisi več.

Aleksandra Kocmut, Kerstin

Žanjica božjih poljan

stvarnost vzbudi v mojem jedru
svojo skrivno esenco
svojo esencialno skrivnost
da ne obstaja
nobene tolažbe ni v dejstvu
da na kvantni ravni še vedno
utrujajoče vplivava
drug na drugega

v plasti kjer je moj jaz
mikro mikron mimikriški
mimikričeči delec
ki sprejema paketke
tvoje prazne svetlobe
sva še vedno samo
dva vala
ena valovna dolžina
dve struni
nezvezno ujeti v neskončno
singularnost

v črni luknji so torej
vsi odgovori
v budnost prileze za mano
po načelu nedoločenosti
z okusom po cianidu
zavest da sva
trajala le
eno planckovo dolžino

Pogoltnjena

Ali lahko od tod napišem pesem
ali lahko poletim skozi gostnino temne gospe
za vsaj nekaj skrivenčenih zvokov
za sinkopiran vdih melodije, ki je nosila moje ime

Ali lahko od tod napišem pesem
ali lahko še sem, še vsaj malo, me je še kaj
znotraj oči in v plasteh hrbtenice, sem še kje
razsuta, zdrobljena v suho zeliščevino za čaj

Ali lahko od tod napišem pesem
kjer so gladke sekire in tiha, mehka kladiva
da se ne vidi odsekana glava, zmaličena kost
grlo, nabreklo kot vlažna kepa prediva

Ali lahko od tod napišem pesem
dosežem še kdaj na dolgi, tanki nitki svoje srce
ali lahko od tod še kdaj za trenutek zasijem
ali bo vse obležalo v drobu temne gospe

Usodna dokončnost ločil

V moji glavi so kilometri črk.
Po njihovih cestah potujem
z vrečko vejic, klicajev in pik,
s kovčkom vprašajev
in s culo dvomečih replik.

Ker kaj bi se zgodilo,
če bi zaradi ločil
vse drugače zavilo
in bi kak stavek namesto vprašanja,
ki ga lahko potolčeš z bodico,
pomenil le tiho, preprosto resnico?
Če bi stavek, ki bega in noro sprašuje:
»Kako lahko ...?«
postal dejstvo, mirno, a tuje:
Kako lahko.
Če bi krik brezdanje groze:
»Tega ne zmorem!«
postal le spoznanje:
Tega ne zmorem.
Če bi hlepenje slišati hvalo:
»Jaz sem ti ...?«
toplo dojetje postalo:
Jaz sem ti.

Stopam po tlaku besed,
krušim jih v atome in kvarke,
spotoma mečem ločila v jarke.

Pesem poletja 2016 v formi po izboru uredništva

Čar daš

Veš, da dela, da deluje,
naj se človek posmehuje,
veš, da v kamnih so besede,
da pelin v norost privede,
naj modruje, pametuje,
svojo ozkost v zvezde kuje,
veš, da dela, da deluje,
duhovinstvo ni ti tuje,
v kladi si bila zložena,
na grmadi zasmojena,
na kolesu natezena,
z zibelko razpolovljena,
zlo se vedno napihuje,
se koti in razmnožuje,
veš, da dela, da deluje,
veš, da v srcih so mrzline,
na obljubah pajčevine,
na dotikanjih dahline,
veš, da pride, veš, da mine,
veš, da pot gre čez ledino,
skozi dim in bolečino,
veš, da je na drugi strani
guba, vrisana na dláni,
da v spiralo se razsuje,
znova plete, znova snuje,
naj se človek posmehuje,
veš, da dela, da deluje.

Irena P. Beguš, Pi

Dozorelo

Moje prsi so kakor sesedle buče
bradavici posušeni jagodi
nič več nabrekli češnji
zamegljeni od tvojega daha
da z jezikom brišeš roso
in se ogleduješ

ne vem kdaj
je radoživi potok v meni
nehal drhteti ob dotikih rastja
morda je žuborenje šlo s travniki
ki so jih otroci presadili ob svoje domove
tam še cveti
za starim štorom
šop spominčic

paberkujem po poljih drgetov
skritih v nočeh ko sežeš v razpoko lubja
dvigneš prah
včasih najdeš pod njim zvezde
ki bi želele sijati svetleje
a čas hlajenja je
kljub zapečku ki ga čuvaš
in v njem mi je domače
dozorelo v tišino

Pesem jeseni 2016 po izboru bralcev

Okna (Windows) 1968

Že moja stara mama
je skozi okno gledala v svet,
opazovala, kaj se počne,
zadovoljna,
če ji je kdo vrnil kak nasmeh.
V vrečke je shranjevala
pogrošen šepet,
si z njim solila dneve,
kadar ji je pregost dež
zastrl pogled,
prekinil zvezo.
Ko se je zjasnilo,
je srečna zažvižgala –
Spet vi – fi-listejci –
in si pomela roke
kakor David.

V Ariadnin klobčič sem spustila molje in udomačila bika

nakvačkala mi je
roza kapo
s cofom
ki se je nagibal
levo in desno
z njim moj korak

oddaljena
sem zaradi preje
našla pot nazaj
kakor Tezej
s pogledom
v zimo
kjer nedolžna
kot zasneženost brez stopinj
še nisem vedela
da se poljublja tudi
razprtih ust

volno so razjedli molji
nevidna nit
me je še kdaj povlekla
do popoldneva
kjer ozirajoč se k vratom
nisem razumela
tesnobnega
občutka krivde

a ona je videla kaj plete
v tistem mraku
s tujim jezikom
Dioniza

Mali raji

lažni raji so dovolj
na njih
vrata z nalepko
protivlomna
kositer v žepu
za luknje v loncu
da zdrži
kar kuhamo drug drugemu
in tiho goltamo

umazan prag
zribamo ob sobotah
obložimo s časopisi
na njih slike nekakšnih vojn
po katerih stopamo s podplati brez oči
da ne mažemo domov
s škornji
zloščeni za nedelje
in spovednice

IRENA P. BEGUŠ, Pi

kot ovce gremo
vračamo se kakor jagnjeta
pod runom
skrito trnje
brani mejo
bojimo se ga puliti
da ne odfrčimo

v resnici nočemo nebes

Senryu

mesto nakupov
mravljišče zbirateljev
bodočih smeti

Dimitrij Škrk, Dimitrij

Senryu 31

križ na razpotju –
Kristus z rokama kaže
na obe poti

Kratka pesem jeseni 2016 po izboru uredništva

(jesen)

nežno
kakor dih
pade list
v smrt –
pred mano
ves tih

Haiku 75

preko beline
shojena zelena gaz
pelje do hiše

(senca)

na beli steni
temna vrzel svetlobe
moja senca brez obraza
negacija moje podobe

slišim te
vsrkavaš me vase

V vetru

med črepinjami
najine celote
sem le okrušek
sladkih besed
razbitih v drobir
med belino rjuh

samo še dih sem
brez korenin
in potepuh

čez polja veter
ki nosi
moj nemir

(dotik)

molče se
dotikava,
ko stopava
v deževen večer;
ovita v hlad
in ujeta
v čuden objem

kako tiha in otožna
si v meni –
jesen

Haiku 76

vonj njene kože
med menoj in zvezdami
drobni kresnici

Dejan Štiglic, naprimerjanez

Origami

*// voščeni nasmehi tretjerazrednih kipov
se z glavo opijajo, v prisilnih jopičih,
razmetavajo okoli vogalov ulic
ali kot pijani kockarji
preračunavajo odstotke preživetja
v toplem zavetju oblazinjenih sten //*

tu je mesto
kjer se brezdomci grejejo s prenosniki,
in ne časopisi,
kjer je rokovanje steklo in nalezljivo,
kjer so volnene lobanje brez
spoštovanja do koščenih rok,
ki neutrudno grabijo za skalp,
kjer iz nedolžnih obrazov bičajo klišeje,
kjer si upajo stopicati po ekvatorju,
kjer so golobi znanilci pomladi
in kjer sonce skladišči v žarnice.

na drugi strani
svet,
kjer čas upogiba težnost,
kjer šamani s plesom zdravijo otožnost,
kjer dvornim norčkom poljubljajo stopala,
kjer se filozofi ne sprašujejo,
smisel dihajo,

kjer je zlati standard meja, ki jo je treba prečkati,
kjer je papirnata valuta interna šala,
kjer ljubezen ni ideal, temveč perspektiva.

nekje vmes
prostor,
kjer se rojevajo bele luknje.

*// norost ne nastane, ko objemaš drevesa
ali se pogovarjaš s stavbami,
pojavi se z rojstvom upanja,
da mora obstajati nekdo, ki razume lepoto
zgolj v mečkanju origamija //*

Zloženske iz katetra

saj niti ne pišem
nalivno pero zarinem v aorto dimelj
pristavim list papirja
iz pack rdeče krvi pa se načekajo črke

če želim namesto seksualnega naboja
več curkov razuma in moškega čutenja
takrat zbadam vratno arterijo
tako cikel kisika ki teče iz glave v srce in nazaj
spet prelivam v suh notes

sicer sem že precej bled in omotičen od vsega iztekanja

bi pa rad s slamico izsrkal iz žil ves
hemoglobin ki me z železom obtežuje
takrat bi bile besede na brezbarvnih listih
prav tako modre kot je
kri pod prosojno kožo

Pesem jeseni 2016 po izboru uredništva

Pippi Peponopolis

v oštariji se ne zmrdujejo več kot ob desetih naročim
žganje
saj ni več mlad
že ve kaj počne

ali pa versa v vice
je že dovolj star
da si to lahko privošči

***

najhitrejša pot do karme in njene izpolnitve
je preko strug ki jih je vžrl razžrl in izžrl alkohol

včasih pa ni krivec etanol metanol ali butanol
butalcev je veliko pivcev ki jim spolzi pač malo hitreje
če požiralnik mažejo z đinom mešanim z grenivko

da bi se včlanil v AA
to mi ni

raje dam za AA-baterije in poslušam mp3-posnetke z
navodili za samopomoč ker hočem biti pravi dedec
ki si pomaga sam
sicer pa kdo pravi da flaša ni prijatelj
sprva z njo mogoče res ni dialoga
a če si eden srečnikov se ti žice v glavi skurijo
in kmalu slišiš stvari ki jih drugi ne

takrat si lahko misliš marsikaj
mogoče si bil izbran za kakšno poslanstvo
mogoče te nagovarja sam Bog

navsezadnje kdo pa lahko izpodbija da je stvarnik
vsega kar je
(če obstaja kaj takšnega kot stvarnik vsega kar je)
bil tudi sam pijanec ali drogeraš

kar zmrdujte se ob tem če se že morate
a samo norec ali kreativni džanki si je lahko izmislil
kaj takega
kot je veselje življenje in vse vmes česar ni
in tega česar ni je največ
(in zanimivo ima od vsega največjo maso?)

200 let po njegovi smrti ima svoj datum na koledarju
in bliža se njegov dan –
8. februar

že res da je bil inteligenčen in pravnik po obrti
a znan predvsem po tem da je bil pijanec
(in da je rad puščal fige v žepih svojih plaščev)

in pojemo njegovo pesem vsakič preden se začnejo
junaki/športniki ruvati za kakšno žogo

mar bi mu to uspelo če bi hodil spat trezen?
no ja

poezija res ne sme biti pijančevanje
kakšen kozarec na zmenku

in kakšna flaša pred prvim seksom
in kak liter vodke potem ko zveš da si noseč

sicer pa spodobno kot polikani državljani vsi v vrsto
in pisati predvsem trezno in zamotano v meglo
in družbeno satirično
da se vonja študentska diploma ob vsakem verzu.

Shizofrenija za začetnike

I

sedel sem na klopi v parku
razmišljal o kazni in vislicah
iskal primerno lipo, miren prostor
kjer bi pokadil zadnji cigaret

mimo se je sprehodilo dekle
rekla je
bolj sami sebi

tale tjulenj ima pa res žalostne rjave oči

tega ni izgovorila
ampak sem vseeno slišal njene misli

torej sem tjulenj
sem se zamislil

potem pa tako vse odpade
s plavutmi pač ne bom znal zavezati zanke

II

nekaj let kasneje so me zaprli med norce
nisem nor sem ponavljal
in oni meni da nisem tjulenj

a vi ne razumete
kot človek ne bom preživel
samo plavuti me rešujejo

jasno je bilo da se me hočejo znebiti
z vsakim odmerkom zdravil

ko so mi rasle roke noge ušesa lasje
sem jim postajal lepši
bil pa bolj bolan

III

že dolgo sem ponovno dvonožec
tako da se spet lahko sprehajam
in iščem primerno lipo

mimoidočim je težje brati misli
ker sem ozdravljen
zdaj trezno razmišljam

oprani iluzije imam spet svoje prste
zanka ne bo problem

včasih je uteha večja v blaznosti
a kot tjulnju ti tega ni treba vedeti

Peter Rangus

Sonet št. 3

Vedno opazim, ko v družbi uživam,
da vsak spotakne se v majhno zadevo.
Ker na nikogaršnji zemlji prebivam,
gruča je desno in gruča je levo.

Desno so tepci in levo budale.
Vsi pa se v trmi držijo kraljevo.
Pa se sprašujem, zakaj so nastale,
gruče na desno in gruče na levo.

Levi pogleda te ne, če si desen.
Na tvojo prošnjo gre s protizahtevo.
Jaz pa, ki ljubim vse, vedno sem vmesen.
Derejo desno se, derejo levo.

Radi oklicali bi me za revo,
ker nisem desno oziroma levo.

Pesem jeseni 2016 v formi po izboru uredništva

Elegija nad Ljubljano

Mrzla in siva nocoj si, Ljubljana, pod sobo nespečo,
v soju meglenih luči, mrtvih obcestnih luči.
Hrup si v ušesu, ki glasno se krade v zasanjano ječo
sredi slabotne noči, krajno turobne noči.
Nosiš na krilih nevzdržne samote me v trnje,
Ljubljana,
preko preteklih poljan, lepih, a mrtvih poljan.
Blodim po cestah spomina na klavnem vozu cigana.
Dete nostalgичnih sanj, slepo usmerjenih sanj.
Kakor da belo zastavo na jutrišnji dan izobešam
pod soncem sladkih omam, davno rojenih omam.
Mrzla in siva se zdiš mi nocoj, ker zelo jo pogrešam.
V sobi veliki sem sam. V sobi pogrešam jo. Sam.

Barbara

Na peščeno plažo
za teboj prišel bom sam.
Lasje ti bodo plapolali
na prelepi spraznjeni obali.
Si oči na tvojem hrbtu
bom spočil
ob nemosti prijaznih ptic.
Ko dan se bo že večeril,
bo samcat krokar zavpil
sluteči, bremeneči klic:
»Kra kra kra!«
in jaz bom vzkliknil:

»Barbara!«
Prijel te bom za roko.
Obrnila glavo boš
in mimo, vstran pogledala.
... Kra kra kra ...
Tam bova se zavedala,
Barbara,
da je mogoče vse privid,
prijatelji ter vsi ostali.
Da sva sama,
... kra kra kra ...
Na obali,
Objel te bom od zadaj.
Ti verjel bom, da
si več kot pesek.
Več kot tisti, ki so stali,
a jih tu več ni.
Ta krokar pa ne bo utihnil
na obali.
... Kra Kra Kra...
Veter v nič te bo odpihnil,
Tudi ti si pesek.
Tvoja kri je pesek.
Tvoje roke pesek.
In oči so pesek.
In lasje zgolj pesek.
Pesek v živem in neživem,
v detetu in morski skali
ter v morbidnem petju ptic.
... Kra kra kra ...
Na obali moj nevračan klic:
»Barbara!«

Sonet št. 19

Če bi lahko, bi te prosil za ples
prek Tromostovja, pod pravljlični trg,
nama začaral na vrat bi par škrig
ter ti razkazal dno rečnih nebes.

Če bi lahko, bi za rodno dal prst
svoje življenje in notranji mir
ali pa šel bi pod Save izvir
ter od neznanca prejel sveti krst.

Če bi lahko, bi poslušal glas vil,
ki v harmonijah bi pele mi z rek.
Gledal okornih bi čatežev tek,
škrate, ki mahajo z golih gomil.

Gledalo bajke bi moje oko,
če bi lahko. Oh ja. Če bi lahko.

(gazela)

na grmu je danes pomladno cvetelo (življenje)
spoznal sem, da čas ne pihlja črno belo (življenje)
da več kot zgolj gnitje so moji vzdihljaji
verjel petju pevk sem, da ni preperelo (življenje)
da ždijo v ljubezni osmišljeni kraji
potem sem odšel in je spet obledelo (življenje)
nesmiselno tekanje med oklepaji
se mi nepomembno, kljub vsemu, je zdelo (življenje)
šele ko zagledal bom njo na postaji
se bo tudi zame dokončno pričelo življenje

Tamara Turšič

Iskanje šepeta

*Pomembne stvari ženske
govorijo šepetaje,
da se slišijo.
Kar se da od blizu,
včasih nemo,
zapišejo.*

***

Sem ženska.

Glasba svoji pesmi.
Včasih polomljen akord.
Barva solza, napisana v molu.
Zadnjo kavo pijem ob zatonu.
V kosteh čutim telo,
ki ga šepeta vreme.
Naj bo.
Tako.

Ostajam za poljube.
Poletje s snežnim metežem.
Žlico medu
pred kaminom.
Sem.

TAMARA TURŠIČ

Spomini postajajo važnejši od življenja.
Z njimi vijugam
skozi tok.
Življenje v skodelici.
Kje sem bila, ne ve nihče.
Kaj sem, vem sama.
Nisem polila življenja.
Z nekaterimi bi ga morala.
Piti.

Ker sem ženska.

*/Zgodi se, da nad ustnicami potrgam zvezde,
nebo postane mrtvašnica,
v kateri se je čas končal.
Sem ženska,
ki je iskala šepet v reverzu./*

Pesem zime 2016/17 po izboru bralcev

Čutiti nazaj

*Proti večeru se veter spremeni.
Čolni so še vedno na vodi,
a se počasi premci obračajo proti obali.
Hladi se.*

***

Ljubim tiste dele,
kjer se reka izteka v morje.
Ne vem, mogoče zaradi dne,
ko je oče tiho za volanom stare zelene stoenke
vzdihnil: »Delta.«
Zelena voda, sveža, hitra,
se dvigne čez noč iz pustih tal,
malo počaka, postoji,
nato poraste.
To je voda, ki počasi izgublja vse.
Ponoči se trudi obuditi mladost,
a je njeno dihanje počasno z vedno daljšimi premori,
medtem
ko spremlja življenje v globine.
Ljudje se sprehodijo skozi tok,
nekaj jih ostane daljši čas,
valovi se obračajo v vetru,
nikoli niso isti, nato izginejo v dežju,
vse odide, zašepetam: »Delta.«

*/Preteklost je nejasna, razmišljam, da je podoba črno-
belega filma.
Nisem niti prepričana, da so se stvari, ki se jih
spomnim, res zgodile meni./*

Fotografija tržnice

*Razcepljen jezik
nudi vsaj dvakrat
tolikšen užitek*

***

Solata je solata, nedvomno.
In potem je tu besedna igra,
korenje, koleraba, kumara,
vonj dogajanja,
podnevi, soncu, dežju,
v enosmernih mislih
na Plečnikovi tržnici.

Obiram vse:

politiko,
ekonomijo,
razmerja,
vzgojene,
nevzgojene,
bogate,
revne,
pametne,
manj pametne,
in tiste vmes.

A mnenje je besedna igra,
vonj po mislih
brez pomisli,
kjer igrata dolg in čas.

*/Jedi in moj krožnik zelenjave na mizi,
tišina med nama je gola,
poljub je poljub in je skrivnost zrcaljenja.
Enak si. Drugačen./*

340 dni po

*Stari velikan Jože P.,
dvorni arhitekt,
je zabeležil vsak proporc te dame,
kot da bi vedel,
kako voljna in blagodejna je.
Imam jih enainštirideset,
asfalt mi daje veter,
medtem ko hodim.*

***

Nebo. Modro.
Dehti.
Tukaj ni televizije,
ne sten,
ne požrešnih oči.
Glasilke belega pročelja
nežno gladijo moje dlani
in stara razglednica v Antikvariatu
ne neha zatrjevati:
»Ljubljana je moj sen.«

Takrat pomislim,
ta ženska je moje življenje.
Z njenimi poljubi se hranim,
lahko bi se nažirala in se ne potešila.
A čas vedno pravilno odmeri srečanja,
kot da bi se bal,
da se nasitiva.
Seveda, lahko bi se zasanjala
in sova bi zasukala svoje velike oči,
me odnesla daleč,
a rajši potrkavam na leseno mizo,
skodelica kave pa ob tem cinglja,
ne sprašujem, koliko časa še in kdaj,
upoštevam možnost,
da je tudi ta obstoj upravičen.
Pravim vam,
sanje so prav v redu,
a budnost je nora tako kot jaz,
že zato ker se kot norica drži dogajanja.

*/Enkrat, ko postaneš del nekega puzzla,
se ljubezen pretoči v sliko,
čuden fenomen,
kako se pošasti spremenijo v srce.
Ti pa se samo sprehajaš dalje./*

Skodelica, iz katere pije Kofetarica

*Zjutraj smo dvignile noge na mizo,
pretegnile stegenske mišice.
Zadnje dejanje noči,
ki te povleče v realnost.*

***

V številnih sobah plešemo same.
Na tleh čevlji različnih oblik.
Odmevajo.
Vrata se odpirajo in zapirajo.
A prav zares se nič ne spremeni
svet za okni in v njih,
le barva oči in mogoče uhani.
Odenke določajo naši kriki
in udarjanje megle v steklo.
Kofetarice.
Vsaka čisto drugačna,
druge vrste,
iz drugega testa.
A na vsaki nekaj,
vredno porcelana.
Nisem nas ustvarila iz slike,
samo pomislila sem,
kako smo v nejeveri stopile do okna,
gledale življenje.
Se smejale.
Naslonile druga na drugo.

Nad našimi glavami
je medtem nekdo obesil ribiško mrežo
in nanjo pripenjal papirnate ribe.
Mráz in kar nas še čaka,
je za nekaj časa ostalo zunaj.

*/Res, ne preneham razlagati,
da je skodelica, iz katere pije
Kofetarica, samo za ročno pomivanje.
Tudi objemi so samo ročni./*

Milan Žniderič, Jošt Š.

Oprta okna

okno zapisane pesmi
se odpre navzven
okno prebrane
navznoter

Kratka pesem zime 2016/17 po izboru uredništva

Rekviem

navadil sem se hoditi
po rezilu
oblaka
dotikajo se ga otroške roke
in drevo je opornik
kadar ni rose
se svetloba shrani
v bližini kapel
ki padajo
na kruh in mizo
vendar mize niso več hrastove
in v njih ni srca
zato ne dihajo enako
kot pred stoletji

le kri se lažje pobriše
in tudi odmeva ni
če je pesem dovolj visoko
da jo lahko veter zbije
v odvržene cigarete
in razbite steklenice
ko prodajalke zapirajo
izpraznjeno noč
na bregovih rek
kjer se začnejo poti izgubljeni hitreje
od kroženja zemlje
in ptice gnezdiyo brezpomlad
nad cestnim hrupom
ki ga oblivajo udarci valov
najdenih v polsencah
kjer so jate ptic med letom
samotne kakor peščene sipine
in podložne vetru
enako večne spremenljivke
kakor utripi srca
ko se dvignejo megle
nad sledjo rezila
ki se spremeni v besedo

kdo ve
kdaj

Rekviem

ubil sem ptico
psa mravljo podgano
srce
in nedokončane verze
nato sem te poklical
in v temi vprašal
če bi bila ob meni
kot mrtva gosenica
ker ni več ptice psa podgane
rečem še
že iz mrtvega srca
in ti ga narežem
na tanke lističe
v soju kresničk
izpod drsečih koles

Rekviem (kakor pesem)

to ni pesem
to je krik
to je jok
to je srd
to je rana
to je tema
to je čisto navaden bel oblak
to je dolgočasno prgišče zvezd
to je travnik nad njim travnik
to je reka bistra je reka umazana
to je skala položena na skalo
to je na skalo priklenjen prometej
to so raztrgana jetra
to je goreča črka
to je črka ob črki v besedi ognja
to je beseda ob besedi
to je pekel
to sem jaz
to ni pesem
ker moje srce
moja duša
moje oči
moja roka
ne poznajo zapovedi
ne določajo
pesmi
ker me ne prepoznajo
tisti
ki so zapisali

zapoved
v pesek
svoje puščave
zapoved
izbrisano z vetrom
zapoved
s katero kriknejo
nad penastim verzom
to ni pesem
ker ni
čistokrvnih besed
to ni svetost
po kateri
se lahko
pesnik
zveliča

resnično povem vam
to ni
jebena pesem

to je vedno
isto
neuglašeno
pofukano
življenje

v grlu
zadrgnjen glas

V neznano

zaspal sem
zaradi sanj travnikov
v zeleni
in zaradi sanj
ki jih preletijo oblaki
v katerih belini
prepoznam obrise
vrnjene iz otroštva
iz mladosti
nato iz prihajajočih dni
ko ponujajo dotik
s toplino pod kožo
in lahko bi te poklical
ko sanjam otroke
ne vem še
če so že moji
ker se boleče odbijam
na lečah
v zvedavih očeh
da me oslepijo
nezasenčene luči
zato znova dvignem roko
zakrijem sonce
in se v grozljivem poku
vrnem
med lebdečimi kristali stekla
pod neznan obraz
ki me zbuja
z neznanim imenom

Andrejka Jereb, Andrejka

Ne hiti, ni še čas

Pride čas,
da pospraviš bisago
neuresničenih sanj,
pod kožne brazde
zadelaš zanke prašnih opravkov,
s trdim nasmehom počeseš
kotičke usten in si rečeš:
Ne hiti, ni še čas.

Priokus poplakneš z iztegnjeno roko
k izročilu svojih prednikov, ponosen,
da še zmoreš črkovati njihova imena
in občudovati njihova dela,
in si rečeš:
Ne hiti, ni še čas.

Za vse tvoje, za vnuke in zase
dvigneš kozarec in piješ na zdravje,
srkaš penino upognjenih sanj,
piješ na zdravje potrlih besed
in presahlih objemov,
piješ na srečo otrok
in zaljubljenost vnukov,
na trto pred hišo,
ki hladi tvoje misli,
na brstenje livad trčiš
in si rečeš, bolj zase:
Ne hiti, ni še čas.

Ko pesniki govorijo skozme

sem se ob branju utrdila kakor Taja ob njenih
distančnikih
morda sem zredčila svoje dojetanje življenja
in se bo akril pesniške prakse odlučil
bo od napora začelo deževati Barbarino nebo
in se bosta njeno velemesto in moja dežela razpolovila
bom še znala neslišno prisluškovati pticam pevkam
ko bom gola kakor mariborska pesnica hodila med
drevesi
gaz je vedno ožja in stranpoti terjajo napore
nedosegljivega je vedno več
Milkova ima prav ko citira Cankarja
da »umetnik kleše v kamen od začetka do konca sam
svoj obraz«
zato iščemo Jagoda išče dečka v sebi jaz želo v
spominih
in če Dekleva uglašuje molk jaz uglašujem nemir
pesniki se dotikamo robov in ostrin in jih skušamo
uglasiti
na ubranost z moreno naplavin

Veža se oži

v stolpnici sem v neki veži brez oken
na prehodu do tujih vrat
nenadoma tema nekdo je ugasnil luč
nekaj se kakor zagozda pomika k meni
veža se oži nekdo jo zapira
prostor se prazni
se bom lahko vrnila k svojim
zadnji trenutek mi priteče naproti punčka
ujamem jo in dvignem
punčka liže lučko
njeno krilo v moji najljubši barvi
zašumi v rahlem pišu
sami sva pretolči se morava ven čim prej
punčka se topi in tanjša
meni ostane palčka

Nov vdih

Jutri bom krenila po poti,
samo nekaj malega moram še postoriti.
Jutri – kako blizu so krila angelov,
kako močni so njihovi zamahi
skozi goste neznane pokrajine,
kjer se z vsakim vdihom odpira
novo steblo upanja.
Koliko vdihov mora narediti veja,
ki s Titanovo močjo žene
iz stebela gostorastja,
koliko prošenj,
da se zlije s snopi svetlobe!
Da le svetlobe ne zmanjka!
Vem, pot bo opotekava,
grče bodo posejane nastavljalne
svoje ostro bodičevje in moja stopala
se lahko sproti spotikajo.
A kaj! Danes sem še neutolažljivo
lačna življenja, in pot v neznano
je daleč za obzorjem.

Pesem zime 2016 /17 po izboru uredništva

Prišlek

Skozi luknjo vidim,
ki namesto srca dolbe v živo,
vidim, kar prišlek mora,
kar naj bi v pozabo šlo;

in če ti zapolnim to vrzel,
jo s prhko opno
kakor s preperelim
jarmom zvežem,
boš še silil z rogovi,
z jezikom slanim,
v vžig te krhke rane?

V gejzir krvi in stegna sezi,
začepi luknjo,
v kostum iz smeha se obleci,
in ne v raševino zlega.

Matej Krevs

Spleen

Gorečih jader moja barka plove
v vihnem morju; v bitki mi srditi
je padlo upanje v vodo, v valove
izginil um, zaklad moj plemeniti,

izlila v ocean se mi vsa volja
je do življenja, sodi potrpljenja
razbiti žde na morskem dnu. Od zrenja
v daljavo sem zblaznel, bič svetobolja

po meni, sužnju vdanem, kar udriha
ves dan, ko k jamboru privezan zrem,
kdaj na obzorju piš meglo razpiha,

kdaj srepo v kak pristan oko uprem,
pa nič, usojeno mi, duši strti,
je tavati po teh vodah do smrti!

Pesem zime 2016/17 v formi po izboru uredništva

Sonet

Sinoči, ko nad list se sklonim prazen,
pred mano zazija prepad beline,
od strašne se mi zavrti praznine,
da nanj začnem pisati kakor blazen

besede, ki naj most bi čvrst zgradile
čez brezno, a papirnata prikazen
kot morje rdeče širi se narazen
in kaže mi pošasti, ki rodile

so jih temine dna; v ta svet porazen
moj krik kakor krvava zarja sine,
in glej, na mah se skrije vsa golazen,

ker svit jih speče moje bolečine,
in ko se zazori, z lučjo oplazen
na listu ždi sonet kot dar globine.

Slutnja

Sonca sij, mrtvaško bled.
Veter smuka velo listje.
Na porumeneli svet
zgrinjajo se senčne lise.

Pust in temen gozd se zdi,
v krošnjah ždiijo črne ptice.
Zvon žalobno se glasi
iz oddaljene vasice.

V ribnik kamen zdrsne tih;
mir skali se tam v globini.
Na zasanjani gladini
zamiglja zlovešč privid.

Kinžal

Na steni pred menoj blešči gizdavo,
zdaj toplo, zdaj spet hladno kot opal,
obešen na verižico rjavo
s pozlato okrašen se moj kinžal.

Prejel nekoč sem ga iz rok Gruzinke,
ko v Tiflisu sem daljnem služil kruh
in ob večerih z njo, ves slep in gluh
za svet, na mostu zvezdne štel utrinke.

A kmalu vstal je tisti strašni dan,
ko morala sva vendar se ločiti
in v solzah, glej, mi izročila v dlan

je ta kinžal, ta nož prečudoviti;
vanj stih iz Korana je tajni vžgan,
a mu pomena, žal, ne znam odkriti.

Haiku

Vaški rekviem –
na vegastem kozolcu
zbor krakajočih.

Pesem si podčrtana

Dani Bedrač

Prihodnost bo nosila moje ime

ko bo zmanjkalo datotek na mojih zrcalnih strežnikih, bom začel pretepati pesnike, ki mi ne bodo dovolili brskati po zakodiranem programju svojih defragmentiranih naprav.

ko bo zmanjkalo citostatikov, bomo pili tuj urin s povečano vsebnostjo kanabiodov in verjeli, da je prava svoboda tista, ki smo ji kupili nova očala s svojo najljubšo dioptrijo.

ko mi bo zmanjkalo hrane, bom prekuhal deklaracijo o človekovih pravicah in postal parazit: v gostiteljevem anusu bom zgradil razdeljevalnico nasvetov za lačne levičarje.

ko bo zmanjkalo interneta, si bomo najeli pavijane, da nam bodo njihove mavrične riti zagotavljale vsakodnevno svežo dozo vaj in napotkov za uspešno duhovno rast.

ko bom mrtev, si bom resno prizadeval za reinkarnacijo v obliki ljubkega prašička, ki bo v globoki nirvani nabiral poljsko cvetje in z njim krasil oltar svoje samovšečnosti.

Mali jesenski nokturno

stopaj po tiho, ženska, že dolgo nisem več človek:
z akacije visijo vrvi in mlada luna ima obraz živali!
poj mi o ljubezni, o železu in o vriskajoči smetani,

poj o strelah, ki so zgrešili, in o mojstrih, ki molčijo
z ognjem v ustih! prihaja noč, temnejša od tvojih
oči, prihaja želja z napetim mehanizmom v prstih.

boš šepetala kot selivka, kot prevajalka sesirjenih
besed, kot starodavna ličinka? glej, prazne so ute
nebes in moje drevje te čaka z jesenskimi rokami.

Nekaj je v meni

tik pred jutrom je nekaj priletelo v moje drzne sanje: kot bi se krila svinčenega cepelina dotaknila prazne pokrajine moje mokre kože in zvezde so se zdrznile v svojih svetlobnih kožuščkih kot male, speče psice.

nekaj je v meni, česar ne znam imenovati: podivjan bafomet, ki s svojo štrlečo možatostjo kot z gorjačo pretepa spomine; nekakšen mrtev vojak, ki se noče spremeniti v demona. deček s piščalko iz črnih kosti.

nekaj me sili, da bi se kot mlad partizan poslovil od svojih ljubezni na polmračnem peronu, kjer gori ena sama sveča: tista, ki mi ob zimskih večerih prebira zgodbe o lahkotnem minevanju v plemeniti samoti.

Luka Benedičič, Mladi Pesnik

Nocoj ...

Nocoj si kradeva obljube.
Kmalu pride vzklik, ki ga čakava.

Prodava se v suženjstvo
in dokaževa, da ljubezen ne strohni

v nobenih okoliščinah.

Prešeren naj se kar požre:

vsak lahko piše sonete muzi,
ki ji ni treba gledati v oči.

Nekaterim pa odmirajo veke.
Luščijo se in odpadajo

in ravno v tej točki odmiranja
se cikličnost najinih obljub izkaže

za nezmotljivo.

Jutri bo svež zrak

jutri bo svež zrak
ošvrknil moja okrvavljena
pljuča in jih napolnil
s pljunki tvoje odsotnosti
obdal me bo z večplastnim
ovojem iz črnih alg
ker ne presevajajo svetlobe
in njihov šepet na zaprte veke
položi isti vzdih
isti raskav dotik
iste votle obljube
ki sem jih božal
čepeč v kodrih tvoje
izmuzljivosti
in se pri tem zlagal
da kresnička, ki je obmolknila
ni bila najina

Poljub

izgine v svetlobi
kot Chagallov vitraj

kot utrinek modrine
nadrealista

se zaziblje
v breztežnost

in zaspí

Kaja Bonča, kaiiabonca

Na poti ...

Polglasna vožnja. Tema. Mrzel puš.
Vagon preganja bele repe zvezd
po tihem vodu tračnic. Tja v neznanu.

Obrazi tujcev bel papir – prodano!
En groš za zgodbo. Misli, polne gnezd,
tam, v mozaiku izgubljenih duš.

Med potovanjem celic tipam sebe,
odsev edini zrel dokaz – obstajam!
Izgubljam bit, se razpršim v vesolje.

Razblinim se v gol nič – puf! Temo orje
le sled solza na licu. Bol zavajam.
Skrita v mraku iščem delček tebe.

Izginjam brez načrtanega cilja.
Že davno prestopila sem bližino.
Minljivi smo – a vendar vsi hitimo.

Utrinek. En sam dih. Zahrepenimo.
Drobčen lesket premaga bolečino.
Boš čakal? Večnost bo postala milja.

Ena dvojina

Ena sveča, en sam plamen
riše celo vrsto znamenj.
Da sem tvoja topla roka,
pesem – kot prepad globoka.

Eno lice, mehka svila,
vsa gorovja bo prekrila.
Ostre brazde reka orje,
preko ustnic – čez obzorje.

Ena dlan, nežno igriva,
se (s)potika preko grudi.
Zlate sanje ognja skriva ...
vse dokler se ne utruji.

Eno bitje – dve telesi.
Piše zgodbo brez besed
svetla iskra med pretresi.
Kot svetilnik tanka sled.

Dva obstajata kot eno!
Skrita iskra – up, portret
vseh ljubezni, ki kričijo
v nor in zmeden ta naš svet.

brezno

insektiQ

stara plafonjera
žuželčje pokopališče
razsvetljuje sobo

tišina

v začetku ni bilo besede

bila je črna
bila je bela
bila je tema
in bila je luč

bila je tišina
gosta kot asfalt
težka kot beton

dve dimenziji
pisana paleta sive

bila je tema
bila je luč
in bilo je dobro

na platnu
se je prvič
poustvaril
svet

razpolovni čas

zaleteti se v moškega
ki znese
kačje jajce
v toplo gnezdo
tvojega naročja

leči z njim skupaj
že ob trku

ti biti jasno
da se bosta vajini telesi
zlepili

v eno

da bosta vsak dan preskočila noč
v pogovorih

razkopavala
zapuščene grobove priležnic

in v najnežnejših trenutkih mu dovoliti
da trebi plevel tvojih misli
dokler
se mu njihove koščice ne zataknejo v grlu

zaleteti
se kričati
izračunati si

razpolovni čas ljubezni

obkroži pravilni odgovor

f te smem prosit za ples
zavrtiva se divje
v
u/metnost
→ skozi bele galerije
mimo školjk po večjih
ob fontanah pisoarjih
podrsajva po plesnih dvoranah
elegantno znoriva
ob poskočni pesmi zlatih maturantk

res je
dame volijo
samo dvakrat v življenju

stopajva
na/ravnost
poteptajva podrast po gozdovih
gnezdiva v krošnjah
pariva se na obronkih
ob
zapuščenih tirih trgajva preslice za okamneli počitek
kot bela strela
neopazno drviva skozi hladni kozmos

ko da sva človeka
zreva v zvezde
zleknjena ob progi
utrniva jih
preden se razletijo v nov začetek
v milijone drobcenih ničvrednih življenj
še pred koncem vojne
poglejva iskre
kako jih krešejo kolesa vlaka

utripajoča luč vonj po scalini udarci električne glasbe
znoj
stroji so brezkrvni
kovina je hladna kot modrikaste ustnice

valovi zvoka te iz/mučijo
izkleši me iz postanega spomina
privlačiš me
prisesaj se name
□ έκαψαν □

Valerija Čerič, Filia

Skrijem se vate

za ščitom odločnosti
s solzami zalivaš
izbrane cvetove
znotraj jih nihče ne vidi

obdajaš se s slino varana
nemotena gojiš svoje livade
okovana vrata odpiraš
skozi priprte reže oči

med pisanimi rožami
nekje pod dojko zrelosti
skrivaš skinjo

zaščitila si jo z uroki
vanjo polagaš tuje žalosti
tuje skrivnosti

kot šamanka plešeš
obredne plese
»moja punčka« osivelih las

rezke besede
dihajo tolažbo
prikradene note
tako malo ušes jih zaznava

ustrojeno usnje tvoje zunanosti
kot ščit pred zmrzaljo
varuje nedolžne kokone

hvala za tvojo
notranjo panoramo
v viseči mreži
stkani iz vrvi razumevanja
me zazibaš v pozabo

počutim se varno
pred peroksidom vsakdana
zasanjam sanje
skrita vate

Božič je, babica

Nisi pozabljena,
odložena med starkami
zablodelih umov,
kjer bele rjuhe prekrivajo
uvele prsi in izsušene porodne poti.

Poklekam, babica.
Nekoč sem poklekala pred oltarjem.
Glavo položim v zgubano roko.
Prišla sem zlomljena.
Prišla sem, da se izgubim.
Dolga cesta je za nama.

Pobožajš me.
Vprašuješ, kateri dan je danes.
Božič je, babica.
Gledam v ozadje tvojih zenic.
Za njimi ga iščem.

Še sem tam.
Tam so jaslice otroštva,
vonj smreke in mahu,
tvoje roke, ki mesijo kruh.
Toplota stare peči.
Zunaj sneži.
Vas se pripravlja na polnočni pohod.

Legla bi, babica.
Znala si mi ogreti prezeble prste.

Pod pernico bi zmolila s tabo.
Pozabila bi za trenutek,
zazibana v utvare.

Vse mine, babica.
Božič je.
Ne, ne morem več verjeti.
Prišla sem kot lačna beračica,
da se nahranim spominov.
Odhajam v čas prilagojenih laži.

Gledam, kako se izgubljaš po svojih poteh.
Mogoče si srečna v blodnjah?
Sem s tabo?
Bodi blagoslovljena.
Božič je, babica.

Dare Gozdnikar

Razblinjanje

negiben
letiš skozi čas
omrtvičenega prostora

vstavljaš
mesto hotenja
v želji slutiš namen

uglasiš globino
na plitko noto površja
izginjaš v brezoblično zmes

zaustavljaš
pod nogami poti križišč
stkane iz enosmernih pogledov

izrisuješ misli
stapljaš prekinitev pogleda
ukrivljaš se v valovnih razdaljah

izdihneš vdih
v zraku zabrisana usoda
veter visi na tleči nitki kaosa

drevi je nebo
na plahem stiku sfer
položeno v oko vsemirja

Kri

S krvjo
imam neporavnane račune
povsod me zalezuje in stiska ritem
ko teče izven mojega dosega

usmerja mi razdalje v telesu
krepí notranjost do širine
in stalno vsiljuje prednike

kadar je jezna name
zaustavlja bitje srca

včasih nenadno zavre
da se njeni kriki vidijo
kot korenine dreves
ki rastejo v zrklih očes

takrat pričinja bežati iz presušenih ven
da obarva obzorje

zgodí se
da se skrega sama s seboj
in brizgne nemirna navzven
takrat jo srkam kot veliko lužo
ko po njej priplavajo vsi sorodniki
eni v strahu
da sem jim dolžan še kakšen obisk
drugi v želji
da mi zgladijo razmršene misli

a nekateri
so tako zvedeneli po stoletnem dežju
da so kot tujci v domačem mestu

Ob dnevu očetov

kot otrok sem poklical očeta
tako je se je oglasil

zdaj ključem otroka
ki se ne oglašata

drevo življenja se razrašča
na krhki veji sedi otrok
ki se oglašá v meni

Sašo Greiner, Mrož

Pesem 33

Njen vonj sta usnje in sušeni les,
zaklana in posekana v nočeh,
ko zodiak se dviga z dna nebes
in se življenje pari na drožeh.

Ko stopa, potihuje volčje petje,
prikazen, ki je izpahnila čas;
ni zima, vigred, ne jesen, poletje,
v očeh ima vročico, v licih mraz.

Ovratnica iz drenovih koščic,
tiara lilij v progastih laseh,
životec iz oskubljenih lisic
in kratko krilo, ki zakriva greh.

Njen gib je spretna gesta čarovnije
kot vitki gams spokojno lahkoživ,
plešoč skoz eter črne harmonije,
ki bi vsak človek ga zaman krotil.

Prišla je gozdu temnemu v globine,
pogosto hodi iz večnosti v naš svet;
na glasu je, da išče kačje sline,
iz panjev da pobira divji med,

da se oglašša kakor star skovir,
spet drugič da prepeva kot sirena,
da jaha zajce, drugič je vampir,
da je le bajka ljudskih glav, obsena.

Nekoč pa sem jo videl tudi jaz:
bila je gola, brez živalske krinke,
krvava šminka in svilen obraz
in na nogah rdeče laboutinke.

Anja Grmovšek, Anja G.

Zakaj si je dobro delati opomnike

na vsake toliko časa se zgodi da pozabim svoje ime
koliko sem stara in kje stanujem
včasih tudi s kom vse sem spala in kadila cigarete
mogoče sem zaradi prevelikega števila kozarcev
pozabila tudi katero je moje najljubše vino
včasih mi iz dometa misli uide naslov komada
ki se je vrtel v ozadju ko sva ne vem točno katerega
dne
preizkušala mojo novo vzmetnico kupljeno v Italiji
ravno včeraj pa se mi je zgodilo da sem po pomoti na
parkirišču
začela odklepiti sivega golfa ker sem pozabila da
vozim pola
že drugi teden zapored sem v knjižnico
pozabila vrniti Adornove spise o Wagnerju
in med drugim pozabila na dedkov rojstni dan
(ne sprašujte me koliko je star)
na vsake toliko časa pozabim da moram odgovarjati na
elektronsko pošto sploh na tisto ki mi jo pošlje
založnik
v kateri se vsakič znova razpiše da je naredil napako
ko me je sprejel
da takrat še ni vedel kako neodgovorna in neodzivna
znam biti
ampak včasih res pozabim kaj moram reči (če sploh
moram kaj reči)

da moram zjutraj mačku dati brikete
in da imam sploh koga rada
včasih pozabim da moram kljub mikrofonu
pesmi brati glasno da me slišijo tudi tisti v zadnji vrsti
in večkrat pozabim da moram piti veliko vode
če nočem da me boli glava
pozabljam da ne smem zaupati neznancem čeprav se je
to večkrat
izkazalo za brezsmiselno prepoved
hkrati pa pozabljam na druženje cigarete
in tisto neznano vino z začetka pesmi
včasih pozabim da sem prisotna v nečem večjem
da sem s prostim očesom neviden delček v
vsemogočnem kompleksu
včasih se spozabim in v restavraciji naročim svinjsko
meso
po pomoti včasih spijem tudi mleko in potem se mi po
vratu
spustijo veliki rdeči madeži da je videti kot bi me
grizel celo noč

in dokler danes zjutraj nisem podrobneje prebrala
navodil
sem očitno tudi nekajkrat pozabila vzeti
kontracepcijsko tableto

***

Med reklamami z nesmiselnim izmenjavanjem
paštet, vložkov, Wir leben Autos in Airwaves
čigumijev
ugasneš televizor in *besedo* prepustiš Coltranu.
Ničesar ne rečeš.

Pričakovano.

Ko te kaj preseneti, pritisneš tipko in izgineš vase.
Takrat te nič ne more premakniti –
tudi če bi se zemlja postavila na glavo.

Tvoj obraz je miren.

Na njem ni sledu o globalnih problemih,
ni odziva na poplave v Nemčiji,
ne trzaš na odstopе ministrov in izvaljeno ličinko
človeške ribice.

»*Misliš resno?*«

Po dolgih molčečih sekundah me pogledaš s tistimi
očmi,
v katerih se skrivajo vsi strahovi o menjavanju pleníc,
bruhanju po ramah in jokanju sredi trgovine z
nesmiselno
razporeditvijo polic s piškoti in z moškimi brivniki.

»*Lahko mu je ime John,*« odvrnem.

Matjaž Hladnik

Prebral bom svoje zbirke knjig

Obširen opus ruskega poeta,
Prešernove založbe zbrana dela,
mladinskih sto povesti zbirka cela,
police knjig od stropa do parketa.

Marksizem nežno se s krščanstvom spleta,
zdravnik domači se v Potrča zлива,
med tujimi slovarji lahka čtiva
in sanjska bukva iz konteksta vzeta.

Nekoč pobožal prašne bom ovitke,
prebral na dušek vse te smele knjige,
prelistal Titove poslednje bitke.

En dan moj um brez ene same brige,
na kavču bom iztegnil ude vitke,
oblečen v Adidas iz Prve lige.

Fantomska noga

Šest tisoč obratov, kazalec na rdeče,
za gumo se črta modrikasta vleče,
na sredi ovinka motor zatrepeče,
izpuh glásno rjove kot pobesnel bik.
Se vztrajno poslednji topí krajec sreče
in vedno več drzen si upa voznik,
kolesi s podlago izgubljata stik.

»Živél bo,« kirurg strti materi reče
in ona obriše si solze ihteče,
nerodno soprog jo objame čez pleče,
edini njun bog je zdaj tale zdravnik.
»Četudi se vse po najboljšem izteče,
ostal invalid bo na žalost bolnik,«
dodal je, nato pa odšel čez hodník.

Več mesecev mine od strašne nesreče,
da revež se reši bolnišnične ječe,
z vozičkom pripelje se plaho, boječe,
v naročju pa mapo vseh kliničnih slik.
So rekli, da znalo bi biti moteče,
ker čutil bo v »nogi« srbenje in tík,
da minejo leta spet, preden bo šik.

A ni bil pripravljen na skušnje preteče,
pa ne, da ga »noga« srbi ali peče,
še tisočkrat hujši od rane skeleče,
še hujši je bil smrtno hladen dotik.
Po »stegnu« dekle ga poboža goreče,
ki z vso je močjo priletelo v robnik.
Izdavil je prav nehote strašen krik.

Milena Hladnik, Dama

Tako samotno in drugače

se spomniš kdaj ali ozreš
tja gor v planino
iz njenih žil je tekla srebrnina
v kraj tvojega izvira

poletje je zasukalo rokave
spustilo krila izpod kolen
obrnile so se trave skozi grablje
in v lojtrnik natlačilo seno

veš
tiste naše male košenice
v vseh teh letih
še niso mogle izpeti pesmi
ki se rodijo izpod vrha skal

tu je jesen le blag korak do zime
po malem odložiš izrezljano dušo
v zavetje svojega spomina
in dolgo dolbeš tog okvir

širok razpon je do odjuge
ko sili strah zmrzal v pomlad
komaj vdahneš znan migljaj poletja
že se postiljaš v jesen

četudi veter striže lastovičja gnezda
in s tabo joče star napušč
četudi za ogrado zadrhtijo breze
in sede slutnja v kukavičji sneg

še vedno v tebi poje glasna reka

V barvah vetra

slišim odmev
iz oddaljenih melišč
čez razprostrte
razgaljene ravnice
v nedra dolin
pod oboki

moram prelisičiti
ugnezdene vrhove
da oklestim
zakrnele veje
ošvrknem
utvare
priškrtnem
strahopetce
in porežem
osat

kadar vihram
presegam razdalje
da se preglasim
kakor takrat
v rožnatem krilcu
cefram sive oblake
se razlijem izpod rušja
čez skalne police

tam se ujamem
razpršena
v pritajen vrisk
pomladnega svišča
in potešena
po koščkih srkam
barve neba

Jasna Janež, rožmarin

Bivša

Rekel si mi, da spretno ovijem gležnje
okrog tvojih bokov. Celo bolje kot tvoja bivša.
Rekla sem, da sem trenirala gimnastiko.
Deset let sem se odrekala čokoladi, pisanju
in prijateljem.
Spat sem hodila ob devetih in vstajala
točno čez osem ur. Odkar sem s tabo,
spim dve uri manj.
Pa ne zato, ker bi spala s tabo.
Spim s sanjami o njej.
Zbujam se z mravljinici na trebuhu.
Drži te za roko.
Zašepetaš ji, da spretno ovije
gležnje okrog tvojih bokov.
Celo bolje kot tvoja bivša.

Vienna

Pete se ti zatikajo v kockasta tla, tako da niti ne opaziš
klobuka ob nogah ženske z listom v rokah (kar piše na
njem,
te niti ne zanima). Vijugaš med ljudmi in se pomešaš
mednje,
kot se mleko pomeša v kavo.
Žensk le s pasom okrog oči razkrite kože ni malo.
Sprašuješ se, kako ne zgorijo sredi julija.
Vstopiš na U-bahn. Brez karte. Saj ne preverjajo.
»Ausstieg links«. Ubogaš glas. Spet na ulici.
Nujno rabiš wi-fi, ker moraš preveriti, koliko lajkov
si dobila za fotko, kjer poziraš pred Schönbrunnom.
McDonald's. Končno net.

»Bitte?«

Ivanka Kostantino, Lea 199

Haiku 841

koruzno polje –
strašilu za ovratnik
zahaja sonce

Haiku 836

jablana v cvetu –
v odprto okno
uokvirjena pomlad

Jakna za Angelo Merkel

Deset do sedmih.

Z desnico sežeš k stikalu,

zasukaš ga v smeri urinega kazalca.

Na armaturi se prižge rdeča luč.

Rez je enakomeren, tri milimetre od šiva,

na okroglinah se mu nevarno približa.

Prsti obračajo, delo je hitro in enostavno.

Rutina. Misli uhajajo.

Bo eno od jaken nosila Angela Merkel?

Med drdranje strojev se meša

oddaja lokalnega radia:

stanje na cestah, nekaj reklam,

angleški komad, zabeljena vest ...

Poklopko položiš na mizo, oblikuješ jo z levim

kazalcem,

podlogo potiskaš za milimeter navznoter. V desnico

vzameš

likalnik, z njim drsiš prek robov. S palcem dodajaš

paro.

Noga pohodi pedal, miza zahrumi.

Vakuum popije zadnjo sled vlage.

Ob pogledu na enega od vogalov,

moral bi biti okrogel, zmajaš z glavo.

Brizg pare. Platno vlečeš kot učiteljica

ušesa porednega učenca. Mencaš.
Prsti pordijo. Pečejo že dolgo ne več.
Še hiter pritisk likalnika. Vakuum.

Zrcalno pomerjanje
in ugotovitev:
par je skladen.

Deset do treh.
Prešteješ komade, pomnožiš jih s stotinkami.
Norma bo.

Kaj pa plača?

Haiku 849

hladna kuhinja
solza na črni bluzi
postaja kristal

Matjaž Jarc, Maatjazh

Ptica (*prizmat*)

nekoč bom svetil vate iz daljave
podoben bom srebrni zvezdi
imela bo obliko
moje glave
vsebino raznoliko
kot ptica bom, ki v luči gnezdi
in drobec peska v nedrjih puščave

neslišno pesem ptica bom zapela
za zvenom kozmične globine
ljubezen iz svetlobe
bo drsela
po stenah tvoje sobe
kjer ti boš sanjala spomine
vse bolj ljubeča, srečna in vesela

Mirovanje (*prizmat*)

valovi so nenadoma obstali
ozračje preplavi tišina
praznina v moji glavi
ob obali
na suhi morski travi
kamniti starec brez spomina
molče plaši navidezne živali

Vsebine (*prizmat*)

nekoč se bodo črke razbežale
in mi pustile le vsebine
ki so se pod vrstice
zapisale
kot čudežne cvetlice
nevidne, čvrste korenine
iz mojih pesmi vame so pognale

in največ, kar mi bo po njih ostalo
bo le občutek tihe sreče
da so spregovorile
kot za šalo
mi dušo pomirile
in me pobožale ljubeče
ker jih srce v praznini je zaznalo

Pomeni (*prizmat*)

neslišni, neuzrti, nedojeti
pomeni polnijo praznino
človekovega uma
in poeti
se slépi od poguma
potapljamo pod globočino
kjer nemi žarek brez svetlobe sveti

Aleš Jelenko

Še noga se nekje konča

hladni, nedotakljivi zvoki. vesolje
se širi brez mene. zadnjica na
re-use stolu. pa mobilni aparat in
(pre)potrebno pivo, ki ga ni.
v zenicah se zrcali bela žoga.
in prepotena telesa. v njej
so najbrž še vedno shranjeni
spomini na shujšane postave;
odvečne kilograme smo pridobili
med vožnjo na trideseti klanec.
še vedno pa sanjam. o brezglavih
kuščarjih, vročem soncu in
jagodah v šortsih. zdaj, ko pišem,
je praznina res neskončna.
in jaz sem vedno trši. kot stol,
ki v tišini vztraja pod mano.

Grad

sedim na kamnitih kladah
tik pod gmoto belih oblakov
in navzdol – skoraj vzvišeno –
opazujem mesto v malem
strešniki so obarvani rumeno
trava pa se preliva iz temne
v svetlo zeleno kot da bi
moja dlan lahko risala senco
iz te perspektive je moje telo lažje
in ker sem večji lahko igram boga
vse podstrešje izgine v zvokih
drobnega iskrenja ki prihaja
iz oranžnih in rdečih kljunov
še le ko neka druga dlan zakrije svetlobo
padem iz nevrološke tišine
zavem se da je izza modrine
še nekaj večjega in debelejšega
in da sem jaz še manjši
kot moje črno telo

Lesene palčke na deski

pred časom mi je nekdo dejal
da je svet še vedno ravna ploskev
zobotrebci na nogah kar naprej
valjajo svoje misli po klancu navzdol
dokler niso dovolj ukalupljene
in varno pospravljene v temo

nisem vedel o čem govori
dokler se nisem z vso silo
zaletel v okroglo gmoto snega
na kateri je bilo besedilo
sestavljeno iz zrelih korenčkov
organ se ne tišči v rit
je pisalo in zmrazilo me je

pred časom mi je nekdo dejal
da je svet še vedno ravna ploskev
samo upam lahko
da paralelna vesolja res obstajajo
in da je v enem izmed njih
takšen planet kot je naš

le da je tam okrogel

Majda Kočar, Ob potoku

Dihanje

S pajčevino
te zapisujem.

Moja vrnjena
pesem,
na klopici
mi kažeš ozvezdja
svojih dlani.

Nobena beseda
se ne ponovi,
nobeno sonce
ne ugasne.

Visoko drevo,
sklonjeno v nebo.

Med zeleno tišino
te dolgo,
dolgo diham.

Makadam

Z rahlo zamudo
se ugnezdí ptica
v besedo.
V hlapljivi sledi čustev
obmolkne.

Če želiš, jo zamolči.
Ne pošiljaj naprej,
v prazno,
v vonj po tujem.

Ne kaznuj preveč.

Dovolj je že grenka jutranja kava.
Dovolj je že majhen, še zmečkan list,
ki se je pozabil zbuditi
ob pravem času.

Le domišljam si, da sama izbiram:
naj vržem kljunčkom drobtine
ali naj jih pustim obležati
na makadamu pod mizo?

Dotik rože

Soba je neresničen prostor.
Kot tudi cesta, za katero si mislila, da jo poznaš.
Ali senca, ki te čaka
od predlani tam za vogalom,
kamor hodi prosjačit ženska,
prav tako neresnična,
s tistimi vzdihmi v lačnih očeh,
z golo cesto, golo dlanjo,
s posteljo, v katero nikoli ne leže.
In tudi postelja je neresnična,
čepprav čez njo hodijo v copatah neki ljudje,
kar po odeji iz praznih potez nespečnosti,
z zmečkanimi odsevi neke blizkosti,
mimo sten iz teme.
In tudi stena z vrati,
ki gledajo nekam na ono stran tebe,
je neresnična.
Kot ključavnica,
ki bi pravzaprav morala biti odklenjena
v času staranja,
ko je luna le prazen mlaj,
pomotoma zataknen v počasen korak,
skorajda srebro solze,
skorajda solza teme.
In neresnična je tudi solza,
ki se pretaka med vsem,
kar je minilo,
kar se je skrilo kot pena valov,
kar te je pozabilo tam,
v praznem, nerazložljivem.

Le otrok,
ki te še vedno gleda iz sončnega žarka,
ki ti brez sape hiti pripovedovati,
kako je skrbel za mravlje in travne bilke,
zeleneče drevo, pesem in dotik rože,
le ta je resničen.

Le da tega ne ve.

Žiga Kosec

Ko ti zapoje

Kadar ti enkrat
milo zapoje,
ne boj se, saj je že
od nekdanj tako,
s slehernim dihom
postajal boš lažji
in z lahnim korakom
pojdeš za njo.

Pismo

Pismo sem prejel, mi pisal zmaj je.
Pravi, da postal je star in siv
in dodaja (opravičevaje),
da vse bolj in bolj je pozabljiv.

Enkrat je več dni iskal očala,
ki ves čas imel jih je na glavi,
in namesto prosim reče hvala
in v napačno vrsto se postavi.

Zadnjič je prižgan pustil gorilnik,
na katerem si je kuhal čaj,
telefon založil je v hladilnik,
knjig ni nesel v knjižnico nazaj.

Ko leti, pozabi mahat' s krili,
vse stvari zalaga spet in spet,
da je zjutraj našel med čistili
moje pismo izpred petih let.

Vse lepo pozdravim naj, dodaja,
in naj oglasim se mu še kaj,
do takrat pa vse lepo! Ostaja
strašni, stari, pozabljivi zmaj.

Matej Krajnc

Okrcana stanodajalka

uspeh je relativen,
čevlji so tisti, ki veljajo.
očiščena konica,
nogavice v oklepaju.
rohneče stavbe
na ulicah, ki se smeji v brk.
ducat avtomobilov,
tam, kjer nekdan bil je trg.

uspeh je relativen,
a tudi morsejeva abeceda je.
zaplinjeni trajekti,
osirotele množice.
spomenik, ki diha
na škrge prednikov,
pod njim pa dva klavirja
in zgolj en klavirski stol.

spomenik veli:
tudi bron kaj ve in zna.
priklonite se mu, ko greste mimo,
vikajte ga!
skozi stoletja bron blede,
kdor je okrcan, ve.
uspeh je relativen,
jeziki govore.

Vse tiste starejše gospe z ogromnimi hišami

Vse tiste starejše gospe z ogromnimi hišami,
v katerih živijo same ...
Vse tiste ogromne hiše z vrtovi,
ki jih obdelujejo najete, malce manj starejše gospe ...
Življenje po osemdesetem
v ogromnih praznih hišah
s šestnajst stopinjami pozimi
in puloverji iz leta 1946 ...
Živeti zaslužjen s hišo,
vrtno uto in vrtnom,
starim avtomobilom
in kukanjem skoz rolete ...
Poštarji in sosedje
pa obožujejo starejše gospe z ogromnimi hišami
in zgroženi sprašujejo:
Kje so vaši nehvaležni sinovi?!

Alma mater

Table so končno dali stran
in delavci so šli.
In po hodnikih tavajo
mrtvi profesorji.

Ropot jih je menda zbudil.
In vonj po beljenju.
In barva že umrlih duš
je znova "kind of blue".

Kdo jim bo kuhal kavo, zdaj,
ko so, pa vendar ne?
Kdo meril jim utrip, kdo šel
po sveže žemljice?

Table naposled so v smeteh
in delavci so šli.
In vrata se odpirajo
šele opolnoči.

Marija Kranjec, Triglav

Senryu 2

Žerjavška sveča -
leden jezik Koroške
liže plezalce.

Haiku 6

Osamljen javor
visoko v skali lovi
ognjeno strelo.

Haikuid 3

Lesen konjiček –
podstrešje stare hiše
ziba spomine.

Srečko Križanec, Srecok

Haiku

Jutro ob Dravi.
Megla oblači dame
v kosmiče vate.

*

Osamljen toplar.
Suha rebra štrlijo
v megleno jutro.

*

Zasneženi vrt.
Na spalničnem oknu ždi
zbujena Zora.

Irena Kus, I. Šelmić

Samota

Praznina v vazi.
Mrak brez rož vstopa v srce
žalostne duše.

***

Pesem o samoti je najlažje napisati.
Koraki, ki solirajo po prazni sobi,
so tihi, misli so tiste, ki jih ne znam predrugačiti,
ne znam jih prebarvati v rožnato barvo in ne znam
jih narediti bolj živih, bolj srečnih. V črni noči
prehitim samo polža, samotarskega dvospolneža,
ki tudi pri paritvi ne potrebuje nikogar.
Blodim z ničem skozi temo, pogledi na uro
vlečejo črna kazalca skozi negibni čas.
Hodim, dokler me končno ne ulovi utrujenost.
Pesem o samoti je najtežje čutiti.

K izvoru

Slabo vidim
da zmorem prebrati
nosim očala
povečajo mi vse smisle
in z njimi te najdem
v sredino tvoje pesmi grem
v tvojo bližino
da začutim tvoj dih
da se tvoje misli uravnajo
z mojimi in nahranijo
da lažje dohitim
trenutek
za bližino s teboj
dokler ne odideš
z ekrana
in me ne pustiš same
Sobni cvetovi rož
v hladu počasneje rojevajo
in moje misli postajajo
zagrenjene in same

Helenina Zvezda

Ne grem
daleč
le do ograje

zvezde
pridejo
tudi v ujetništvo

budna
misel
v kriku
potuje

pastir
na nebu
mi pokloni
še eno jutro

sanjam
kraljestvo
za ogrado

sprehajalcem
ne zmanjka
domišljije
in meni ne
občutka
samote

Tadeja Logar, Tadeja L

Déjà vu

na tvojih modrih rjuhah neznosna lahkost bivanja
nekje na polovici sem in čez mlečno bele liste
zrem v senco golega telesa ki si ga izrisal na steno
rečeva si da sva mogoče tu zaradi včerajšnjega vina
v resnici pa sva to načrtovala dosti prej
sanjala sva o tem prizoru z glavo zakopano v blazino
med gledanjem filmov med vožnjo po avtocesti
ti še med zadnjo uro petkove izmene
jaz še med zadnjim tekstom ki ga je bilo treba prevesti
ali pa še prej še preden sva vedela eden za drugega
sanjaš pač o tistih ki te bodo ukradli iz lastnega templja
ti nalivali strah v usta in hkrati pili iz njih
te dvignili nad vse v kar si mislil da verjameš
govorili s tabo o filozofiji bivanja
o sodobni poeziji in o tem zakaj ne maraš mačk
sanjaš in morda kdaj pristaneš
na zofi preprogi rjuhah s cvetličnimi vzorci
in preko mlečno belih listov zreš v senco golega telesa

Kalup

tudi nekoč so živeli tisti ki so govorili
kaj vendar počnejo kaj vendar hočejo
in zakaj z votlimi cevmi udrihajo po hrbtih
ramenih prsih po dlaneh in po obrazih
ki imajo matere in očete in otroke
in morda koga ki mu pišejo pesmi
na vseh koncih so živeli in tolmačili
temno rdeče večerne oblake
tuljenje in bobnenje za smrečjem
minute tišine in bele zastave
in slavoloke preživelim
tudi nekoč so živeli tisti ki so govorili
da se kaj takega pač ne more ponoviti
ker je človek že toliko zrasel
zakaj bi še kdaj z votlimi cevmi udrihal po hrbtih
ramenih prsih po dlaneh in po obrazih
ki imajo matere in očete in otroke
in morda koga ki mu pišejo pesmi
in res hecno da so danes še tu
tisti ki govorijo čemu in kaj vendar hočejo
ker človek še ni dovolj velik
in hoče na piedestale in še kar
na drugo stran cevi postavlja tiste
ki imajo matere in očete in otroke
in morda koga ki mu pišejo pesmi

Malenkostnost

podobno jutro je levo in desno od nas
svetlo sive koprene in zadušljivost
vrelih sap nad marošskimi ponvami
dvignjene žaluzije večnadstropnih hiš
in zgodnje rjojenje na robovih savane
podobno jutro je levo in desno od nas
meglice med smrečjem in nebom
preklinjanje novih sivih las
lukenj v hlačnih nogavicah in časa kot takega
ki ti nikoli ne gre zares na roko
pregrade na cestah in meje veliko mej
prepolni mestni avtobusi in prehitevanje
tik pred križiščem kavni madeži na sedežih
in jok najmlajšega ki še kar noče v vrtec
podobno jutro je levo in desno od nas
modri in rožnati trakovi za dobrodošlico
tančice odhajajočim vmes pa hrup
mного hrupa in mnogo pesmi
podobno jutro je levo in desno od nas
mi pa srepe zremo v svojo jutranjo kavo
kot v najpomembnejšo zgodbo
v rokah našega veličanstva

Tomaž Mahkovic

Haiku 85

podoba raja:
ob nagnitem jabolku
okostje kače

Poduhovljena

Vsak dan mi mediji servirajo
vsaj 8000 predlogov kako živeti

kaj jesti kaj početi kaj piti kaj biti
da mi bo bolje in lažje preživeti

A to še ni vse Vse več je poduhovljenih pojav
ki jim ni jasno vsej božji svetosti navkljub

da nimam kaj preživeti če ob tem ne živim
V svoji lastni interpretaciji sveta Ne v njihovi

V tem kar za oznanjevalce resnic ostaja
neobstoječe se kopam kot ptica v soncu

in jih opazujem pri vzrejanju trojanskih konj
napolnjenih s svet spreminjajočimi bitji

ki naj bi me odrešila uklenjajočih me verig
da bom postal Človek po njihovi podobi Zanje

Izpod priprtih vek

Čustvena zapeka je genetska
bolezen evropskega človeka

ki predvsem razmišlja
kako ne bi razmišljal

med modernističnimi kipci –
dimi tovarniških dimnikov

pribitimi na kovinske izseke
psihedeličnega nebesa

pod svobodnim soncem
in med zvezde ujeto luno

ki vsa obgrizena vztraja
zataknjena med roletami

in okensko polico
med kaktusom in jabolkom

ki so ga enoni z gubami
spremenili v karikaturu

podobno tej ki ga opazuje
izpod priprtih vek pernice

Mislím si pa lahko

V mojem sebstvu ni ure ni datumov ni potrebe
po seznamih in razdaljah med točkama A in B

Na žaru pečena rdečeperka je nadvse okusna
a polna srti kot življenje večnega adolescenta

naj ga goltaš prehitro ali pa tudi če ga počasi
elegantno okušaš se ti zatakne med glasilke

Seveda je to *nobile otium* nadvse *joli*
ko hodim spat v času delavskih budilk

podoben Hiroou Onodi ki si je za trideset let
podaljšal stražo v filipinskih pragozdovih

Kdaj šibek element doseže zmago Ko (na)poči čas
Ko ne tekmuje Ali pač nikoli Res ne vem

Mislím si pa lahko kar hočem Kajneda
Kot je rekel Modri: Misli so oproščene carine

In ideje In domišljija ki ni zasidrana v srce
niti v glavo ne v razum ne v želodec

ali v ritno luknjo iz katere kot iz kraterja
mezijo sline raznolikih prilizovalcev

Mark Mandy, Yoda

Haiku

Poletno jutro
V kapljici rose odsev
Celega gozda

*

On my dead phone
New screensaver
Sky reflection

*

Jesenski somrak
Ulice so prepojene
Z vonjem razkroja

Bernarda Mrak Kosel, Lovrenka

Haiku pentlja

gruden prihaja
polje lega k počitku
praha zorana

praha zorana
preobrnjene brazde
srež na ozarah

srež na ozarah
šelestijo koraki
gruden prihaja

Prizmat o pomladi

Pod nogo mah se lahko upogiblje.
Postani, daj, ne hiti mimo!
Glej, mlada breza nežne
veje ziblje,
kot vse pomladi bežne ...
Začutil gozda boš bližino
v svetlobe soju, ki z dreves se usiplje.

Midva

svet ob svetu sva
mimobežna
telo ob telesu
na postaji življenja
vsak zase epizoda
v nihajočem vsakdanu

hlad razuma sva
v prostorih med nama
pustota
vsak zase
žonglerja za srečo
vsak zase v medčasju
nikoli en plamen

človek ob človeku sva
čakajoč brez izhoda
zaskrbljenih ramen
drug drugemu kletka

Milan Novak

Črno zavetrje

Smrdljiva golazen se plazi po svetu
z zadahom tisočerih razpadajočih trupel
zastruplja človečnost v nas
Umikamo se v ČRNO ZAVETRJE
da ne bi slišali smrtnih krikov
da ne bi videli razmesarjenih teles
Rečemo si
naj divjajo viharji tam zunaj
naj se vrtinčijo scefrane obleke
naj se vije prah in vonj po smodniku
naj rjaví zverženo betonsko železo
To niso naši otroci
si rečemo
to niso naša trupla
ki jih na ulicah trgajo ptiči
to ni naš strah da bomo zaklani
če jih bomo hoteli pokopati
Ne to niso naše vojne
mi imamo svobodo
in varno zavetrje
imamo mir in zanj plačujemo
s svojim denarjem
Oni tam zunaj so nerazviti
zaostali divjaki ki se koljejo
verjetno tudi sami ne vedo zakaj

Nič nas ne moti mrak v našem zavetrju
ti ki jim plačujemo že vedo zakaj ni luči
In ne vemo da je ta naš mir le
krhek šotor
sešit iz prav tistih cunj
polovljenih v vrtincih
in strganje ki ga slišimo
niso metlice
ki čistijo našo brezskrbnost
ampak noži
ki režejo šive
in hočejo svoje spomine nazaj

Trak

Črn lepljiv trak
visi vzdolž hrbta
Črn hlad prehaja v telo
vpija se v golo kožo
Ubiti Umreti Pokončati
pronica skozi mišice
Ubiti Odrezati Zlomiti
se vleče v kosti
Vse je sivo in še bolj postaja
misli so ostrejše od krempljev
od znotraj prebadajo zenice
sušijo zrkla
v sivo kopreno ovijejo zobovje
Zatrdline v ušesih so
misli
ne dovolijo zvoku v svoje
mrakobne čeljusti
in mrak
doni do bolečine
Tudi če kdaj odlepiš trak
gniješ naprej
dokler ne izpljuneš vseh zob
in na koncu crkneš
od lakote po svetlobi

Barbara Oroszy, Lorellia

Ko bereš hitro

Vse črne cunje so se mi prilepile na telo,
lovim nulo kot blaznež,
minute razpadajo.
Ne spomnim se, da bi mi nadeli rogove,
a jih imam,
medtem ko si kljuvam glavo,
viseča nad drugimi
tujimi
glavami,
sanjam s poševno modrino,
s črnimi krili,
že z mezincem v razpadlih minutah.
Blaznež sem,
vam pravim.
Nekje v januarju so mi ukradli
tisto kolo,
ki mu je bilo malo mar,
res malo.
Obenem je čudno in lepo in srhljivo,
da so lahko
tako lepe oči
tako slepe oči
in neme,
da kljub kapljanju včasih ne prikaplja,
niti pa so tako mehke,
prožne

in trčene,
da se jih vseeno bojiš prijeti.
Meni se vseeno malo mudi.
Jutra imajo vsaj toliko obrazov
kot izrazi,
ki jih gledaš,
ko najdejo samomorilsko ločenko
na pomitih tleh dnevne sobe,
in se spominjaš samo
tiste zgodbe,
da vsaka ženska ve, zakaj
so tla pomita.
Od nekod ni več izhoda nazaj.

A nekaterim še vedno razpadajo minute.

Enosmerna

Srečala sva se s prekrižanimi zenicami,
moje oči vidijo samo rezila,
samo puščavo,
tvoje ravnino med belimi gozdovi.

Tišine se zlivajo v slapovih.

Objamem neskončnost.
Četudi je niti za hip ne razumem.

Objamem brezmejna šelestenja,
ulice brez imen,

slike brez okvirjev.
Bodejo v dlani.
V podplate.
V oči.

Tavam mimo brezbarvnih zidov.
Slišijo me, ko pojem praznino.
Hiše nosijo slike toplih oči.
Le ne ti.
Le ne ti.

Še zmerom čakam prihode domov.
Mimo ljudi.
Na isti naslov.

Čakam prste stisnjenih dlani.
Iz drugih svetov.
Nekaj juga s severnih bregov.

Prihaja poletje.
Le ne ti.
Le ne ti.

Stoletja že odhajam domov.

Na tirnicah se luščijo obljube.

Za ograjami odmevi izrečenih besed.

Imam jih za večno.
Le ne ti.
Le ne ti.

Miro Petrač, okto

Senryu [56]

pred mano teče
kokakola v pajkicah
polar mi piska

Senryu [55]

lovcu na pokemone
daleč od doma
crkne telefon

Senryu [58]

vse v akciji
razen stare Ljudomile
pri blagajni šest

Srečko Plahutnik

Literarni dogodek ob železniški progi Dunaj–Trst

Moje roke delajo z lopato.
Prsti so preokorni za tipkanje.
Sodobne tehnologije
so mi poslednja vas v Burundiju.
Zato svoje misli, ki se mi iskrijo
ob udarjanju konice krampa
ob živo skalo, beležim z
nanašanjem grafitnega prahu
na bel papir, včasih tudi na
rjavo papirnato vrečko od malice.

Danes pišem o jeklenih ptičih,
ki nad našimi glavami pletejo
bela gnezda,
o vlakih, ujetih v tirnice usode.
O stari postaji ob železni cesti,
od katere je ostal le spomin.
O muhi enodnevnici,
ki samo enkrat v življenju
pristane na slastnem sendviču.

Danes med malico
prebiram napisano sodelavcem.
Nekateri se spogledujejo, drugi nasmihajo,
pade tudi kakšna opazka.

Ko zaključim, sledi trenutek tišine.
Stari Adnan Alić me potrepnja po ramenu.
»Svaka čast, pjesniče.«

Temnopolti Mbeke Totere
pa se zamišljeno zazre v daljavo
in v očeh mu stečejo

antilope.

Do konca in naprej

Porajam te iz svojega znanja.

Držim pesti, da bi se čim prej
postavil na svoje noge,
dvignil svojo težko veko
ter se zagledal
v mojo preteklost in prihodnost.

Komaj čakam na odgovore!

Povej mi.
Kdo sem?
Od kod prihajam?
In kam grem?

Naj ti spoznanje
zadnjega odgovora
ne orosi očesa.
Moj enooki prijatelj
James Webb!

»Ena duhovska peissen subper Turke«

Madness Kebabci
Roxly West Ara shop.
Cosmic shock Leonaris
Coffe Corsini Crocs
Xetra Madal bal
Kashida Illy Calzedonia
Mobi house.

Falafel Erotic shop
Riviera Palleti Kodak
Western store Tandori
Beads&stuff Evil hair
Jazz and blues Maia tchai
Cartride Tatto
China restaurant Boutique
Triumph Doner kebab.

Stati inu obstati
na Trubarjevi cesti v Ljubljani.

Pohandy

Nisem jaz ta ki ne bi

pojdi so rekli starci
modreci tega sveta
pojdi proti svetlobi
nič se ne ustavlja

koraki neodločni
počasni nesigurni
namesto svetlobe
pred mano megla

res hodim naprej
kot so zapovedali
skozi to sivino bita
po travnikih pozabe

nisem jaz ta ki ne bi
verjel tem besedam
izrečenim čisto tiho
v upanju najboljšega

je travnik
je megla
so starci
le
svetlobe
ni

Trnovina

tisto jutro je jabolko postalo
prekleta kislo
in banane so izgubljale
svojo rumeno barvo

tisto jutro je pes mijavkal
na sosedovo zelenjavo
ki se je razkrajala v humus
in zaudarjala po ulici

bilo je svinjsko mrzlo
trnje se je zajedalo
v moje srce
dotiki so ledeneli

ročno spleten adventni venec
je razpadal na koščke
sin se je že četrtrič rojeval
v pričakovanju svete trojice

očim slabo oblečen v opankih
je vesel razširjal roke
ko je potiskal nakupovalni voziček
poln dobrot najboljšega sosedu

tisto jutro se nisem spomnil
ne svojega imena
ne tvojega pogleda
niti včerajšnjega dne

Rad bi se igral s teboj

rad bi se igral s teboj
moja draga
rad bi bil tvoj konj, tekač ali kmet
rad bi bil tvoj črni peter, Gargamel
Garfield ali škis
samo da se igram s teboj

položi me kot gnilo jajce
ukradi mi zemljo
ali me preskakuj kakor kolebnico
samo dovoli da se igram s teboj
draga

Petra Privšek, Petja

Haiku

septembrska noč
v žerjavici zvezd vzhaja
mesečev rogljič

*

gozdni parobek
v tišino vgravirano
šumenje smrek

***

v srebrnini večernice
raztapljam antarktiko
iz ledu
se luščijo sanje

dan oblači suknjo
črnega laboda
levim se
v mehko belino

gube umirjajo
deročo vodo
sivina se rokuje
z barvo nebes

štejem blagoslove
lepljivih kapljic
na lubju

dišijo
po šolskih klopeh

Zavedanje

na pragu
pred durmi sušca
v blagem zavetju sobote
skozi ključavnico
skozi okna
skozi špranje
od znotraj navzven

žari

napevi smrek
jasnina pejsaža
beli kosmi nebes
ležerno lebdijo
v brezvetrju

lahko bi te božali
mehkobno
lahkotno

a si prevečkrat
spregledal
ta motiv
na platnu časa
da bi zdaj
lahko ušel
razbeljenemu pečatu
zavedanja

Marko Skok – Mezopotamsky

Tu je, tuj je ...

Tu je,
tuj je,
Tujec.

Tujec,
ki zaglobočini vame,
drzno, vse do kosti.

Brazdo
proncljivo zareže
z domačo besedo,

z melodijo,

ki zajadra
v solni cvet
mojih prsi,

ki obtiči
med čermi
v onemelem grlu.

Gromek krč

naguba nebo in vodo,
naguba zemljo
in ogenj v njej.

Razpolovim se,
razčetverim,
raztelesim,

ko vsrkam biser,
ki ga je nevede
spustil vame.

In postal
Človek,
ki me je udomačil.

Haiku

žgoče dopoldne
iz fontane kipijo
žejni golobje

Pesem iz sosednjega bloka

Ohoho, kako sneži!!! Počasi, Dianca, počasi, takoj te spustim s povodca, takoj. Ti nestrpnica ti! No, zdaj pa teci na našo trato, pa ne lajat, ne lajat, je še prezgodaj. Kaj bodo pa sosedje rekli?! Ja, a kakala boš najprej? Že pripravljam vrečko, že pripravljam. Ja, k biološkim bova vrgla, k biološkim ... Leti, leti, leti ... žogica! Ja, kaj? Aha, sam moram ponjo, sam. So ti snežinke danes bolj všeč? Jih boš vse polovila in popapcala? Jih je pa preveč, absolutno preveč. Ti koštrunka moja ti! Kako se je shladilo! In včeraj je že dišalo po pomladi. Te kaj zebe? Ja, seveda te ne, seveda te ne, ker skakljaš in dirjaš, kot bi bila navita. Ja, mene kar malce zebe in v sklepih me trga, kot da bi bil starina. Veš, pohiteti bova morala, kiosk je že neučakan, svežnji svežega časopisja bi radi čim prej skočili na police in v roke firbčnih bralcev. Gremo brž lulat! No, gremo lulat, Diana! Diana? Slišiš? Ne vrano, pesem! Pesem iz sosednjega bloka. Te quiero, compañero negro, come te quiero, come te quiero ... Marinka je. Pravkar je začela požirati prvo ponovitev svoje najljubše nadaljevanke, tako kot sleherno jutro. Že od malega se poznavata in že od malega mi je všeč. A kaj morem, če je vedno raje letala za drugimi. No, drevi pa grem k njej in jo povprašam ... ali bi ... ali bi ... hotela biti moja ... Joj, to moje srce že močno brca, tablete bo treba pogoltniti, na nočni omarici so ostale. Greva domov, Diana! Kaj?! Resno? Naj te spet nesem po stopnicah, razvajena dama?! Naj ti bo, ampak vedi, da boš ti kriva, če me znova useka v križu ... Nikar ne

cvili! Lej, saj sva že pred domačimi vrati. Počakaj, da odklenem, tečka! Lačna si? Si morda premalo snežink pohrustala? Samo hecam se, takoj, takoj dobiš svojega purančka z zelenjavnim rižem kot vsako sredo. Jaz pa na dušek popijem tablete za srce, za pritisk, za sklepe. Saj ne morem verjeti, koliko je že ura! Hop pod tuš in hop v ta delovno obleko. Zvečer se pa uredim, zvečer bo šlo zares. Za biti ali ne biti. Z mandljevim oljem si ukrotim prečo in tisti nobel kravati, ki mi jo je posodil šef, dovolim, da mi zleze okrog vratu. Kaj pa rože? Ja, z rožami bi moral prirožljati k svoji Marinki. Bi se kar spodobilo, bi se spodobilo. Kaj pa, če izvlečem iz grla vaze te vrtnice? Rdeče so kot njena razžarjena ličeca. Ljuba mama in oče, saj mi ne bosta zamerila, če vama jutri na grob prinesem druge, kajneda? Čas je že, da se ženim, saj tudi vidva tako mislita? Ja, ja, Vito, 38 let ni mačji kašelj ... Diana, skrajni čas je, da se zapodim dol, v kiosk. Izvoli svojo hrustljivo kostko, pa pridna bodi! Ne cvili, ne cvili! Saj se kmalu vidiva. Ena, dve, tri bo čas za malico in bova zdrvela na našo trato. Ne cvili, ne cvili! In če bo šlo zvečer vse po sreči, kmalu ne boš več toliko sama. Ti koštrunka kuštrava, ti moja pasja sreča!

Petra Skušek, Beatrice Reiniger

Treba bi bilo pogledati

treba bi bilo pogledati kje je daruvar

vzamem še en kos čokolade
čprav bi rada samo kakav
in ne vsega tega sladkorja
odvijem folijo z ušes čokoladnega zajca
jih odgriznem
tako sem se odvadila
da me zapeče ko jih pogoltnem

ko sem bila še v vrtcu
sem imela zbirko tatujev od žvečilnih gumijev
vsi so jih občudovali
in vsem sem jih želela razdeliti
pa jih nisem preštela teh majhnih ročic
in potem celo noč nisem spala
ker nisem imela dovolj sličic
sebe sploh nisem štela
en, dva, tri, premalo – kaj zdaj
morda je bil april
ravno tako kot danes
eliotovsko krut

ura je že petnajst do osmih
zdrobim se v množico posameznikov
v železniškem podhodu
eno polovico so pobarvali
zeleno drugo rdeče

Senada Smajić, Breza

Dobesedno tako zamrla

je nekaj v tej žarnici
ki sveti tako
da še obrisov ni

točno vem, kje sem
in ni mi treba tipati
toda ob tej svetovni noči
bi najraje prebiral
si morda celo kaj pripisala
ali dodala v svojo nedokončano
enciklopedijo čutov

saj sem že včeraj bila
voljna, resno pripravljena za delo
in sem ga tudi opravila, kot je treba

spomnim se, da sem
knjigo pravic položila
na smirkov ovitek
najnovejše zgodovine
točno zraven odprtega življenja
po življenju ali smrti

(saj to ni pomembno ob dejstvu
da točno vem, kam sem jo položila)

in o tem ni nikakršnega dvoma
tukaj ni nobenega prepaha
in tudi ne nikogar drugega
ki bi lahko predrugačil stvari

je sploh možno kar naenkrat izpuhteti

nekaj je, je in jé ... karkoli že je nocoj
v tej žarnici, ki se tako temno sveti, me žene
da bi najraje zavpila:

šipek je pravi čas!

zaman dobra volja, želja, inspiracija
ob svetovni noči, v tej luči, čutim
kot da me sploh ni

Glej, Dana

prazne vrečke iz mlinotesta
tip 0 in 00 so že zdavnaj dogorele
z neuporabnimi recepti

duh iz krušne peči
se je razpršil po vsej hiši
vidiš, iz vsakega vogala skoči
naravnost v nos

in nisva zGrešili
ko sva si že pred časom umili roke
potem ko sva si nehali podajati
preostale lupinice olupljenih jajc in jih stresli tja
kamor tudi sodijo
še preden sva se preoblekli

zamenjali sva tudi prt
umili pepelnike
in znova prižgali
sveče z opojnim vonjem lilije

se še spomniš tiste pomladi
ko se je navsezgodaj razcvetela
povsod naokoli, midve pa nori, vzhičeni
do neskončne norosti, sva samo trgali
trgali, trgali
potem pa le prizadeto zrli, kako vsaka
tako zlahka odtrgana
veni

ah, ni čas za kesanje

zdaj je pred nama
vse, kar sva in nisva
prav zares potrebovali

:

tisočletja so že dolgo na mizi
mrzle stoletne rezine
s kostmi in brez, celo
zvrhani kozarci
napolnjeni z žlahtno krvjo
privzgojene domače trte

glej, dana, miza je kot oltar
in za najinimi ustnicami je gral

povem ti, razen naju tukaj ni več nobenih skrivnosti.

Vesna Šare

Strto sonce

Prihajam v strto sonce, ki je izgubilo kaplje deževnega gozda. Zaprta v mehur ga držim za tipalke in ga mehko spuščam vase. Toplo je in prijetno. Kot modrina uhajajoče vezalke mojih najljubših škornjev. Kot dotik konja sredi pobesnelih trav, ki so polizale vso čokolado sosednjih polj, zato grizljajo morja z zelenilom in praskami. Kot koder na ramenu, ki se uči lajati rjavo.

Prihajam v sonce, ki sem ga čutila poslednjič sredi žametne doline, polne fantovskih nogavic in žabjih krakov. Vrtov z namišljenimi popki in lesenimi hišicami z veliko začetnico na kolenih. To je bila vdolbina s prekratnimi belimi majicami na vsakem koraku od ena do tisoč. Z deklico, ki je zaprtih oči zaplavala za odrezanimi kitkami brez malih prstov v vlažnem zraku.

Obračam se in dehtim kot zemlja, ki praznuje pod plugom rdečega motorja. Hitreje, da vrnem cvetenje žarkom. Da prilepim pego, ki je padla na srajco. Naj ima lise, naj grmi v stajah svoje pokončnosti, naj se izpoje kot petelin sredi brezpernate divjadi, naj končno zadoni krik poglavarja s skalpom v rokah, naj bo moški!

Ne hodi domov, mama

Ne hodi domov, mama. Tvoje noge so šibke, med tekom skozi grmovja si jih pozabila napojiti. Pozabila si skrtačiti umazane roke, s katerimi si risala tatuje in prebadala ustnice. Pozabila si zamenjati obraz, tale je gladek in sijoč in ob robu diši po cenenem žganju iz zadnje gostilne. Pozabila si zapreti vrata, vsi so slišali tvoje vzdihne in pred zidom se je vila dolga kolona spuščениh hlač.

Ne hodi domov, mama. Dom je kratek in zaprt. Prišli so strici in mu odrezali streho. Zažgali so mize in vsa kosila, ki si jih skuhala. Zbrcali so tvoje slike, zavese in kot, v katerem si pustila punčko. Razbili so okna, zdaj mrko grozijo z umetnim zobovjem in kričijo, da se jih sliši v samotne gozdove.

Ne hodi domov, mama. Ni me tam. Nепреpoznana se klatim po tujih kletih in jih nizam na vrv kot ogrlico. Včasih se namažem s tekočino, ki teče iz preglasne škatle na vlažni steni. Včasih vstanem in z gubami na čelu skoraj dosežem nebo. Ko bom velika, bom imela največjo zbirko črnih domin in zarjavelih senc, ki jih pobiram z dna. Ko bom velika, ne bom sama.

Packe

gledam galeba
z napol odprtim kljunom
stoji na zidu
naredi nekaj korakov
in se vrne
z ušesi v kljunu
ponosno premika glavo

kdove
kakšen je v resnici
ali bi mi bil všeč
če bi ga videla
(čeprav to ni pomembno)
tudi sebe ne vidim in tebe in drugih
ne vidim neba

ker smo vesoljske packe
otrdele na čopiču
ki ga umetnik še ni opral

Vanja Tanjšek, Vanja T

Haiku 54

zarišem obris
tvoje sence na steni
metulju si všeč

Čarovniška tržnica

»Sveži kreeeemplji!
Zvezdni praaaaah!
Nove meeeeeetle!
Smrtni daaaaah!«

Ne ve, kam obrnit' se LiliLulí,
krasno na tržnici vse se ji zdi.
Vse bi imela,
vse bi kupila,
v torbo že tisoč stvari
je stlačila.
Bonbonov iz pajkov
ima celo vrečo,
glavnik tak, ki zna
te počesat' na prečo
in čisto na dnu
dve čudni zelišči,
kačjega strupa
pa kar dve prgišči.

Sedaj ima končno
vse tiste stvari,
s katerimi juho
v kolač spremeni.

Patrik Tomšič, Patriktomsic

Ura

Mehanizem prav vztrajno kolesje obrača,
vse usklajeno na videz se zdi.
Korak tvoj nikoli koraka ne vrača
in ves čas lahkoten tebi sledi.

Poln vprašanj sam v svet se podajaš
in včasih brezglavo nekam hitiš.
Enkrat se mučiš, drugič pa vztrajaš,
a uri nikoli ne ubežiš.

Ura vseskozi neumorno tiktaka,
kazalec ti v ritmu številke odbija,
niti za malo sekunde ne čaka
in s časom počasi minute privija.

Znova in znova jutro nariše
nove podobe na nove strani.
Vsakič drugačne besede napiše
in z urnikom burne spomine zbudi.

Pogled tvoj beži nem v ritmu kazalcev,
časovna nevihta je kot vihar.
Tudi če nimaš pri sebi brisalcev,
te zmeden pozdravi še koledar.

Ura vseskozi neumorno tiktaka,
kazalec ti v ritmu številke odbija,
niti za malo sekunde ne čaka
in s časom počasi minute privija.

Za jutrom

Zelenje ogrne srebrna koprena,
na nebu se zjutraj luna svetlika,
dahnjena sapa, nežno svilena,
prekriva obzorje kot zguljena slika.
Galop konjenice v njej se utaplja,
za sabo pušča izparjeno sled,
brezbrižno in milo kot kaplja,
ki kapne po tiho na zdramljeni svet.
Kolona vozeča za jutrom se vije,
vsak dan je daljša za eno vozilo.
Nočna voznica kuliso prekrije,
kmalu večerja bo za kosilo.
Dvakrat zasliši se jeza motorja,
dvakrat voznik pozdravi temo;
preden vozilo dahne z drobovja,
že jo preganja z močno lučjo.
Skodelico belo polni črnina,
guma globoko v asfalt se zažira.
Kazalce na uri zmoti ravnina,
kolo ob kolesu ovinke pobira.
Kolona vozeča za jutrom se vije,
vsak dan je daljša za eno vozilo.
Nočna voznica kuliso prekrije,
kmalu večerja bo za kosilo.

Utrinek

Z ostrim svetlečim mečem razpolavlja črno preprogo,
stkano iz mežikajočih biserov.

S pozlačenim prahom prekriva sledi,
po navidezni poti beži proti cilju
hitreje od trzljaja konice očesa.

Galaktični vojak brez oklepa,
ščita in telesa

bije vihravo bitko.

Bliska se,
preliva se svetlikajoča kri;
ranjeno nebo.

Kdo bo prej zapičil žezlo zmagovito v tla?
On ali čas?

Mateja Traven, levček

Uklenjene sanje

V utrinku luči
arhitektura naključij
pospremi žarek,
ki kleše
planetu obraz.

Skozi sončno lupino
izmerim čas.

Tok zavesti razgali sanje.
Ovita v spomin
čakam na oko,
ki potuje za soncem.

Na granitni skali

Med belimi ledeniki

granitna skala

počijem v tišini

gledam neskončnost

prisluškujem drgetu življenja

Skrivnostno razlit mesec
se blešči skozi smaragd vrhov

in edini glas

ki vdira v molčanje

je voda

ki žubori med kamni

Potopljena v kontrastu
pozabim na odhod

Raztegnjena

Svetloba je zjutraj tako fina,
tako mehka,
tako čista,
da se med tišino
in glasnostjo dneva
na vzorcu neba
raztegne življenje.
Razpnem razdaljo
ter jo v milijonih zrcal
zaprem v čas,
ki si ga
ukrojim po svoje
vse dotlej,
dokler v daljavi ne zasveti svetilka
in dovoli
čudovitemu dnevu
dohiteti večer.

Gašper Trček, Prašeg

Sledi

Gladina mirno v dan se pozibava
in moj izdih v spokoju izzveni,
ko v morju sveže jutro odslikava
palette suhih barv iz starih dni.

Se v vodi spleta rdečkasto oblačje
in boža zoro nežen čričkov glas,
brnenje še odzvanja iz daljave
kot včeraj, ki zarašča se med čas.

Kjer sreča se iskreče migetanje
z odmevom šuma zlomljenih valov,
ob prodnih tleh drsi podoba blede
med tih izdih svetlikastih pasov.

Le če zazibljem se v globoke sanje
in če si zemlja prodnike odstre,
podoba spet pred mano se seseda,
dokler se jutro znova ne začne.

Drobljenje korakov

Nad hrapavo zemljo, med škrtanjem skal
se zgodba, predrobna za sinje oko,
raztaplja v razpokanih ustnicah tal
in spleta s kladivi ur, ki na vso moč
udrihajo tja, kamor skrije se čas.

Ob vsakem udarcu zgosti se korak
in zguba osvinčena večnost poti,
raztresejo sive bodice se v zrak,
razpraskana koža že spet zarjavi.

Nad hrapavo zemljo, med škrtanjem skal,
kjer zgodba, predrobna za sinje oko,
se zgublja v razpokanih ustnicah tal,
se stresajo drobne in trhle noge,
ko iščejo, v prazno, bolj trden odriv,
se cepijo kremplji, drobijo zobje,
da zlezle bi tja, kjer se veter podi.

Nad hrapavo zemljo, med škrtanjem skal
pripoved, predrobna za sinje oko,
prilezla je skoraj pod jasnost neba,
ko veter jo grobo je vrgel ob tla,
v senco sveta, kjer kraljuje podrast.

Nad hrapavo zemljo, med škrtanjem skal
se zgodba – zdaj širša – ponovno rodi
in z vsakim utripom odkriva sledi
pripovedi prejšnjih – ter tiho zori,
da čas bi rešila pred grožnjo nihali.

Tjaša Valič, Evelyn

Prvi dopust

Bil je najin prvi dopust,
pot od izliva k izviru,
od sodobnosti do ruševin,

do prodnikov in golih nog.
Bila je pot
od upora

smrti
do kali življenja v naju,

ki se
izteka v ropot

zabrbotane notranjosti,

ki se
izteka v entiteto

polprepustne kapsule sobivanja,
enake faze koraka,
vonja božajoče roke
prebujene ženstvenosti
pod robustno kožo neumeščnosti.

Bil je odmik
iz spektrov,
bil je prihod domov
bilo je povabilo preko duri svetišča,
bil je klic otroka
v požirku vode najinega izvira.
Bil je samo dopust

in

ostalo je vračanje.

Vitraj

Gotska višina je dala občutek
mogočnosti in majhnosti.
Bila je obljuba

iz preteklosti,

dematerializacija sten,

vstop v nebo,

bilo je tanjšanje,

bilo je rušenje

zidov,

za katerimi sva dolga leta

zbirali zamolčanosti

in odgriznjene jezike,

bilo je nastajanje,

bil je preporod,

bil je načrt neumeščenega mozaika,

bajnih vitrajev,

ki bodo sijali

v skromni prostor

med naju.

Aleš Vodenik, Enygma

Maša polnočnica

V sobotni sivi noči zvezd peščica
razliva v prazno vas srebrni tuš.
Le v hrib do cerkvice se kot rečica
ponižno vije truma grešnih duš.

Ovčicam vneto v petju se pridruži
duhovni vodja, dušni njih pastir,
ki vse življenje svoje v božji službi
spokojnost prosi in pa v fari mir.

Na kup vse nade, grehe in radosti
polagajo v molitvi pred oltar.
Bogaboječim sreče in kreposti
razdaja Sinov posvečeni dar.

Prešerne, ker ni več zgolj v lastni moči
prihodnost, jih počasi spušča strah.
Pravična Božja volja naj odloči,
kako bo, preden vrnejo se v prah.

Na kupček zlagajo spet nedotaknjen
si upov, ko nedeljo sonce zbuja.
A trop ovac, od milosti zamaknjen,
radóstno v en glas bleja: »Aleluja!«

Metronom

Ko včasih za trenutek svet obstane,
tišine pade žametna zavesa
in prvi šum življenja nam ušesa
napolni z ritmom simfonije ubrane.

Zorenja sila kakor veter brije,
da včasih divje valovi gladina,
nato otožnost ziblje se v tercinah,
a vedno eno v drugo se izlije.

In nemo metronom nam nepoznane
ubira teme, ki v neskončnem času
že stokrat slišane so preigrane.

Usahne vrenje nam pod površino,
in ko prislunemo pogube glasu,
koračnica nam izzveni v tišino.

Helena Zemljič, Helena (MalaSenca)

Bitje

I

Bitje je pod malo
drugačnim kotom kot
po navadi Ptiči v pljučih
trkajo v nenadnih
presledkih Tum
in spet tumtum
Razrašča se v telo
Noge se potisnejo v
noge Roke iztegnejo prste
v tvoje Postaneš
oblačilo Prilašča
si celice Tum
in tumtum Ritem
je nezamenljiv Pomeni
da postajaš prosojen
Bitje je večje
Vedno je bilo
večje

II

Sediš na mehkem udobnem
stolu Razlezeš se
v tanko elipso Predmeti
se stapljajo vate Lahko
bi si mislil da izginjaš
Lahko da se zgolj lepiš
v membrano veselja

III

Tum in tumtum
Ne moreš slediti
Pogoltnil si svoje
srce Razgrajuje se
v tankem črevesu
Morda ga boš lahko
ulovil iz odtoka

IV

Če luč utripa
in
je ura enakovredna blebetanju
stare sosede
lahko slišiš samo sebe
Se še enkrat skiciraš
Odvržeš staro kožo
na pločnik
in greš
kamorkoli pač gredo
novorojeni

V

V zadnji shrambi
je bitje Čisto sveže
in mehko Kdaj bo zrelo
za gnojenje ni znano
Treba ga bo obilno
zalivati in mu vedno znova
postavljati vprašanja o ščurkih
in grobovih Na plano
ga je treba izpustiti
šele ko prejšnje
neha biti

Skriven primer nastajanja in izginjanja občutka

Po vseh pravilih ne bi smela
videti delčka modrega neba
ki se je pokazal izza oblakov Verjetno
je že rezerviran za pomembnejše oči in
te oči trenutno vrednotijo kontrast in
kako je oblika beline povezana s simbolom
neskončnosti Tudi statistično popisan
je že Ta kos modrine Ima ime kot
Nepravilna oblika delane znane barve 1374m hk645
Lahko je prepoznaven Ko rečem ta
Nepravilna oblika delane znane barve 1374m hk645
vsi takoj pomislijo na to sredo in vedo kaj
so počeli točno to uro in če so bili špageti
ravno dovolj kuhani Vse to je že bilo rečeno
popisano in potem enostavno razloženo
da si je lahko vsaka mama predstavljala
kaj modrina pomeni za razvoj njenih otrok Vsi
so jo videli Tudi ljudje na pokopališčih so jo
videli Označili v koledarju »malodušje v
modri« Vsi so jo videli Sosed Jaz Zapuščene
mačke Jaz Nihče In le nihče se je vprašal
kam bo kasneje ta modrina šla in če se je
zaradi vseh motnih pogledov
umazala

Sašo Zorc Florjanski

Haiku

Zgrbljene sence
vzdolž škrbaste brdnice
ližejo stope.

Lej, pišem ti pesem

lej pišem ti pesem
o daljah bližinah
utelešenih sencah
polnočnih metres
v samoti kričavi
ob zori krvavi
spletam kvartine
za onkraj tam čez ...

lej pišem ti pesem
o svetline žabojih
klokotu meandrov
iz ustja dobrav
o tihoti brezdanja
globočini molčanja
ko bol se zagriže
v zajede goščav ...

lej pišem ti pesem
o svitih za soro
zarjah ugaslih
v somrak peščin
o potoka čopljanju
in klekljih trkljanju
glaskah ujetih
v ledin'ce čežin ...

lej pišem ti pesem
o dolini preljubi
klasju vzniklem
spod žirka sončav
o zaobljenih planjah
in vetrnih lajnah
kjer sanje oblije
grozníca širjav ...

lej pišem ti pesem
o misli ubiti
in solzi spolzeli
iz pupile globin
za vigredi večne
jeseni opečne
pobleske snežine
skoz trnat češmin ...

lej pišem ti pesem
za rož'ce dehteče
odevke topline
na mrzlih poteh
za neme šepete
ob oknu ujete
za mene ob tebi
v prečrnih nočeh ...

lej pišem ti pesem ...
na tumbo gomile
ob listja ihtenju
z razgaljenih brez
ko zima prekleta
v viharjih spočeta
besede prekriva
do onkraj in čez ...

lej pišem ti pesem ...

Haiku

Odstrti zastor.
Žarek v til pajčevine
odeva luno.

Evelina Žefran, Evelina

Zapuščena zibelka

Tvoje allstarke
so mi že zdavnaj prevelike
in tvoje duše –
naj se še tako trudim –
ne morem več spraviti
v milni mehurček.
Še vedno se bojim
tvojih modric,
ker zakrvavijo moja rebra.
Pozabljam,
da modrica,
ki je najprej modra,
nazadnje postane sončna
in njena preja
tke ravno pravšnjo stezo
za tvoje korake.

Kovanje

Prah pleše z zvočnim tokom joka.
Prekriva spomine,
ki jih ne bi smelo biti.

Z nego njenih glivičnih nog
razširja svoje dneve sreče iz otroštva.
Dobivajo prostor
in končno postajajo večji.

Talilne peči odpuščanja
so pogoltnile hlad in težo besed,
ki so se vlekly iz zibelke.

Nasičenost

Odpri konzervo časa,
žalost,
najej se vseh praznin med rokami,
vseh besed
prilepljenih na glasilke.
Vseh morij,
ki so se sušila na licih,
in zlatih ribic,
ki so zaman hlastale za vdihi,
da bi uresničevale želje.
Odpri konzervo
in zajemaj z največjo žlico
brez gravure.
In ko boš ponesla
k svojim zobem
zadnji kolač brez sladkorja,
razpotegni usta v obliko luninega krajca,
ki se kot zibelka ziblje
v porodnišnici Mlečne ceste.

Igor Žuravlev

Povratna karta

Ne maram
kadar me nekaj milj pred mestecem
ki me je našlo
ko sem nekoč odtaval predaleč od doma
ogovori pot ki je nisem nikoli dokončal
čeprav sem imel primeren zalet
in načrt ki se je zdel blizu mogočega
pa sem preslišal neizrečeno
ker je ravno v tistem trenutku
bojeviti vrabec preglasil pozornost
nato je rekla da je sedaj srečna
tudi brez ptic in pokimal sem da razumem
a ravno takrat ko ni več slišala
in sedaj nekaj milj pred mestecem z drugačnimi hišami
na avtobusu z nekaj praznimi sedeži
pogledom ki se boji decembra
skrivam dlan z vonjem po njeni.

Petek v avgustu

Zgodnje jutro
preveč pogumno sem se odločil
za kratko spodnje oblačilo
ko celo čaplja drhti na bregu
radovedna račka gleda vame
sprša se
ali so dlake na nogah dovolj
za te zgodnje ure
hitim ji razlagat
kako sem zjutraj prebral njeno pesem
in telo je oblila toplina
bolj od dotikov sonca
bilo bi imenitno
če bi beseda meso postala
nebo pa se sramežljivo jasni
in tu sem draga
ne bodi
več poplava črk na ekranu
obesi tipkovnico na klin
miško spravi v predal
in naj tiri zadrhtijo
ko te kovinska kača
pripelje na postajo
kjer bom stal
brez vrtnic in bombonjere
samo z lačnimi dlanmi.

Toplo

Včeraj
sem se za nekaj časa vrtel okoli ničesar
in bilo je kot bi čaplji obuval škornje
takšne rdeče s črnim vzorcem
dokler me ni neki mislec nadrl
češ da mu rušim ravnotežje
nato pa potrka veter
ki sem ga še zjutraj ko sem se prebudil
čutil na pleši
in kako hudiča je mogoče
da mi že navsezgodaj škripajo kolena
a skomignem
z neverjetno lahkotnostjo
ker mi je bolj pomembno pobegniti proč
med ptice ki so pustile zimo za seboj.

Pesem si mladostna

Tjaša Ivana Kocmut

Hiša strahov

Hiša strahov
je polna duhov.
Ves dan prespijo,
ponoči bedijo.
Takrat tudi strašijo
in majhne otroke plašijo.
Ti vsi blede zbežijo,
duhovi pa se
škodoželjno režijo.
Ko pa sonce posije,
se vsak duhec skrije.
Take grdobe
se namreč bojijo svetlobe.

Čas

Čas je zanimiv,
brezplačen in neprecenljiv.
Nikoli ga ni dovolj,
nikoli ga ni preveč,
predvsem pa ga je na pretek.
Vsak evrček stavim,
vsak bankovec dam,
da v kančku milisekunde
z mislimi odpotujem drugam.
Odpotujem stran, v deželo sanj.
Vsak lahko to naredi,
domišljijo vklopi in že leti.

Neja Pegan, Neja P.

Jesen

Stara jesen prišla je v vas,
zlato rumen njen je okras.
Listje odpade, ptič odleti,
saj si toplote z juga želi.

Sadje na veji že dozori,
grozdje na trti se soncu smeji.
Kmet ga nabira, se veseli,
klet bo spet polna dobrih stvari.

Gaia Stergar, Zvezda

Čas

Ura teče tika-taka,
čas se vedno naprej pretaka.

Tanki kazalec urno hiti,
mali le vsako uro krog naredi,
dolgi je pravi fini gospod,
ni prepočasen in ne sili v galop.

Če pa ura se pokvari,
kazalce kot kipe postavi,
očka pa zmeden k urarju hiti
in upa, da čas ga ne prehiti.

Sestre

Zvečer, ko tema pokrije nebo,
na nebu se pojavijo.
Majhne lučke – sestrice
gledajo veselo me.

Obrnem se, pogledam tja,
tam je luna botrica.
Veselo gleda, se smeji,
jaz pa pomežiknem ji.

Eni sestri se zelo mudi,
švigne čez nebo,
jaz zamišljeno pogledam jo.
Si nekaj zaželim,
nato pa brž zaspim.

Pesem si tujejezična

Aleksandra Kocmut, Kerstin

Split magic

I was a being of fear and of need,
exuberant meadow of duskiest seeds.
You were the wind that once passed me by,
randomly sensing my inner desire.

I was a string attached to a cloud,
you were a twig that wanted to sprout.
I'd hold you down and you'd break my sound,
you'd fly away and I'd splash on the ground.

I was a being of shadow and soot
and you were the Sun breeze, ferociously smooth.
I had my yearnings, illusions and dreams,
you had cold reason and sex with no strings.

Still, in your eyes I could see all the things
that were never to be. I was only a fling
in your book, just a lair for your wounds to be licked,
just a bitch waiting next to your bed to be kicked.

So pray, do explain how the magic occurred
and how a clean slate ended up with a blur
that I couldn't wipe off in eons of time,
that you couldn't cut out, erase or untwine.

*

I understand now, only now I can see:
you are a being of transparency,
you flutter around and you take it all in,
and I'm only stitched to the worlds of within.

You memoed through me, and in me you still dwell,
rising false hope in my personal hell.
I am a being of silence and fug.
You are a step that once led to a hug.

Tujejezična pesem pomladi 2016 po izboru uredništva

Vesna Andrejić Mišković

Uginula nam je mačka Jonas

Opet govorim nebuloze
dragi moj Jonas,
a ti si prisiljen slušati
tlapnje ove ishlapjele starice.
Znam, opet si zaboravio
kupiti kruh i mlijeko,
jer sam te naživcirala
kad si izlazio iz kuće.
I opet si hodao besciljno
šetalištem i hranio golubove
zaboravljenim mrvicama.
Koga lažeš Jonas!
Mene ne možeš farbati!
Znam da si se opet sastao
sa onom droljom s duplim
pepeljarama s petog kata.
A kako mi se flundra samo
smije u lice kad prolazi stubištem.
Fuj Jonas!
Dođe mi da je pošteno izmlatim
ovim mojim tronožnim štapom.
Spao si na to da se izruguješ
našem pedesetogodišnjem braku.
Trpjela sam sve ove usrane godine,
da mi ne bi oduzeo skrbništvo
nad našom perzijskom mačkom.

Ali Jonas,
mačka je izgubila bitku sa karcinomom.
Ti si izgubio bitku sa mnom ...
Dosta je više!
Zahtijevam razvod!
Ogultit ću ti kožu Jonas!
Nosit ćeš gaće na štapu.
Izgnat ću te iz stana ...
I tako je ovo za tebe
uvijek bio »picin krov« samo.
Pa kad je tako Jonas, seli se
gore onoj napirlitanoj staroj flundri.
Baš me zanima kako ćeš
se svaki dan penjati
s tom križboljom na peti kat.
(Lift ne radi od Drugog svjetskog rata)
Nisi više mlad Jonas!
Pa tebi je osamdeset šesta na leđima!
Pod stare dane praviš sprdačinu od nas.
Kako da budem raspuštenica
u ovim godinama, užas!
Opet zaboravljam
šta sam htjela reći ...
Vrati se van i kupi
kruh i mlijeko
koje si zaboravio donijeti kući.
Nastavit ćemo razgovor,
kad se sjetimo gdje smo stali ...
Uh, sjetila sam se ...
Vražji Alzheimer!
Uginula nam je mačka Jonas!

Nestala sam na povratku iz Woodstocka

Zrak koji sada udišem
možda je zakašnjeli
uzdah vjetrova
s elementima
Rock and Rolla,
skriven u podsvijesti.
Nekada davno
vjerovala sam ljudima
u crnim odjelima,
s tumorima na novčanicima,
čak i halapljivim
kamiondžijama
sa sendvičima iz uha
ili vozačima Harley Davidsona,
spremnim na vratolomno
vriskanje s izlizanim gumama.
Svi su tada govorili
od ljubavi se ne umire,
ljubav je bestežinsko stanje.
Nisam sigurna u to sranje.
Bezočno su me lagali.
Od ljubavi se umire!
Od ljubavi se itekako umire!
To sam shvatila tek sada
dok sam grijala večeru
jednom od tih lažljivaca
dok mi je parao utrobu
šakom o stol udarajući.
Zbog toga sam davno
nestala sa lica zemlje,

vraćajući se
putem bez putokaza,
na povratku iz Woodstocka.

Inkognito

Izgubljena
između osude i presude,
u procijepu
svojih pola stoljeća,
borim se za zrak
u noćnom bunilu.
Uvjerena
u poraz pepela,
razgrnutog
u neimaštini zidova
oronulog zdanja.
Postajem zaštićeni svjedok
svoje svakodnevice
obješene o klin,
bez prava na putovnicu.
Sa svojim imenom
i prezimenom u srcu,
prelazim žutu crtu
i nastavljam
svoj zamagljeni put
uz škriputanje kostiju,
zahvaćenih mahovinom,
inkognito.

Duško Babić

Umjetne suze

U novim gradovima
ljudi će živjeti
u parkovima
pod vedrom
imitacijom neba
dijelit će među sobom
jednake obroke
dobro dizajnirane
imitacije hrane
i ljubiti se
vještačkim usnama
da se odbrane
od savršene imitacije
koka bacila i spirila
sve će biti nadohvat
umjetnim očima i trepavicama
a u prstima će živjeti
refleks listanja papira
gdje je nekad živjela
ispisana prirodnom krvlju
sva naša ljubav.

Otišli smo za njim i mi

Ovog svijeta odavno već nije
nit' je Sunca gdje izlazi
nit' je Sunca gdje bi da zalazi
sem što kao sjećanje klizi
od lijevog na oko desno
pa se od suza našijeh čini
da nam je toplije
i da nebo još vavijek stoji i postoji
bez ruku i tijela da ga drže
kano kakvo pismo
neispisano
neizrisano i neizbrisano
ali i to je nešto
za što se držimo čvrsto
mada i nas nema
već neko vrijeme
otišli smo za njim
prašnjavi
i mi.

Tujejezična pesem zime 2016/17 po izboru uredništva

Differentia specifica

Gradovi se noću pretvaraju
u lovce na svjetlost
leptiri se uvlače
u sobe spavača
da bi ginuli
od vreline snova
u daljini iza brjegova
čuje se gdje priroda imitira
simfonijsku poemu Op. 29
(Otok mrtvih)
Sergeja Vasiljeviča Rahmanjinova
ti i ja premošćujemo svijet
tako da ne dišemo
jutro nas nalazi
žive na krevetu
kao razliku
između leptira
i sna.

Kameni jezik

Otoci su u isto vrijeme
i planine
i ljudi skamenjeni u stijene
putnici koji su konačno
pronašli vječno konačište
i bedemi što priječe
morskim olujama
da proždiru sela i gradove
s druge strane
i ptice žedne od soli
i drveće gdje ulje niče
pa usnama teče
i tišina gdje misao
možeš čuti božju
o ljubavi dvaju plavetnila
razdijeljenih nevidljivom
tankom crtom
morske prašine
u duši velikog sanjara
i ja sâm
gdje stojim zapisan
u kamenom jeziku
ispruženom u modru vodu
na jednom od njih.

S jedne na drugu obalu

Ne shvaćajući
da stvari nestaju preko noći
kao da ih nikad nije ni bilo
ljudi su krenuli da će preko mosta
koji je ispario pod okriljem mraka
te stali nestajati u tihoj vodi
kao da ih nikad nije ni bilo
a onda se i sva voda povukla
u mračne dubine pod zemlju
kao da je nikad nije ni bilo
da bi se i zemlja sva
uvukla u sebe
i ostala tek nerazgovijetno sjećanje
kao da je nikad nije ni bilo
na svo ono zelenilo
iz pjesama iz očiju
gdje smo znali tražiti smisao
međ' granama međ' lišćem
u mahovinastim reljefima
s prelijepim ali otrovnim gljivama
školovanim za razaranje uma
kad ti pamet sva preko noći nestane
kao da je nikad u nas nije ni bilo
za ovaliki san
da ga na drugu obalu premjestimo
da ga u istinu
premostimo.

Marina Bogdanović

Bezoblična kruženja

U vožnji starog najmljenog bicikla zatiče me kiša
Toliko tiha i još tiša da je ne opazi ni sluh lišća
Dok mu je opeklina pokrivala oblozima
I krošnje umivene spustiše smeh na moje lice
I granolike ruke sve do oblaka su ponele
Mene zemlju s nebom sjedinjenu
Sad sklopljenih očiju plivam
Okeanom koji čula opnira
Jer tela su bez njih
Razrešena
Kao voda
U kruženju bez obličja

Tujejezična pesem jeseni 2016 po izboru uredništva

Pesma o kosidbi i vodi

Kada me je prvi put dotaklo
Postojanje ivica tvog mramora
Pasja mi je duša čankolizivo
Nepomičan studen planine lizala
Nepomičnost je to
Pred mekim molekulima života
I smrt tvoja već je lelujala
Milujući kosom kao klasjem
Noge neke čobanice iz tvog zavičaja
O, taj pasji sluh bič je neznatan
Mojim okrenutim leđima
I bezakonju čela
Oslušni... Ja pevam tvojim unjkanjem
Onu pesmu o kosidbi
I vodi
I zaboravljam znoj pokošenog
Kad niz grlo mi klizne
Sa tvog izvora
Još jedna kap neprolaznosti

Rastojanja

Ovde sam nekad bila reka
Ovde sam nekad bila mreža
I u napuklini škrge poslednji dah
I to je van vremena
Svejedno je sada
Da li se krećem po kružnici sata
Ili sam uzburkanim minutom zaustavljena
Jer on
o što nedostaje između dana i noći
To je deo mene ili cela ja
Oštricom kazaljke
Ranjena
Na putu do mrestilišta
Čistoga izvora
Kapljem svoja rastojanja

Anima

Na pomen jabuke ne odaziva se ćutanje
Amfora u rukama izvijeni je levak
Prapočetka
Mešam znoj orača sa svojim mlekom
Crnicu
Lekovitim nektarom pojmim
U vinu moje krvi
Okrepi se usahlo polje
I tako sam tečna da izliću potop
U zagriženi greh amnezije tvoje

Hod po vodi

Kada mi srce
Pod bezbojnim rebrom zaspi
U kući nenatkrivenoj spiraju me sati
I čekajući
Da se neko vrati
Kružnom lokvom prosjačim kapi
Sipim
Po nagoreloj zemlji
Kao hranjiva tvar koja je plodi
Izvan sećanja
Neko spušta stopu
I hoda ... hoda ... po mojoj krvavoj vodi

Danja Đokić

Van barikade u glavama

ne volim zvuk
koji proizvodi metal
sva ta zveckanja i sudaranja
u neizbježnoj blizini
znaju biti bolna za tijelo i um
ne podnosim
ni čeličenje misli
od kojih mi se povraća
kroz slike vremena
još svježije okačene
ispod moždane ovojnice
ne pristajem na kompromis
u kojem će moja čulnost
postati utopljenik nečijeg samoljublja
s dubokim uronima na dah
i bez prava na hiperbaričnu komoru
ne priznajem kamen
koji se oblikuje van prirode
stvara i mrvlji
taloži i erodira
daleko od zbunjenosti srca
(duša se pritaji
u čekanju uskrsnuća)

život je prepoznati treptaj pod kožom
u aureoli od sunca
s modrinom neba i vode
koji ne umire na prasak
razularene gomile
što bi da kamenuje civilizaciju

Gledanje kroz slamku

nebeske ruke jutros su otvorile
potpuno plavi prozor

i po prvi puta nisam analizirala
utiske neprospavane noći
premda je svako moje buđenje iz nesanice
neizostavno prolazilo sve računske operacije

oduzimala sam isuviše
zbrajajući promašaje
umnoženih godina
podijeljena bez logike
na danas i samo (da)nas

preživjela sam
četiri umorstva srca malo li je
u naivnosti kojom sam gradila zamak u sebi
bivajući izrešetana gelerima sveopćeg samoljublja
priznavajući kako nisam dorasla nijednoj fazi pada
unatoč čvrsto uklesanim stepenicama do neba

pad ne može biti let
kad ispadaš iz gnijezda od snova

biti glup i budala nije isto
po meni je budala daleko više
premda je tipizacija u ovom slučaju suvišna
ali kategorično tvrdim kako svaki kolerik
ima najmanje jednog melanholika na duši

i eto ova budala je osjetila ljubav pod jezikom
stvarajući je od pljuvačnih žlijezda
davno sagorjelih usta
i zato je načisto pobudalila
približivši se skraćanju perifernog vida

ali još uvijek s dobrom spoznajom kako je
plavi prozor odskočna daska za sunce
i moje oči koje sam pogledom na svijet
općom zaslijepljenošću pogubila

Novogodišnja aritmija

ništa nije tako neizbježno
kao nova godina
dotjerana poput mlade
što će sutra već
rašćupana i bosih nogu
koračati dobro utabanim
stazama svakodnevnice

i ništa nije tako dobro
kao stara godina
koju poznaješ u dušu
do posljednjeg atoma
kad zaspiš sam i iz sna te prenu
rafali onih koji još vjeruju u bolje

jedan starac je noćas umro od minusa
u ledenoj sobi samoće
jedno dijete nije dobilo željeno
i milijun raskućenih će dočekati jutro
s prazninom u želucu
koja će ipak podići ošit

ooo, šit
(tahikardija u usponu)

tragediju poznaje sirotinja
i majka s izgubljenim djetetom
ali njihove kaplje iz očiju
nikada neće nadjačati svjetlost
svećarskih lampiona

kako je lijepo prespavati sve vatromete
i probuditi se stariji za samo jedan dan
dok u kalendaru križaš cijelo jedno stoljeće
nerazumijevanja i bezumlja

on sjedi u narančastoj sobi
s mirisom cimeta i vina
rješavajući osmosmjerku
u kojoj ti nikada nećeš biti zadani pojam

tvoje dijete sutra će otići na biro
kako bi utješilo majku još jednim
očajničkim korakom u pokušaju

spavati spavati i sve prespavati
kako bi se probudio
s još barem jednom kovrdžom
neumitnog sna
u iznemoglosti

Tanja Očelič, Emilina

Igla u srcu

Pronašla sam iglu u sijenu
sa ljubavnim koncem
u uho slijepo guram početak
a samo izvlačim njegov kraj
Sve moje ljubavi brže su od uboda ...

Virtualni priručnik

Virtualni priručnik
za nepismene
za nesretne
za sve one u stresu
u bijesu
u ljubavi
interesu
obrišite crvene strane
prazna obećanja bacite u smeće
spalite sve poljupce
probudite se
pretresite misli, želje,
okrenite ga naglavačke
pa se pročitajte još jednom

Odněkud

Ja i ti
u vremenu koje žuri
nekud a nikud
odnekud
ja kao ja
ti iza drugih imena
usporedno
jednosmjerno
bez povratka
za naš sad

Ivan Gaćina

Okamine života

Skriveno od pogleda bije kameno srce bez imalo osjećaja za čemernu realnost okruženu dušama kojima treba spriječiti propadanje u besanu tamu ništavila razapetu između tajanstvenih svjetova plime i oseke izgubljenog mora patnji.

U dubini mračnog carstva vječite boli srce je zaključano od vanjskog svijeta s lokotima od nekorodirajućeg materijala čije ključeve posjeduje zmijoliki lažac koji je zaveo praroditelje Adama i Evu zaplevši oko sebe demonske čuvare.

Zlodusi plešu raspojasana kola smrti dok ispijaju krv što podmazuje lance stežući žrtve s nevidljivim okovima u suludome svijetu smrtonosnih grijeha navješćujući još neizvjesniju budućnost kada kraljica smrti krene skupljati žetvu.

Pakleni vjetar raznosi jauk nesretnih duša kroz pustinju boli gladnu novih gostiju upotpunjujući sliku tog ukletog mjesta na završetku svih spoznaja univerzuma sakupljenih kao pijesak u pješčanom satu koji otkucava vrijeme okaminama života.

Varljiva zbilja

Varljiva zbilja užitke duši pruža,
na samotnoj hridi zavode sirene,
neumorni vjetar koloplete združā,
blagorado hladi vrutke užarene.

Začarao more miris sjajoruža,
u slastima srca tope se morene,
slatkomile bludi nebo razoruža
kad vatrena kočija po duše krene.

Zakrilila zemlja paklene dubine,
bića iz bajke pomiješala karte,
od prosute soli kroje se sudbine.

Budi se starina Atene i Sparte,
obrisi limba nadvisili zidine,
iz maglene dine mami lik Astarte.

Odsjaj univerzuma

Putuje nebesnik lunarnom tišinom,
budi odsjaj dubokog univerzuma,
koraci idu za maglenom prašinom,
nastaju vizije omamljenog uma.
Slike se vežu s kristalnom sudbinom,
posljedica praska tvori greške šuma,
mistični tonovi krstare prazninom,
sublimira duša kraj staroga drumu.
Raskriliše nebesa vremenske dveri,
srebrne čipke povezuju portale,
svemir se širi po savršenoj mjeri.
Genijalci traže skrivene astrale,
večernja zvijezda okuplja zvijeri,
vukovi spremaju posljednji finale.

Zdravko Kokanović Koki

(bez naslova)

Među
tvojim
zidinama
rođen,   nadeželjan
vraćam   se tebi,
dok tvoje srce
kuca u   meni,
odjekivaće   udarci
koraka   u srcu
tvom,   skamenjena
zemljo
predaka.
Kad
sam
se rodio,
daleko bila
je Itaka,
sad se   nazire
silueta   njezina
obrazu,   požuri,
zovu   oni
koji   su
stigli   prije
mene,   da
kamen   za
kosti   zamijene.

(Odroni, 2014.)

Da
kamen
za kosti
zamijene, požuri,
zovu oni
koji su stigli
prije mene,
sad se
nazire silueta
njezina obraza,
kad sam se rodio,
daleko
je bila
Itaka.
Skamenjena
zemljo
predaka,
odjekivaće
udarci
koraka,
dok tvoje
srce kuca
u meni,
među zidine
tvoje, gdje
sam rođen,
nadežljan
vraćam
se tebi.

(bez naslova)

S
v
a
k
i   trenutak
ima   svjedoka,
svaka   promjena
ima   neodgovorena
pitanja,   kad život
zakorači,   ne znamo
kada će   i gdje stati,
gdje je   granica
savršenosti,   rub
prelaska   iz
pravog   u
prazno,
iz
praznog
u vječno,
zašto   su
žute   suze,
maslačak
kad
plače.

(bez naslova)

Od
tebe sebi,
od sebe
tebi,
pupoljak
u cvijet,
cvijet
u sjeme,
lj
u
b
a
v me
mladi,
na putu
za vječnost
u meni
stari v
r
i
j
e
m
e.

Zoran M. Jovanović, Dedino Muško

Kunem se

Kunem ti se
Danas nisam mislio na tebe.
I, časna reč,
Bilo me je briga
S kim si
I kako provodiš dan.
Tvoj glas nisam tražio
u pesmi gugutke
koja me zvala s obližnje trešnje.
Nije mi ni na pamet palo
da tvoje oči
potražim u sjaju zvezda na nebu.
Vetar ni jednom do mene
Nije doneo tvoj smeh
I niti jedna čaša crnog vina
Nije ličila na tvoje poljupce.
Kunem ti se
Ne nedostaješ mi.
Ni malo.
Celog sam vražjeg dana
imao važnija posla.
Jebeno sam lagao sebe
Da me više ne boliš
I da će sve ovo proći.

Ljubavna

Ona je
jedna od onih žena
koje svakom muškarcu
mogu da padnu na pamet.
Lepa ... i tuđa.
Ja, ipak
nisam svako.
Od onih sam što vole
da im žene padnu na grudi.
Da ih tu primim
(k'o Mesi il' Ronaldinjo
na utakmici protiv Realu)
i da sa njom na grudima
uđem u kazneni prostor
(po cenu penala
kakav se sudi Zvezdi)
i pocepam mrežu
na njenim čarapama.
Ona je
jedna od onih žena
koje muškarcima imaju
samo u snu.
Ja sam od onih
što ne sanjaju snove o njoj.
Budan je uzmem za ruku
i nabacim sebi na grudi
(k'o Bekam, u svoje vreme
iz kornera ka Zidanu)
Onda odigram rukom

(da penal ne bude sumnjiv
ko Zvezdin)
i osetim kako drhti
dok joj milujem leđa
Da li se mreža zatresla
znamo samo nas dvoje.
Ona je
jedna od onih žena
zbog koje su muškarci
u transu
(kao Grobari,
kad Zvezdi, ispod Juga
u 90. zabije Jojić
Leo, Moreira il bilo ko).

Željko Majstorović, Mikailo m.z.

Gospoda Marija

Sretan Vam put gospođo Marija.
Vaš sjaj će ukrasti zvezde
koje se nespretno udaljavaju jedna od druge.
Viktor i Dane, i Milan,
smeju se od tuge. Nema suza.
To su šareni staklenci
u dečijim rukama staraca.
Dorućci su ostali najveća iluzija.
Trebalo je prespavati svako jutro
a dan pojesti za večeru.
Mi ćemo još koji sat patiti
od stomačnih tegoba i obzirnosti
prema pravilima.
Sutra će druge Marije
s kraja na kraj prelaziti široke bulevare
bez kapi sumnje u svoja uverenja,
kao što oblaci veruju u nadmoć
svoje natmurenosti.
Ali, šta se to Vas tiče.
Putujte gospođo Marija
i ne vraćajte se bez dobrog razloga.
Mi ćemo svakako doći.

Maslačak

(Trenutak sa tri strane)

Balkan se grči
u hemoragičnoj groznici,
i treperi od depresije
i izgubljenih snova.

S juga mukom se probija
kroz vetrove
slavonske ravnice
u pola glasa fado.

Od severa nadire
suva hladnoća
i kapi kiše pretvara
u bele leptire.

Ovde
gospođa Bo.
u podne
iz džepa na haljini
zadnjim mrvicama sunca
hrani ptice
u dvorištu.

Ispred njenih stopala
maslačak zalutao
u kasni dan novembra
- tako se osećam.

Sarajevski sonet

za Medihu H.

Sidro sraslo uz tople ruke.
On, kapetan, jedan u nizu.
Ona bira mora i luke
I kaže kad je daleko blizu.

Oblak se k njoj ko kuče valja.
Oluci pevaju jezz uz kiše.
Samo od njenog zagrljaja
Udavljen još na slamku diše.

Pogledi - ti prozori kosi
Skrojeni za ptice i duge.
U obrvama skrivene nosi
Sarajevske magle I tuge.

A kad je na jugu sneg zaveje,
Ona se smeje, smeje, smeje.

Željko Medić Žac

***

ti hodaš pravo ... to se okolne zgrade zanjišu
zavijugaju šetališta koja te dovode
i talas vazduha
pre tebe stigne do mene
video sam reku procvetalu zbog tvoje haljine
i ulične bašte kao viseće vrtove
kako se penju na spratove
ja sam čuvar ulaza
a svaki je ulaz i izlaz iz sveta
od kojeg se sklanjamo u divna progonstva
biću stepenik i onaj koji se uz tebe penje
biću spirala rukohvata i stisnuta šaka dečaka
dok se siguran u tvoju ljubav pridržavam
za cvet na parčetu tkanine

***

Između dve pesme
Na stolu ostavim reč nedozrelu
Pa odlutam s tobom u svetove nepoznate
Od travke na dlanu napraviš busolu
I savijene laktove nameštaš kao sekstante
Dok nevešt određujem uglove nekom nebeskom telu
U pokušajima
Da odredim koordinate
Iz džepova izvlačim zaboravljene mape
Pomoću otisaka prstiju
Doctavaš izohipse na neravnim terenima
I označavaš planinske kote kad god osetiš vrtoglavice
Pravimo skice
I dajemo najrazličitija imena
Bilju i zverinju u sedimentima stena
U strukturi kamena
Prepoznaješ mekoću svetlosti
I zarobljenu misao s nekih udaljenih zvezda
Mi smo već bili ovde!
Kao prvi među poslednjima
Koji vraćanjem u ljubav
Pronalaze svrhu
I smisao

***

Više ne biram najkraći put do odredišta
Vuku me mesta koja nas povezuju
Kao sigurna obala
Zeleni zalivi parkova
Moreuzi uskih ulica
Svetionici prozora
I prvi moreplovci svet su oplovili
Tako što su veslima udarali
Po odrazima kopna
Ispunjavamo amfore
Žitom
Uljem
I vinima
I svaki je udah na tihoj vatri meka glina
Reč je slika
Otkrivenih istina
A život je skrivena sadržina

Nena Miljanović, nenamiljanovic

Andaluzijski adado

Krpe oblaka
Ko pocepana suknja ciganska
Vitlaju zelenim nebom
“Zeleno volim te zeleno”
Kroz poderotine
Ko bedro golo bljeska sunce
Pokrij se bludna nebeska Ciganko
Za gust oblak
Sakrij me
Nek bude noć
Mene će ubiti zbog ljubavi
Juri falanga putem
Za mojim petama
Štekće crni Andaluzijski pas
Kosi
Prkosne poetske hermafrodite
Padam
U pet popodne
Daleko kao život je selo Fuente Vakeros
I ruke moje majke Vinsente
Nema ko
Ostaviti moj balkon otvoren
Dios mio
Neću videti sebe
Kako jedem naranče pod pinijama
I pevam Romansu mesečarku

U Granadi
Nema veće kazne
Nego biti pesnik a biti mrtav
Senjora Muerte
Milost
Neka se ne zna gde mi je grob
Nigde neka ne piše ovde počiva Lorka
Nek ne znam da sam umro

Bibo

*(Iz zbirke poema na ciganske teme
Daniluškin romansero)*

BIBO ...

Jednu te imam sestru moja
U srce mi stojiš
U dušu mi pevaš
Tvoja mi pesma ječi kroz prsa
Ko vetar kroz trsku iza našu kuću
Ko trska drkćem za tebe Bibo
Sad si na oblak sa našu mater
Di da te nađem na voliko nebo
Na koju zvezdu da gledam sa oko
Tebe da vidim i našu mater
Znam da joj tamo sediš u krilo
Sa trešnjje te rani
Sa ruke njene kosu ti plete
U svaku kiku po devet zvezda
Devet je godina kako te nema
Puste mi ruke ko kuća bez gazdu
Prazna mi duša ko torba bez lebac
Ladno mi srce ko zima bez drva
Kuravte Devla kaki si baksuz
Uzmeš od dete mater i sisu
Uzmeš od mene moju Bibu
Šta ti je trebala na cigansko nebo
Malo li imaš garavi umrli
Daš mi da joj budnem i sestra i mati

Pa je uzmeš sebi
Bolest da te uzme

U usta te ljubim oprosti Devla
Uzmi i mene
Tugujem za Bibu
Za moju lepu malu sestru
Za trešnje iz ruku od našu mater
Ne mogu sama na crnu zemlju
Zovi me tamo ako te ima
Ako ima nebo
I mati
I Biba
A ako nema
Ako nema
Ne smem ni da mislim

Rubaija 189.

Iz gaja budne grlice gugut,
kroz granje mesec ko dunja žut,
niz lišće rosa, niz vetar jecaj ...
Ispraćam uspomene niz Mlečni put.

Jagoda Nikačević, jagodanikacevic

Kruzer

moraš razumeti razmetljivost
svakog praskozorja. oslušnuti samo
srcem. unutrašnji bruj motora
broda, u čije prozore udaraju
očajne ribe. zaslepljene
odsajima nepoznatih,
dalekih destinacija. kao opčinjena
okanca ruža udenutih u revere vremena.
i dalje

trebaš izdržati ljupkost
pokolenja sumraka. osetiti samo
kožom, vodu što raste u nama. seli se
među bića. kao pali anđeli, kažeš. mi smo
uhvaćeni jer smo zaturili svoje
putne isprave i spremamo se
da opravdamo ovo putovanje: ti bićeš mali
od palube. ja ću ljuštiti krompire,
i dalje

Tujejezična pesem poletja 2016 po izboru uredništva

Trave u novembru

odavno je bog svoja široka
(napornim vežbama
definisana)
leđa okrenuo zvezdama
(malim boginjama
mraka)
svojim dokonim pratiljama,
zastalim
u kadru nemog kadrila
sa isprekidanog crno-belog filma,
zavivši ih u šarene krpe
zaborava.
pa sad čeprka,
nešto traži
po štavljenoj koži zemlje.
prihvatajući nova uhlebljenja
(kao svoj usud i konačnost
uzemljenja)
postade tumač
snova iznemoglih
novembarskih trava

Mediterranski dnevnici, tri male žene

ekspozicija
nas tri smo glumice
preživjele balkanske
scene, Takarazuke
čije se postavke ne menjaju
vekovima, dobro delimo
role kao senke
na ovde i tamo

baka, pampasi
ulazim u četvrtu deceniju
ili dimenziju, svejedno, sama i s kišama
drniškim mi sve teže ide, umesto očiju
rade mi dva mala sata, sve brže
i brže, na dvadesetčetiri časa
ili dana, svejedno, odavde moj čovek
furešta u pečalbi suši se, i Argentina

mama, dišpet
ulazimo u tople provalije
zadarske kiše, prostranstvo
naboranog mora, sve tiše
ćakule niz skaline, klizavo!
govore škure, s prozora
dok spuštamo svoje teške,
gvozdene ankore

ja, Palio
ulazimo u hladnu hotelsku

sobu, prostranstvo uplakane
Sijene u aprilu, on prebacuje
pogledе što se na mene odnose
s noge na nogu, mora da je
na ovo ličila kiša, misli
na prepotopsku i kako je podnose
konji? kad krene ovako po zlu

Trešnje za Meleka

zima severu prilazi
sipljivog daha, suncu otima
zgrušanu senku,
bakropise mojih reči, sećanja
na kasna proleća Grasovih trešanja,
kada volela sam
dva ploda jednu peteljku, tela
što vrpolje se, poput meda
među rešetkama
saća, ljupkih katedrala
tvog osmeha

Igre sa Ganga

ne gledaj tako pomno
u mene. ne uranjaj
u moje zvezde proste
i prazne, oči vasione.
nisam odavde. noćas
opet sam na Gangu. i dalje
preživljavam
stres, na zategnutom nervu
tigra. ja vidim
zalutalog Borhesa,
kako zamišljen i sam igra
nebesku milongu. i nešto
golemo belasa. sa visine
poruke šalje, vrišteći
sa mnom, u dvoje. spušta se
u reku i sve
do jutra
uz mene stoji
mesec izbledeo,
zviždućući. na prste,
sasvim poludeo, pita da li je
slučajno pobrkao rešetke
moje i štrafte u tigra,
što ih broji.

Mirko Popović, mirkopopovic

»Pokajanje« djeda Šimuna

Stope mu u prag zarasle
U prstima presušilo vrijeme
Rukopis mu svakoga uštapa
Silazi sa pergamena s crnim
Pticama podsmjeha

Sa zakašnjelim zdravomarijama
Želi uroniti u čudesna stanja
Danteova srca dok ispisuje
Odaje Raja i krugove Pakla
Razdragan nad mirisom humusa
Postaje karikatura lišća u raspadanju

Rado bi snova bio dječak i prve korake
Donio do oltara svetoga Nikole
Da mu licemjerstvom „zamaže oči“
Spreman je obrisati prašinu
S lica Biblije, ne skrivajući hipokriziju
Sa svoga lica

Stope mu u prag zarasle
I teške kiše iz noćne utrobe mu kaplju
Sve do jutra kad okna prozorska
Izblijede
S fotografijama na zidu
Na kojima je ostalo

Osmjehnuto lice
Pod kojim je davno
Prestalo srce

Ne tuguj nikada

Kad te na dalekim sprudovima svijeta
Vjetar zapljusne notama neodsviranim
Pjevaj
S kišama svibanjskim
Jer doći će opet ljeto
I ruke će moje biti
Ruj cvijeća u vazi

Kad ti ledene noći na ramenu zaplaču
I sve bude pusto kao tišina oko srca
U kojoj još pjeva ćuk i noći
Koje nikad ne prolaze
Ne tuguj
Samo je onda gorak život
Ako te
Jedne oči zaborave

Kad budeš usamljen
Na kolodvorima sjećanja
I zagledan u tragove
Što vrijeme ih je izbrisalo
Inicijali naši oživjet će i zatreperiti
Putem do sazviježđa

Zagrli ih zajedno sa prostirkama
I nesanicama naših godina
Koje nismo ispričali

Kad ti umjesto poljupca
Miris i šum lišća uberem u maglovitim
Horizontima grada
Ne čudi se, to ja više ne znam
Vraćam li se odnekud
Praznom lađom Vilsonovog
Ili se tek
Za izlazak spremam

Ponad vodâ

U nepomičnost obalâ motriš
i misliš da je znanje znati
da jesi
bezizlazu otisnut

Gledaš (se) bez riječi, ne znaš
koliko je osmišljena harmonija
u kojoj je još glasna zipka
i prvi plač

Motriš
nepomičan kao obala
u tebi ne zori izvjesnost ishoda
Ništa ne prolazi a vječno prolaziš
Igraš se jahača
što na putu od iskona
bjelasa se
u bezdan uvirući

Rezigniran budiš čula
upitu ponuđen: Je li
najprije bilo zrno, pa korijenje
u dubinama
koje u trenu preletješe ptice

Osovljen
znaš li zašto
solarne daljine slušaš
i tamniš
kao slike pred san

Ljubica Ribić

Ravnica

Duboka brazda zaorana u
masnu ilovaču
Postelju orač sprema
Rukovet zrnja za rukohvat zrelog žita
Klica u njedrima drijema
Miris balege
Izbrazdano lice ravnice u
nebo uprto jesenje kiše udiše
i miriše
miriše
na maglene skute
i zrele žene
slatko od dunja i pogaču masnu
Na konje timarene
Duboka brazda zaorana
Rukovet zrnja za rukohvat zrelog žita

Cigla

izvukoh ciglu iz zida
podjelu ne prihvaćam
svjetlost ulazi u zatamnjen pogled
sjene postaju jasnije
glas prepoznatljiviji
ljudi ubiru smiješak
gledajući oblak debeo od kišnih kapi
osunčan će darovati dugu
moj dan je postao prozor
kvadratić plavog neba
smiješi se kroz otvoren zid
tama je bijeg u samoću
samoća prijeti izumiranjem

Bezriječje

Danas izlazim iz pjesme
ogoljela
blijeda
skidam i posljednju riječ
drhtavim rukama
Danas izlazim iz pjesme
ogrubjela
uranjam u spokoj bezriječja
Dan je obojio čemprese mliječnim nanosima
zrak vlažan težak
ulica ne diše
Poneka ptica zaluta
raspara bezriječje lepetom krila
i nestane
Danas su unijeli cvijeće u odaju
obukli bjelinu
mladi umiru rukama ispruženim nebu
U njedrima rastu mladice novih svitanja
ali ja danas izlazim iz pjesme
iz košmara iz sjene
Danas ću naga
bez riječi
bezriječno
utihnuti u pjesmi
posve ogoljeloj
posve svojoj

Jelena Stojković Mirić

Još nije vreme da krenem

Još nije vreme da krenem
koralne grebene ne presadih u svoj viseći vrt
poneka čaplja čezne za našim razgovorima
o pravilnom hodu kroz razbistren takt
još nije vreme da krenem
ne nadisah se dovoljno svežeg plavog
pluća mi kodiranim znakovima šalju poruke
nejasno ostaje šta u plavom traži cimet

još nije vreme da krenem
nisam se dovoljno izrezbarila muzikom
za mnom još nikad ne pođoše tamburaši i bosci Cigani
dok ne popadamo na ponovnom putu za Krakov

dozivaju me neke knjige ne želeći da ih preskočim
ne sada
ne napravih tapete od svilenog platana
ne izgrlih dovoljno drage ljude
ne poljubih sve čežnjive usne
i još sam gladna pahulja bilo kakvog oblika

još nije vreme da krenem
ne nagledah se njegovog rasta
sad kad cveta zdravo daj mi da uživam
dan za danom izmami novo divljenje:
Znaš, svaki čovek može se opisati jednim zvukom

još nije vreme da krenem
to gnezdo za koje mislih da ne postoji nigde
možda u zemlji nemogućeg
mami me još neku granu da stavim
ne ogledasmo se dovoljno u zeleno-kestenjastom
i još bih da mu dosađujem svojim pričama
koje same sebi teško hvataju tok

sitnih dobrih dela po danu ne učinih dovoljno
isuši mi se grlo od svakodnevnog pripovedanja
da dan krije neponovljive radosti
iako je previše crnog ludila oko Zemlje

još nije vreme da krenem
maman ti se najdivnije smeješ
pošta se tada žali da se tresu neke žice
neka
još nije ...

ne udavih nežnošću one koje volim
nijednom se ne iskakah po ganglijama
onima što se igraše sa mnom kao sa strunom
bez pardona

još nije ...
za mnom plače par reka da nemim pogledom
zovu me da budem riba
zajedno kikut da pustimo niz moje neuke skokove
traže me bosonogu

još nije vreme da krenem

Dama sa Hermelinom zahteva značajnije mesto u
Istoriji umetnosti
ne stižem da istražim, ispišem
i oslobodim svet Mona Izlizane lepote

još nije vreme da krenem
spiralni nemiri svetlucaog još bi da slikaju vazduhom
dok mi pričaju basne o mom životu
šešir stavim
ona ležaljka još bi da se ljuškavo topimo
od blaženstva neobjašnjavanja

još nije vreme da krenem

Alchajmer kičme čovečanstva

Jesen razbacuje umrle ćelije
Na mojim noktima raste mahovina
Golubovi su danas leteli u mojoj sobi od cimeta
jelene smo ugodili sa dvadeset decibela violine Farida
Farjada

Razvili smo negative polarne svetlosti iz oka
nepoznatog bića
koje se kroz naprslinu zida uvuklo u ovaj prostor
/naizgled ovičen/

Na mojim noktima raste mahovina čežnje
Razumeš li to, Patricija?

Ili ćeš mi podmetnuti kamenčiće ambisa
sad kad mi se ne samuje

Nekad sam svesno izazivala slepilo
na par sati
Ispirala uši od gluposti
jednom sedmično i temeljno
Nekada, Patricija
sad mi menjaju krv na 24 sata

Izlegla sam se iz rečne posteljice
moj krvotok je sliv
još ga nisam ograničila imenom
i čini mi se da će ostati tako
Moram se vraćati zelenim otiscima
čežnja će mi telo bolom oploditi

Slušaš li?

Empatija je ugrožena vrsta u lancu ishrane
Izumiruće tkivo planete
Alchajmer kičme čovečanstva

Patricija, ipak si bacila kamenčiće ambisa
sad kad mi se ne samuje

Novembar je izgubio nevinost u ovoj pesmi

Decembar

zarazio si me nesanicom
u bronhijalne zglobove urastao kamenom
plašljivih udisaja
pustio da divlje zaživim iz tvojih britkih opomena
sevalo je
ogolio si ljude
đavolje drveće

vređajući ono malo vida što
kapljalo je
ne zameram ti uvrede
u taj se voz ukrcalo malo ogledala i neba
ko bi rekao, koliko golotinje ostade na zimi
u doba kriznog špica
(mašinovođu si zarazio zaboravom)

zarazio si me nesanicom
slagalicom kožu obolio
obećanjem osutim do čekanja
kad pukne opna iscuri istina
irvasi neće doći
kad vreme navuče kapu sa tvojim imenom
posvađao me sa mojim snegovima
sa samom sobom
misliš, novi vek je sa mojih dlanova
izbrisao ožiljak prve mermerne opomene
poznajem te i kad se pokunjiš
u luksuznom pakovanju doneseš sreću
kockajući se na nekom maskenbalu

ogolio si ljude
đavolje drveće

negde u orbiti gestacionog meška
zaražena sam životom
vidiš,
u lepezi zaraza sveden si na procenat
nemam imunitet samozagrevanja
sklona sam samospaljivanju
moje telo donelo je zakon o zabrani proizvodnje
antitela
u određenim slučajevima libedihanja
tada pepeo skupljaju hvatači snova
i posipaju polja lavande da me zaraze željom
ali nije uspelo da izbegne blagi pigment patetike

u bronhijalne zglobove urasti punim krilima
pomiri me sa snegovima
pusti je
da opet sadi ljubičaste petunije

zarazi me svitanjem

Milen V. Šelmić

Uvod u analitiku nemogućeg

Ledolomac jednako lagano klizi
po utabanim putevima psihoanalize,
dok mi, preostali putnici na tom avetinjskom brodu,
i dalje prekopavamo po nedorečenim pitanjima,
tragamo za neostvarljivim odgovorima,
ispijajući nemerljive količine
domaće rakije od jabuka,
pri tome jedni druge neumorno ubeđujući
u neophodnost sopstvenog postojanja.

Sumnjam da ćemo time odagnati Smrt.
Još više sumnjam da ćemo uploviti u večnost,
kao i da ćemo promeniti ustrojstvo Svemira.

Vraćamo se logici antičkih filozofa
i poetici renesansnih pesnika.
Sve se više vraćamo, a sve manje napredujemo.
Da li je to dokaz cikličnosti
ili samo rezime svih dosadašnjih promašaja?

Brod na kome smo možda samo podseća na ledolomac.
Možda je više nalik na splav Meduza, na brod ludaka,
na Nojevu barku.
Gomila putnika bez vozne karte i bez konačnog
odredišta.
I bez nekog izraženog ličnog identiteta.

Osim u mislima, koje sve više poprimaju tonove
besciljnog stremljenja ka jednom nestvarnom,
pozitivističkom shvatanju Pakla.

Čini se da prilično nedostaje muzika.

I boje.

Samim tim i svetlost.

Tu je negde i granica potrebe za objašnjavanjem.

Postaje nebitna korelacija uzroka i posledice,
prethodnog, sadašnjeg, budućeg i naknadnog.

Nejasno je šta određuje smisao.

I da li je uopšte potreban smisao

u bilo kojem i u bilo kakvom sledu.

Odgovori se gomilaju pre nepreglednog mnoštva
postavljenih i nepostavljenih pitanja.

A tek smo kod uvoda.

Povratak u Kamelot

vraćam se u svoj zamak
po ko zna koji put
u košulji od lanenog platna
bez ikakvih obeležja
osim jednog
krina izvezenog srmenim koncem
na desnom rukavu

vraćam se pešice
Pegaza sam pustio da leti slobodno
još pre nekih stotinak godina

za kapu mi zadenuto pero drozda
simbol pesnika i slobodnjaka
pod levim pazuhom nosim svitke
prepune nekih mudrih reči
starostavnih
neprotumačenih

putujem polagano
nehajnim korakom
pevući u sebi onu prastaru vinsku pesmu
i pesma putuje sa mnom
i sve pesme putuju sa mnom

uz put rastu grmovi kupina
berem ih
vešto ih vadim iz trnja
i ni jedna jedina kap

ne razlije mi se po rukama
ni jedna kap
ni kupinovog soka
ni krvi

vazduh miriše na slobodu
na proleće
na ljubav
na poeziju

povratkom započinjem odlazak

i tako do kraja vremena

vraćam se u svoj zamak
tamo sam sâm sebi Bog
tamo sam krunisani kralj
gospodar svoje ludosti
svoje mudrosti
i svoje gordosti

uvek sam bio jedini tvorac svojih odluka
voljan i slobodan da ponovo odem

a svakim odlaskom
započinjem povratak

i tako
do kraja vremena

Noć

uvek me nekako
sustigne noć
i pre nego što
pomislim na nju
zavije me
u svoj tamnomodri plašt
i ponese sa sobom

čudna je to ljubav
koju vodimo
neprestano
noć i ja

ona se trudi
da me obuzme
a ja gledam
da je prevaziđem

i kao da oboje uživamo
u tom nerešenom rezultatu

ponekad ja
utonem u noć
drugi put se ona
uvuče u mene

ta igra traje
i trajaće
sve dok ja
ne potrošim sve noći

ili dok one
ne potroše mene

Valerija Večei-Funda, valy

Kao ja

na rubu
noći i dana
neka kaplja sjetom titra
čas tamom
ugasne
čas svjetlom
zablista
hoteć' tako
biti svuda
i biti
nit što spaja

spokoja više
nema
i nigdje
ničemu
kraja

Milena Vučković

Bilijar

Svi smo mi samo kugle
Na zelenoj čoji bilijara
Jednobojne ili šarene
Sudaramo se međusobno
Udaramo o zidove
Dok ne završimo
U nekoj od rupa
U utrobi stola
Čekajući sledeću rundu

Na kraju partije
U završnom udarcu
Na stolu od zelene čoje
Ostaju samo crna i bela kugla
Kao istina i laž
Kao život i smrt
Kao pobeda i poraz

Volela bih da znam
U čijim je rukama štap

Jesen nad gradom

Nad gradom što spava mirno i duboko
Stražari budno mesečevo oko

I reka meko žubor-pesmu peva
U noći sred grada što spokojno sneva

Vatromet boja po granama pršti
To korača oktobar kroz lišće što šušti

U istu sliku noćas sve se slilo
Nad gradom je jesen raširila krilo

Tragač

Ako me pitaš
Šta je to mrak
Reći ću ti
Mrak je usnulo lice svetlosti

Ako me pitaš
Šta je to svetlost
Reći ću ti
Svetlost je uvek toplota

Kada se nađeš
U najdubljem mraku
Seti se mudrosti
Najsitnijeg semena
Pokriveno zemljom
Krenuće u potragu
Za toplotom
Toplota je uvek svetlost
Svetlost je rast i život

Ako me pitaš
Ko sam ja
I kako sve ovo znam
Reći ću ti
Ja sam tragač za svetlom u tebi

Pesem si prevedena

Jure Drljepan, Jur

Mali jesenski noćurno

Prevod dela: Mali jesenski noćurno

Avtor izvornika: **Dani Bedrač**

koračaj tiho, ženo, već dugo nisam čovjek: užad
s bagrema visi a mlad mjesec ima lice životinje!
pjevaj mi o ljubavi, o željezu i kliktavom vrhnju,

pjevaj o pucnjima koji su promašili i o majstorima
koji šute s ognjem u ustima! stiže noć tamnija od tvojih
očiju, stiže želja s napetim mehanizmom u prstima.

hoćeš li šaputati kao selica, kao prevoditeljica usirenih
riječi, kao starodavna ličinka? gledaj, prazne su sjenice
nebeske a moje drveće te dočekuje rukama jesenskim.

Rekvijem (kao pjesma)

Prevod dela: Rekvjem (kakor pesem)

Avtor izvornika: **Milan Žniderič**

to nije pjesma
to je krik
to je plač
to je srdžba
to je rana
to je tama
to je sasvim običan bijeli oblak
to je dosadna pregršt zvijezda
to je travnjak nad njim travnjak
to je rijeka bistra rijeka je prljava
to je stijena položena na stijenu
to je na stijenu okovan prometej
to su rastrgana jetra
to je slovo u plamenu
to je slovo uz slovo u riječi ognja
to je riječ uz riječ
to je pakao
to sam ja
to nije pjesma
jer moje srce
moja duša
moje oči
moja ruka
ne poznaju zapovjedi
ne određuju
pjesmu
jer me ne mogu prepoznati

oni
koji su zapisali
zapovijed
u pijesak
svoje pustinje
zapovijed
izbrisanu vjetrom
zapovijed
s kojom kriknu
iznad zapjenjenog stiha
to nije pjesma
jer nema
čistokrvnih riječi
to nije svetost
po kojoj
se može
pjesnik
spasiti

zaista vam kažem
to nije
jebena pjesma

to je uvijek
isti
raštimani
sjebani
život

u grlu
stegnut glas

Slomljeno sunce

Prevod dela: Strto sonce

Avtor izvornika: **Vesna Šare**

Ulazim u slomljeno sunce koje je izgubilo kaplje prašume. Zatvorena u mjehur držim ga za ticala i meko puštam u sebe. Toplo je i prijatno. Kao modrina bježeće vezice mojih najdražih čizmica. Kao dodir konja usred razbjesjelih trava koje su polizale svu čokoladu susjednih polja, zato grickaju mora sa zelenilom i ogrebotinama. Kao uvojak na ramenu koji se uči lajati smeđe.

Ulazim u sunce koje sam zadnji put osjećala usred baršunaste doline, pune dječaćkih čarapa i žabljih krakova. Vrtova s nestvarnim pupoljcima i s drvenim kućicama s velikim početnim slovom na koljenima. To je bila udubina s prekratkim bijelim majicama na svakom koraku od jedan do tisuću. S djevojčicom koja je zatvorenih očiju zaplivala za odrezanim pletenicama bez malih prstiju u vlažnom zraku.

Okrećem se i mirišem kao zemlja koja praznuje pod plugom crvenog motora. Brže, da zrakama vratim cvjetanje. Da zalijepim pjegu koja je pala na košulju. Neka ima pjege, neka grmi u stajama svoje uspravnosti, neka se ispjeva kao pijetao usred nepernate divljači, neka konačno zaječi krik poglavara sa skalpom u rukama, neka bude muško!

Prelijevanje

Prevod dela: Pretakanje

Avtor izvirnika: Irena P. Beguš

na šljunku
više nema tragova
naših bosih nogu
osuli su se sa sipina
gdje je u pijesku nacrtano srce
i neka druga slova u njemu

samo onaj plus je još isti
kao križ
preko djetinjstva
zaliven tokovima

među njima
prispodoba za tvrd kamen
zatreperi
kad vonj mulja ulovi žurbu
a na tanjuru je pastrmka
mrtvih očiju

kad skrijem
da me
još uvijek zaboli
ono ljeto
ishlapjelo među koracima

vrati se
ponekad
kad kiši
ispod johe sjedim s tobom
dječjim dlanovima
zahvaćam talasanje kaplje u mlaki
zaplivam u krugu
tražim početak
dok se ne razvedri

obučem se u kazališni zastor
za njim te tražim

u rijeci
ljudi

Brisanje nasmeha 92.

Prevod dela: Brisanje osmijeha 92.

Avtor izvirnika: **Mirko Popović**

na zimskem križišču
oživi
s svitanjem ognjena

nisem je vprašal ali je zares tu
ker vem kako s svojo senco
zakriva zvezde
vem kako steguje roke proti tistemu
ki oživlja lazarja

zato nisem vprašal ali je ona le
eden tistih prividov
zavetje pred nepričakovano
eksplozijo tišine mojega okna

pa mi vendarle ne verjameš? vpraša z glasom
ki ga je zarasel plevel svitanja

verjamem, rečem, a mogoče
se le spotikam po
notranjem labirintu
zavedajoč se, da je

čas potemnel
v kadru mojih zenic zakovanih
na razcefrano tišino okna
za krvav cvet
zibelke v plamenih
za zadnje poglavje
odvržene knjige

Valerija Večei-Funda, valy

Mrlje

Prevod pesmi: Packe

Autor izvirnika: Vesna Šare

gledam galeba
s poluotvorenim kljunom
stoji na zidu
napravi nekoliko koraka
i vrati se
s ušima u kljunu
ponosno mrda glavom

ko zna
kakav je u stvarnosti
ali bih ga više volela
kada bih ga videla
(iako to nije važno)
takođe ni sebe ne vidim ni tebe ni druge
ne vidim nebo

jer smo svemirske mrlje
ukrućene na četkici
koju umetnik još nije oprao

Marko Skok, Mezopotamsky

Poginila nama je mačka, Jonas

Prevod dela: Uginula nam je mačka Jonas

Avtor izvirnika: **Vesna Andrejić Mišković**

Spet govorim nebuloze,
dragi moj Jonas,
ti pa si prisiljen poslušati
blodnje te senilne starke.
Vem, spet si pozabil
kupiti kruh in mleko,
ker sem te znervirala,
ko si odhajal od doma.
In spet si brezciljno taval
po sprehajališču in hranil golobe
s pozabljenimi drobtinami.
Komu lažeš, Jonas!
Mene ne boš farbal!
Vem, da si se spet dobil
s tisto cipo z dvojnimi
pepelniki iz petega nadstropja.
In kako samo se mi vlačuga
smeje v obraz, ko gre po stopnišču.
Fuj, Jonas!
Me prime, da bi jo pošteno premlatila
s to svojo tronogo palico.
Tako nizko si padel, da se norčuješ
iz najinega petdesetletnega zakona.
Trpela sem vsa ta usrana leta,

da mi ne bi odvzel skrbništva
nad najino perzijsko mačko.
Toda Jonas,
mačka je izgubila boj s karcinomom.
Ti si izgubil boj z mano ...
Dovolj je!
Zahtevam ločitev!
Odrla ti bom kožo!
Slekla te bom do gat.
Pregnala te bom iz stanovanja ...
Tako ali tako je to zate
vedno bil le »pičkin dom«.
Če je že tako Jonas, se preseli
gor, k tisti nališpani stari vlačugi.
Res me zanima kako se
boš vsak dan vzpenjal
v peto nadstropje s temi bolečinami v križu.
(Dvigalo ne deluje od druge svetovne vojne)
Nisi več mlad, Jonas!
Na grbi jih imaš vendar že šestinosemdeset!
Na stare dni delaš iz naju predmet posmeha.
Kako naj bom ločenka
v teh letih, groza!
Spet pozabljam,
kaj sem hotela povedati ...
Vrni se ven in kupi
kruh in mleko,
ki si ju pozabil prinesiti domov.
Nadaljevala bova s pogovorom,
ko se spomniva, kje sva ostala ...
Uh, spomnila sem se ...
Prekleti Alzheimer!
Poginila nama je mačka, Jonas!

Sub rosa

Prevod dela: Sub rosa

Avtor izvirnika: **Jagoda Nikačević**

Nauči me, kako naj zadržim besede,
ki bežijo, ko poslušam cepetanja
Kavabatovih žerjavov okoli velike vode,
ki ne sluti, da bo postala navadna
luža, morda bo dež, ki se pričinja, znal
utišati mrmranja šamanov z obale
Gangesa, kotaljenje biserov, ki so zdrsnili
s tvojega vratu, poslednji krik govnača
predno onemi, ker ne ve za vstajenje
po smrti, življenje v vsem svojem sijaju,
v skarabeju, v kamnu.

Soul Vzhoda, himna mistikov z Babilonskih vrtov.

Marseljeza ubogih, ki sva jo poslušala
na klopi Luksemburškega parka, spominjam se tudi
stiska
tvoje male roke, v vročici.

Stvar je, praviš, v jabolku, izza katerega se izteguje
razcepljen
kačji jezik, sub rosa*, spet zase, slišim,
kako se odklepa poslednja
sedma čakra, ker jaz sem Amfionova
lira, ki postavlja sedma vrata Teb. Tebe?

Križarka

Prevod dela: Kruzer

Avtor izvirnika: Jagoda Nikačević

razumeti moraš bahavost
slehernega svita. prisluhni le
s srcem. notranjemu brnenju motorja
ladje, v okna katere udarjajo
obupane ribe. zaslepljene
z odsevi neznanih,
oddaljenih destinacij. kot začarana
očesca vrtnic vtaknjenih v zavihke časa.
še naprej

moraš zdržati ljubkost
generacije somraka. le s kožo
začutiti vodo, ki narašča v nama. seli se
med bitja. kot padli angeli, rečeš. ujeta sva,
ker sva založila svoja
potna lista in pripravljava se,
da bi upravičila to potovanje: ti boš ladijski
vajenec. jaz bom lupila krompir,
še naprej

Senada Smajić, Breza

Budućnost će nositi moje ime

Prevod dela: Prihodnost bo nosila moje ime

Avtor izvornika: **Dani Bedrač**

kad bude nestalo datoteka na mojim zrcalnim web serverima, počet ću prebijati pjesnike koji mi ne budu dozvolili čeprkanje po zakodiranim programima svojih defragmentiranih naprava.

kad bude nestalo citostatika, pit ćemo tuđi urin s povećanom vrijednošću kanabinoida i vjerovati da je prava sloboda ona, kojoj smo kupili nova očala s nama najdražom dioptrijom.

kad mi bude nestalo hrane, prekuhat ću deklaraciju o ljudskim pravima i postat ću parazit: u domaćinovom anusu izgradit ću gala djelionicu savjeta za gladne ljevičare.

kad ne bude više interneta, iznajmit ćemo pavijane, kako bi nam njihove dugine guzice mogle obezbijediti svakodnevno svježu dozu vježbi i naputaka za uspješnu duhovnu rast.

kad budem umro, ozbiljno ću se zalagati za reinkarnaciju u obliku ljupkog prašćića, koji će u dubokoj nirvani nabrati poljsko cvijeće i njime ukrasiti oltar svoje samodopadljivosti.

Biljard

Prevod dela: Bilijar

Avtor izvirnika: **Milena Vučković**

Mi vsi smo le krogle
Na zelenem suknu biljarda
Enobarvne ali večbarvne
Zaletavamo se drug v drugega
Udarjamo ob stene
Dokler ne končamo
V neki luknji
V notranjosti mize
Vse do naslednje runde
Na koncu partije
Ob zaključnem udarcu
Na mizi iz zelenega sukna
Ostajata le črna in bela krogla
Kot resnica in laž
Kot življenje in smrt
Kot zmaga in poraz
Rada bi izvedela
V čigavih rokah je palica

Alzheimer hrbtenice človeštva

Prevod dela: Alchajmer kičme čovečanstva

Avtor izvornika: **Jelena Stojković Mirić**

Jesen razmetava umrle celice
Na mojih nohtih raste mah
V moji sobi iz cimeta so danes letali golobi
jelene smo pogostili z dvajsetimi decibeli violine
Farida Farjada
razvili smo negative polarne svetlobe iz očesa
neznanega bitja
ki se je skozi špranjo zida prikradlo v ta prostor
/navidezno obrobljen/
Na mojih nohtih raste mah hrepenenja
Lahko razumeš, Patricija?
Ali pa mi boš podtaknila kamenčke brezna
zdaj, ko se mi upira samota
Nekoč sem zavestno izzivala slepoto
vsakih par ur
Izpirala neumnost iz ušes
enkrat tedensko in temeljito
Nekoč, Patricija
zdaj pa mi zamenjajo kri vsakih 24 ur
Izvalila sem se iz rečne posteljice
moj krvotok je zlitje
ki ga še nisem omejila z imenom
in se mi zdi, da bo tako tudi ostalo
Moram se vračati k zelenimi odtisom
hrepenenje mi bo z bolečino oplodilo telo
Slišiš?

Empatija je ogrožena vrsta v prehranjevalni verigi
Zamirajoče tkivo planeta
Alzheimer hrbtenice človeštva
Patricija, kljub vsemu si vrgla kamenčke brezna
zdaj, ko ne bi rada samovala
November je izgubil nedolžnost v tej pesmi

Pesem si uredniška

Lidija Brezavšček, Kočijaž

Zaspi sedaj (*prizmat 3*)

Zaspi sedaj, zeleni rob obzorja!
Zardele črte migotajo,
Zastrti mrki liki
plapolajo
s prepoznimi odmiki,
saj tvoje pesmi ne poznajo.
V bel Nič potuje vsa sinjina morja ...

Odvedi sence, blede luč medleča!
V kanjonu tvoja sled počiva
in migota zaledje
kakor sveča,
ko v mrk temní sosledje
vsegà, kar vem; kot vzbrst varljiva
gre v prst, pepel lepota, še dehteča.

Mrzla, ampak ljubezenska

blede vode se mrzlijo
črn dež na prode pada
jaz še kar imam te rada
misli tiho v nič spolzijo

misli v tihi nič odrivam
nad menoj veselja skleda
mrtva vrana v zvezdo gleda
v grlu prvo pesem skrivam

v prvi pesmi jasna slika:
Morje, noč. Ozvezdja, skala.
midva sva brez rim ostala
sanje so utvar oblika

v snu utvara se preklada
v moč preživega otroka
mrzla je že tvoja roka
jaz pa še imam te rada

Pod temelji

vstajajo izpod naših temeljev
ponoči
ko se zdi da spimo
prekrijejo nas s svojo težko sapo in
prekopljejo naše ostanke vesti

zaspimo nazaj
prepodimo čas iz njihovih mrtvih oči
zjutraj
si pogrejemo včerajšnje ostanke kave
pljunemo na kamen temelj grob
in
pozabimo na mraz
ki prihaja iz labirintnih katakombic

ko se nam rodi otrok
nadaljujemo privid življenja
iz vlažnih plesnivih krst pa piha mrzlo
ledeni kristali grizejo
odbitke naše tako imenovane poezije

pošljemo zbegane otroke v svet
z objemom
morda brez njega
ali pa odidejo sami
v privide svetov

spet prekopljemo grobove

vrt
ja vrtiček postaja tole
čudne barve a vendar
njivica
solatka drama peteršiljček elegija
črtica
saga

sonce in potreben dež
vsakodnevnost
preživetveni recepti
branjevci
branilci
smo

neodpeljane lepljive duše pa ...
te so še vedno nastlane pod našimi temelji

potvorjen zmnožek mrtvih oči
in živih pogledov
ki pronicajo skozi preprane zavese
kljub dozdevni neprodušnosti naših duš

dihaj otrok
prekoplji temelje

Franci Novak

Pes in potok

Vozim se s kolesom, z dvorišča neznane hiše steče za mano
velik svetlo rjav pes, njegova dolga ušesa mahedrajo,

deluje jezno in nevarno, zato močneje pritisnem na pedale,
pospešim in se oziram nazaj, a pes še kar teče za mano,

vztrajno in neutrudno mi sledi skoraj cel kilometer –
ves čas je zadaj, grozeča postava z negibnim obrazom,

kot iz otroških sanj. Zdi se mi, da vrtim v prazno, potem
mi postane vseeno, utrujen od bežanja ustavim,

sestopim in pustim, da me neke pretekle sanje končno
dohitijo, prav tu in zdaj, v tem visokem dnevu

sinjega neba. A ko me pes dohiti, me le povoha in pomaha
z repom, le prijazen pes je, ne pošast iz hudih otroških sanj.

Skupaj greva do potoka, kot da se pozna že dolgo časa,
ves čas ostaja v krogu mojih klicev in prigovarjanj,

všeč mi je, kako gibko in hitro se odziva na moj glas.
Zabredeva v vodo, opazujem njegovo igrivo telesnost,

način, kako se lahko premika med valovi, zdi se mi,
kot da bi njegovo telo lahko bilo tudi moje telo –

na tisoče kapljic se razprši v potoku, ki vztrajno in
neutrudno
drsi pod nama, ko si otrese kožuh. Ko se oddalji, ga spet

pokličem, vrne se, moj glas je dolga vrv, je hiša, je zid,
je trdna ograda, in ko božam njegovo mokro dlako, vem,

da sem v njegovih očeh podoba njegovega gospodarja.
Nenadoma dvigne ušesa in se bliskovito požene v breg

na drugi strani – neki drug zvok je bil, klic ali glas, ki ga
nisem
slišal v šumenju potoka, in njegovo telo v hipu postane

svetla puščica, potapljajoča se v mračni gozd.
Dolgo časa ga kličem, a nikjer ni videti sledu njegovega

telesa med drevjem ne slišati pokljanja vej ali šumenja
listja, ne prikličem ga več, le moj glas odmeva v temni

goščavi: tam se srobot ovija okoli skrivenčenega drevesa
in orisuje skoraj sanjsko obliko v somračnem gozdu;

tanka ovijajoča se stebila so na videz mehka kot vrvi, lahko
bi se jih oprijel in se spretno zagugal v odprte prostore,

a ko se jih dotaknem, so vrvi otrdele in negibne, ni jih moč
premakniti. Še enkrat močneje zakličem, in ves prostor

naokoli me pokliče nazaj, a le z lesketom drobnih
valov, le s hrumečim divjanjem potoka.

Silvana Orel Kos, Jupiter!

Mamihlapinatapai

V začetku je bil(a) Bik.

Zadržuj
em najine tople prste
na novopostavljeni ograji
sredi ognjene zemlje

Vse težje raz-
umljive besede se delijo
in prenikajo v razpoke
umirajočega jezika; roj. 1928

Gledam te, gledaš ...
Domov
Mogoče ostajam
dvoživka

Agalma

Kadar govoriš, skleni roke

Kako velike čekane imaš!
Blešččeče in brušene ob kosteh
na vrvici okrog vratu.
Jaz pa v gosti sapi

lovim tvoje pobegle besede
in si jih črkujem v ogrlico
od malega a do velikega o

okrog svojih malih možganov.

Abdo

deklici kruli v trebušni votlini
Abdomen! Cro-Magnon men!
Cava men! ni odmeva

deklica nosi rutico
brez zapisa belih pik tonejo
v nebesno gostem sedimentu

deklica prižiga vžigalice
da bi videla živali
Oj, kako veliko trsko imaš!

Da te lažje vidim.
Oj, kako črno obleko imaš!
Da se lažje zlijem.

na stenah se izrisujejo
bivoli bizoni koze kozorogi
filigranske rezbarije na kopitih

lesenih pušk *Se stekajo*
pred smrtjo v črno jamo,
da bi tam živele?

zadnji plamen dogoreva
volčji obris se sceja
kot lovski pes

krožim po brozgi
in iščem škrbino
na porcelanastem robu

Tea Plesničar, Serigala

Frida,

kaj naredijo ženske
ki si od osame
zdrobijo medenice in rebra
ter se izvenžensko
usidrajo pod baldahini
svojih nedotakljivih sanj
lakomnice svojega besa
svojih niti ovijalk
transfuzija v tvoje misli
v tvoja rodila ter srce
duša je lačna
povej mi, frida
kaj naredijo ženske
ki se ne morejo donositi
same sebi

Gnomus

hlastaš za njihovimi
vse-dano-na-mizi življenji
sama nisi imela ničesar
kot samo svoje vezalke
na razparanih čveljcih
a tudi te so ti neslišno ovili okrog vratu
in te dokončno opeharili
za normalnost
teci ukrivljenonoga
so zbadali
ko so te spotikali
ob svoja lepa stopala
spaka
samo biči zaležejo takšnim
kot si ti

Maternica

konjem so požgali kopita
takoj ko so jih izsesali
iz tvoje maternice
in ti jo z izgovori
razvlekli
da se noben
naslednji ne bi mogel
normalno razviti

in zdaj
ko ne moreš več stati
nisi več uporabna
ker se ne moreš več pasti sama
te bodo odrezali

hrsk pljuč
in noč bo hladna
kot še nikoli

Ana Porenta

Rašca (v soncu)

Migotanje vodnega odseva
v krošnjah dreves.
Roji mušic med debli.
Šum vode,
ki se zлива čez jez.
Čas, ki ga obrača
mlinsko kolo.
Trubarjeva misel,
ujeta v puštabe.
Voda riše
pokrajino vsakdana.
Kačji pastir trepeta
med vrbjem in jelšjem.
Ločje zaniha
ob ribjem dotiku.
Poplava misli,
ki jih požira struga.
Premikajoča zrcala
globine.

Mimohod

Najbrž je Rudolf Maister na konju
v oblakih in vetru
in v preskoku vrste priklenjenih koles
povsem zadovoljen z umestitvijo –
v ozadju (nespremenjene) številke peronov
in fasada z uro.
Pokončno sedi kolesarka,
ki prehiteva bronastega jezdeca po desni,
in golobi domače sedajo
na vihravo ukrivljen konjski rep.

Kako zanimivo, da se podoba mesta spreminja
(samo) z obeležji zgodovine.

Kakofonična

Na nočnem nebu utripajo luči letal,
zvezde so zamolknile v svetlobi nad Ljubljano.

Na Prešercu krog z lastnim vremenom,
po lužah skačejo bosonogi otroci in deklice plešejo
kolo.

Odri ob Ljubljani bruha *Sjeti se, Pri farni cerkvici,*
Walk in the sunshine,

in ko se postaviš na pravo hkratno mesto vseh zvokov,
ti zradirajo sleherni misel.

V zaprtih hišah, kjer posedajo ljudje na džez koncertih
in literarnih večerih,

so mehurčki miru, iz katerih puhti pripadnost.

Nad Ljubljano rojijo helijevi konjički, kvadratniki,
delfinčki,

in ko gledaš vanje, kako se v zibajočem šopku počasi
premikajo nad mostovi,
se ti zvrta.

Kolesarji skačejo čez pločnike, na terasah se prepletajo
telesa in vonjave pečenja, bobnarji tresejo šipe v
lokalih in rolkarji neulovljivo elegantno
švistijo med množico.

Z njo se stališ v konglomerat nočne promenade.

Predstavitev avtorjev

Vesna Andrejić Mišković

(1964, Kruševac, Srbija) Odraščala je v Trsteniku, več kot 35 let živi v Slavonskem Brodu (Hrvaška). Svoja dela je objavila v več kot sto mednarodnih zbornikih, pripravlja drugo samostojno zbirko. Je dobitnica nekaj knjižnih nagrad, njene pesmi so prevedene v več tujih jezikov.

Duško Babić

(1960, Zadar) Njegove pesmi so v številnih skupinskih zbirkah in zbornikih, uvrščen je v *Antologiju balkanskog sublimizma*, objavljeno v Belgiji (2013). Prva zbirka poezije nosi naslov *Prva četvrtina srca*. Za drugo, *Akvarij za Svijet* (2015), je dobil več nagrad in priznanj (najboljša knjiga poezije 2015).

Dani Bedrač

(1954) je pesnik, kantavtor in komponist. S poezijo, glasbo in slikarstvom se spogleduje že iz gimnazijskih let. Bil je vodja legendarne glasbene skupine *Kladivo, Konj & voda*, (so)urednik književne revije *Vpogled*, organizator literarnih delavnic in kulturnih dogodkov ter mentor mlajšim ustvarjalcem, ukvarja pa se tudi z raziskavami zvoka v elektronski glasbi. Izdal je sedem pesniških zbirk in eno novelo, občasno pa piše tudi uvodnike in recenzije. Poezijo redno objavlja v številnih literarnih revijah in zbornikih doma in v tujini.

Luka Benedičič, Mladi Pesnik

»Sem 18-letni maturant, Kranjčan, ljubitelj pesmi, umetnosti, naravoslovja, iskrenih ljudi ... Zagrizen zagovornik življenjskega optimizma in sploh vsega, kar spodbuja in širi ljubezen do sebe, do soljudi, do veselja. Pišem, ker ne znam (ne zmorem) drugače ... in rad pravim, da je pisanje obljuba sebi, kajti pomeni imeti se dovolj rad, da si dopustiš biti iskren.«

Marina Bogdanović

(1976, Beograd) Njene pesmi so objavljene v internetnih revijah *Kvaka*, *Strane*, *Naslijedje* in na številnih književnih portalih, njene kratke zgodbe pa so natisnjene v skupinskih zbornikih. Leta 2016 je izšla njena prvenka *Kruženje bez obličja* (Bantaski kulturni centar), ki je bila predstavljena tudi na *Međunarodnom beogradskom sajmu knjiga*.

Kaja Bonča, kaiiabonca

Aljaž Božičko

O sebi pravi: »V zadnjem času sem sestavil novo ekonomsko teorijo, novo epistemološko pozicijo in postal dokončno nor. Soorganiziral sem eksperimentalno anarhistično skupino Špegel. Tri mesece sem zasledoval bivšo, samo da sem ji lahko rekel, da sva končala. Pomagal sem rasti dvema dekletoma, s katerima si že skoraj leto delim telo. To sem trenutno, le kaj bom jutri?«

Brezno

Valerija Čerič, fillia

(1969, Ptuj) Živi, ustvarja in dela v Mariboru: »Ljubezen me je vrnila v Maribor, kjer sem se ustalila in poniknila v rutino, z leti vse bolj vsakdanja. Počasi se razblinjam ... Kdo pa sem?«

Jure Drljepan, Jur

(1953, Komletinci, Hrvaška) V Sloveniji živi od leta 1972. Po poklicu je pravnik. Stanuje v Domžalah. Piše v hrvaškem in slovenskem jeziku. Objavljal je v različnih časnikih in literarnih revijah, kot so *Mentor*, *Fontana*, *Primorska srečanja*, *Odsevanja*, *Vpogled*, *Locutio*, *Paralele* idr. Je udeleženec številnih literarnih srečanj in večerov ter drugih kulturnih

prireditev. Izdal je dvojezično (hrvaško-slovensko) pesniško zbirko *Uklesan u slova / V črke vklesan* (Emonica, 1998), zbirko *Sizif u mreži* (KNS Sarajevo, 2010) v hrvaškem jeziku in zbirko *Neslišne barve besed* v slovenskem jeziku (Mari-borska literarna družba, 2013).

Ivan Gaćina

(1981, Zadar) Je magister inženir računalništva, piše poezijo in haikuje, kratke zgodbe, aforizme ter recenzije knjižnih del. Objavil je dve zbirki pesmi: *Tebe traži moja rima* (2014) in *Tvorac Misli / Prolaznik u noći* (2015). Zastopan je v več kot 130 zbornikih, njegova poezija je prevedena v več kot deset jezikov. Večkrat je bil tudi nagrajen za poezijo in prozo na Hrvaškem, v Srbiji in BiH. Živi v Zadru.

Danja Gašpar Đokić

(1960, Ploče, Hrvaška) Doslej je izšlo devet zbirk njene poezije: *Mirisni tragovi u meni*, *Dah proljeća u sazreloj jeseni*, *Ravnoteža svemira u kojoj smo se sreli*, *Mjesec u suzi*, *Sunce, pod bosim nogama*, *Žmireći put*, *zvijezda*, *Uspavanka za dvije tišine*, *Motiv za etidu*, *Svedan za sve moje*. Njene pesmi so prevedene v angleščino, francoščino, slovenščino, makedonščino, madžarščino, nemščino in arabščino. Zastopana je v različnih antologijah ter elektronskih in klasičnih revijah. Živi in ustvarja v Sarajevu (BiH).

Dare Gozdnikar

Že od mladosti piše poezijo, a ga kasneje še bolj prevzame glasba. Piše besedila za skupino *Gromofon* iz Celja. Njegove pesmi so že izšle v literarnih revijah *Provinca*, *Vpogled*, *Vsesledje*, *Novi zvon*, *Kunsthau*, *Supernova* in zborniku *Pesem. si 2016* ter v *Zavetju besede 2016*. Kmalu bo izdal pesniški prvenec *Prostorni časi*.

Sašo Greiner, Mrož

(1978, Maribor) Piše predvsem razpoložensko in kratkočasno poezijo s primesmi fantastičnega in hudomušnega. Prisega na klasične oblike in preverjeno motiviko. Pisanje objavlja tudi na svojem pesniškem blogu <http://greiner.si>.

Anja Grmovšek, Anja G.

(1993) Je študentka magistrskega študija slovenistike ter primerjalne književnosti in literarne teorije na FF v Ljubljani. Leta 2016 se je uvrstila v finale Pesniškega turnirja ter za pesem *Kalifornija* na pesniškem natečaju revije *Panika* prejela prvo nagrado. Deluje kot področna urednica za poezijo pri literarni reviji *Novi zvon* in je literarna urednica spletne kulturne platforme *Koridor – križišča umetnosti*. V letu 2017 je kot članica žirije sodelovala pri literarnih natečajih *Rdeča nit* in *Panika*. Kadar ne piše, razmišlja, o čem bi lahko pisala. Kadar piše, ne razmišlja.

Matjaž Hladnik

»Sem letnik 1971 in živim v Solkanu. Že 27 let se ukvarjam s sestavljanjem križank za različne revije po celotni Sloveniji. Pri pisanju pesmi se držim rime, ki ne sme biti enostavna, mora povedati nekaj več in na koncu pesmi presenetiti. Všeč so mi besedne igre in brskanje po besednem zakladu v iskanju besed, ki v čim manjšem številu povedo čim več. Zanima me tudi žanr grozljivke v pesmih, ki sem jih napisal kar nekaj.«

Milena Hladnik, dama

»Včasih moram poleteti na drugo stran neba, da se uresničim skozi pesem.«

Jasna Janež, rožmarin

Študentka, ki mora vsak prosti trenutek brati. Če ne bere, hodi od faksa do doma, se prehranjuje in pije vodo ali čaj, plava in spi natanko 8 ur.

Matjaž Jarc, maatjazh

(1954, Ljubljana) Vse življenje ustvarja literaturo in glasbo. Na spletišču www.pesem.si je v prvi polovici leta 2016 ustvaril zbirko pesmi z naslovom *Maat*. Je avtor nove pesniške oblike, ki jo je poimenoval prizmat (o tem lahko več preberete v uvodnih besedah urednice Lidije Brezavšček).

Aleš Jelenko

(1986) Pesnik in urednik iz Loč; finalist *Festivala mlade literature Urška* (2015 in 2016), polfinalist (2015) in finalist (2017) *Pesniškega turnirja Založbe Pivec*, prejemnik »bronaste čipke« za poezijo v Žireh; idejni vodja *Literarnega festivala Spirala* v Slovenskih Konjicah in urednik istoimenske literarne revije. Objavlja v *Sodobnosti*, *Poetikonu*, *Apokalipsi*, *Mentorju*, *Idiotu*, *Vpogledu* ...

Andrejka Jereb

»V teh devetih letih sodelovanja sem na portalu dobila priložnost, da lahko na široko razprem pesniška krila. Koliko mi je to uspelo, naj presodijo bralci. Ostajam še naprej privrženka poezije, polna radovednosti in iskanj.«

Branka Kamenšek, branka

(1957) »Rodila sem se v najlepšem mestecu – Cetinju. Pišem v slovenščini in srbohrvaščini. Svojih pesmi ne prevajam, pesem napišem v jeziku, v katerem v danem trenutku razmišljam. Moja prva zbirka pesmi *Sled / Trag* je v obeh jezikih in samo ena, sredinska pesem, je prevedena. Izšla je tudi knjigica za otroke *Baktorji in zomili*. Moje pesmi so za-

stopane v številnih skupnih zbirkah. Pisanje pesmi mi pomeni sprostitev emocij, tišino, v kateri slišim sebe, in orodje proti stresu.«

Aleksandra Kocmut - Kerstin

(1976) »Wikipedia ve o meni več, kot vem sama (letnice so mi od nekdaj delale težave). Kogar zanimajo moji ›dosežki«, me lahko torej ›zgucla«. Kogar zanima moja duša, z vso patologijo vred, naj me bere.«

Tjaša Ivana Kocmut, Tjaša Ivana

»Šestošolka. Pesmi objavljam v šolskem glasilu *Vigred* in na portalu pesem.si. Pišem tudi zgodbice. Igram klaviature in kitaro. Obožujem živali, glasbo, knjige.«

Majda Kočar, Ob potoku

»Poezija mi ni le razlagala življenja, pač pa mi ga je tudi reševala. Brez nje bi bil svet pust kraj, saj je kot Ljubezen. Kot rdeča vrtnica.«

Zdravko Kokanović, Koki

Rojen 1959 v G. Crnjelovu (BiH). Leta 1979 se je preselil v Maribor, kjer je tudi diplomiral kot likovni pedagog na Pedagoški fakulteti (1993). Poleg pisanja se ukvarja s kiparstvom, slikarstvom in fotografijo. Izdal je šestnajst zbirk pesmi in razmišljanj, ki jih tudi sam oblikuje. Je član različnih društev, bil je finalist *Fabule* za kratko zgodbo 2009 in 2010 ter zmagovalec občinstva na *Pesniškem turnirju v Mariboru* 2012.

Breda Konjar, koni

Žiga Kosec

Ivanka Kostantino, Lea 199

»Pesem je sijoč trenutek sredi sivega povprečja.«

Kristian Koželj

Pišem.

Igram.

Diham.

Matej Krajnc

(1975) Je univerzitetni literarni komparativist, član Društva slovenskih pisateljev in Društva slovenskih književnih prevajalcev. Njegova avtorska bibliografija obsega več kot petdeset samostojnih knjižnih naslovov poezije in proze, prevajalska pa čez trideset samostojnih prevajalskih in soprevajalskih knjižnih naslovov. Od leta 1992 se ukvarja s kantavtorstvom, pri čemer združuje poezijo in glasbo, zadnje odmevno delo je CD *Pot skozi kamnolom* s prevodi pesmi Boba Dylana.

Marija Kranjec, Triglav

»Pogled v svet se mi je prvič odprl na Gorenjskem, v vasici, ki se na vzhodu s koreninami dotika Radovljice – mesteca lectovega srca, čokolade in gorenjske sivke. Obožujem naravo, gore, reke, posebej tiste na S, mali škafec našega morja, zelene gozdove, ravnine, planote, hribčke in gričke. Všeč so mi samota, črke, besede, papir, poezija, glasba, knjige, ustvarjanje z barvami in všeč so mi dobri, prijazni, umirjeni, ne preglasni ljudje.«

Samo Kreutz, albin

Minilo je šest let, kar sem se pridružil družini Pesem si. To obdobje mi je v literarnem smislu prineslo zares veliko. Ne le navdiha, pesmi in haikujev, marveč tudi objave v literarnih revijah (*Mentor, Zvon, Apokalipsa, Sodobnost, Poetikon ...*), hrvaških haiku zbornikih ter na Radiu Slovenija. V tem času

sem postal avtor dveh pesniških zbirk: *Kot molčanje globoko* in *Beseda kakor svet*, dveh zbirk haikujev: *Mežik zelene* in *Sonca za cel dan* ter zbirke kratkih zgodb *Za pest zemlje*.

Matej Krevs

(1977, Trzin)

Srečko Križanec, Srecok

»Rad imam naravo, predvsem trenutke v sožitju z njo. Sedanja je vse, kar imamo, preteklega ni več, bodočega morda ne bo.«

Irena Kus, I. Šelmić

»Rojena sem v Celju, kjer tudi ustvarjam, pišem. Objavljam v *Vsesledju* in v našem zborniku *Pesem si*. Moj moto pri pisanju je: Napiši, kar nosiš v sebi, in lahek bo korak. Pesem si je idealen portal za pisanje pesmi in ustvarjanje.«

Tadeja Logar, Tadeja L.

Zoran M. Jovanović, Dedino Muško

(1969, Leskovac, Srbija) Je avtor zbirke pesmi *Nit*, ki je izšla 2015. Dobrovoljno piše, z upanjem, da bo to kdo tudi prebral. Večkrat je bil nagrajen za aforizme, poezijo in kratke zgodbe. Je dobitnik nagrade *Karamanovi poetski sredbi* (Radoviš, Makedonija). Je tudi ponosni oče Milana in Milene.

Tomaz Mahkovic

»Poezija je pot, po kateri hodim večnosti naproti.«

Željko Majstorović, Mikailo m. z.

Živi v Sremski Kamenici. Piše poezijo ter objavlja na internetu.

Mark Mandy, Yoda

(1984)

Željko Medić Žac

(1970, Zadar) V Zadru in Beogradu je študiral književnost. Dela in živi v Beogradu, je član Udruženja književnika Srbije. Doslej je izšlo pet njegovih pesniških zbirk: *Pobuna simbola* (2005), *U dane divnih čuda* (2010), *Pronalaženje belutka* (2010), *Na tihoj ravni svakodnevce* (2014) in *Apneja* (2016).

Alenka Mihorič, modricvet

»Vse življenje se iščem. Kdo sem? Kaj pomenim svetu? Včasih ni dovolj biti žena, sestra, hči, mati, delavka; včasih moraš biti pesnica. Da si še kdo drug, vsaj v domišljiji.«

Nena Miljanović, nenamiljanovic

(1952, Šabac) Je psihologinja, živi v Loznici. Piše ljubezensko in erotično liriko, pesmi v prozi, tudi v narečju, zanimajo jo etnološke teme. Ukvarja se s prevajanjem iz slovenščine in makedonščine v srbsčino. Izdala je dve samostojni pesniški zbirki ter sodelovala v trinajstih skupinskih zbornikih in dveh mednarodnih antologijah poezije. Objavlja v literarnih revijah in elektronskih medijih. Je članica SKOR-a in Udruženja pesnika Srbije i CG.

Bernarda Mrak Kosel, lovrenka

(1949, Radovljica) »Na portalu pesem.si sodelujem od leta 2010. Čar portala je, da tvoja pesem takoj najde bralce, ki imajo tudi možnost komentiranja. Pisanje poezije pomeni - deti svet osebno.«

Jagoda Nikačević, jagodanikacevic

(1951, Šibenik, Hrvaška) Živi v Beogradu, piše od leta 2008. Leta 2014 je izdala pesniški prvenec *Poznajemo li se, Malinovski*, leta 2013 pa je objavila haikuje s skupino avtorjev *Bit ću haijin*, ki jo je izdal Poet, Beograd. Prejela je prvo nagrado za najlepšo ljubezensko pesem na KK Rujno iz Užic (2010). Objavlja tudi na drugih pesniških portalih, v zbornikih in časopisih.

Milan Novak

(1965, Maribor) V svoje življenje vpleta razposajenost pesnih improvizacij, neoprijemljivost poezije in sanjavost risb. Sodeluje na mednarodnih festivalih, prireja literarne dogodke z elementi poezije, plesa, glasbe in videa. Je soorganizator pesniških srečanj v Varaždinu/Hrvaška, *Impuls – poezija u kafiću*. Piše prozo in pesmi.

Tanja Ocelič, Emilina

(1969, Pakrac, Hrvaška) Stanuje v Renčah. »Poezijo pišem dve leti, sem članica literarnega društva RIS Idrija. Pišem dvojezično in si svoja dela prevajam sama. Pesmi objavljam tudi v skupnih zbirkah *Kultura snova* ter *Igra riječi*, moja pesem je bila letos uvrščena na *Međunarodno olimpijado umjetnika Rijeka*. Lani sem delila tretjo nagrado na Beograjskem sejmu knjig za romsko pesem *Svi smo mi božja djeca*, ki je prevedena tudi v romski jezik.«

Barbara Oroszy, Lorellia

Neja P.

»Sem Neja Pegan iz Nove Gorice. Obiskujem 6. razred osnovne šole.«

Irena P. Beguš, Pi – irena p.

Pesem.si je rodila tudi Pi.

Miro Petrač, okto

(1964, Ljubljana) Njegove pesmi so objavljene v zbornikih Pesem si (2012–2015).

Srečko Plahutnik

Mirko Popović, mirkopopovic

(1944) Živi in dela v Sarajevu. »Pisati sem začel v osnovni šoli, in naravno je, da potreba po pesniškem izrazu ne more usahnuti. Že od srednje šole sem objavljam v velikem številu knjižnih revij, na radiu in v zbornikih. Zbirko proze sem objavil 1999, poezije pa 2000. Leta 2010 sem prejel tudi nagrado za prozo v Zagrebu.«

Pohandy

Petra Privšek, Petja

Peter Rangus

O sebi pravi, da je vztrajno len študent prava, ki je doma nekaj metrov nad Šentjernejem in pod njim. V šoli je raje poslušal nežni glas sovrstnic kot rezki glas učiteljev, zato piše objete s SSKJ-jem ter »autocorrectom«. Pogosto telovadi kot Liliputanec po knjigah Prešerna, Preverta, Puškina, Poeja in drugih, katerih dela se začenjajo s črko P – pesmijo.

Ljubica Ribić

(1959, Varaždin) Kot večni popotnik najde radost v slapovih čustev, ki jih ujame v trenutku navdiha. Je predsednica Društva za širjenje kulture RITEM MISLI in soorganizatorica številnih kulturnih dogodkov v Varaždinu in Mariboru. Zbir-

ke poezije: *Licenca ludosti* (2012), *Soba zamagljenih prozora* (2014) in ? (2016).

Marko Skok - Mezopotamsky

(1971) Je igralec, garderober in inspicient v Šentjakobskem gledališču Ljubljana. Pesnik, ki piše, bere in prevaja v času premirja med muzami.

Petra Skušek, Beatrice Reiniger

Senada Smajić, Breza

(1957, Vitez v BiH) Od leta 1986 živi in ustvarja v Sloveniji. Je pesnica, prevajalka, pobudnica literarnega maratona Mavrica neba v Železnikih. Objavila je štiri pesniške zbirke: *Kroz život – Skozi življenje*, *Z njenih robov*, *Ditiramb in Kibela*. Objavlja tudi v literarnih revijah in zbornikih.

Gaia Stergar, zvezda

»Rojena sem leta 2004 in živim v Laporju pri Slovenski Bistrici. Sem učenka 7. razreda na osnovni šoli Laporje. Za pisanje pesmi me je navdušila mama, ker jih piše tudi sama. Pišem o temah, ki me navdihnejo. Poleg pisanja pesmi rada tudi kuham, obožujem konje, naravo ...«

Jelena Stojković Mirić

(1972, Loznica, Draginac) Je učiteljica likovne umetnosti, ukvarja se s pisanjem poezije in proze ter s slikanjem. Živi v Beogradu. Leta 2014 je izšla njena zbirka pesmi *Eliza ima srce čoveče ili srebrnasto paperje*, za pesem *Uvek sve može nežnije* je prejela prvo nagrado časopisa Avlija (2011). Pravi: »Pišem po prtičkih, na papirčke, v rokovnike, v notes na mobilnem telefonu, za računalnikom – kjer sem v trenutku navdiha (večinoma ponoči). Še vedno pišem s srcem in verjamem, da se to ne bo spremenilo.«

Vesna Šare

Doslej izdani pesniški zbirki: *Sedem kotov moje sobe* (2015) in *Skoraj človek* (2017).

Dimitrij Škrk, dimitrij

(Slovenska Bistrica) »Že četrto leto se družim z vami, dragi »pesemsijevci«, dobil sem vnuka, napisal zmagovalni haiku 18. mednarodnega haiku natečaja (Apokalipsa) ...« Njegovi haikui so objavljeni v mnogih revijah in nagrajeni na Japonskem, v ZDA, na Hrvaškem ... Leta 2016 je prejel *The 70th Anniversary of Honorable Basho Certificate* ter priznanje mesta Kawasaki na 3. *Japan Hasekura Haiku Award*, njegove tanke so objavljene v reviji *Atlas Poetica* (25, ZDA) ...

Dejan Štiglic, naprimerjanez

»Ne znam pisati o lepih stvareh. Moj talent je v obračanju svetlobe na glavo.«

Vanja Tanjšek, Vanja T

»Najprej se pojavi ideja, en stavek, skupek misli, celo sanj, in hrumijo iz glave in srca s takšno silo, da jih včasih, v tisti prvi nuji, načeckam kar na papirnato servieto, medtem ko v kavarni pijem kavo. In potem komaj čakam, da pridem domov in zadevo dokončam, ker energija je taka, da jemlje dih.« Njene posamezne objave so v *Cicidoju* in *Mentorju*.

Patrik Tomšič, Patriktomsic

(1990, Postojna) Je inženir gozdarstva in lovstva. Živi in dela v Ilirski Bistrici, piše od malega, leta 2011 se je včlanil v Literarno društvo Ilirska Bistrica, kjer piše tudi poročila z mesečnih snidenj, ki jih imenujejo Večernice. Pesniški prvenec *Nekaj takega kot sonce* je izšel leta 2015. Piše tudi besedila za različne uglasbitve (zbori, glasbene skupine). Za pisanje ga najbolj navdihujejo narava in sprehodi. Njegov moto: »Kar lahko storiš danes, ne odlašaj na jutri.«

Mateja Traven, Levcek

(1967) »Živim v Vodicah nad Ljubljano. Prvo pesem sem napisala v drugem razredu, v osmem razredu je bila pesem *Kurir* opažena in nagrajena s knjigo. Sledile so ljubezenske, nato pa dolg premor. Življenje sem posvetila materinstvu in svojo strast porinila na stranski tir. Otroci so šli po svoje, jaz pa sem našla pesem.si. Objavljam v *Zvonu*, občinskem glasilu, ter domskem glasilu *Marjana*. Pišem za svojo dušo, za sprostitev in osebno zadovoljstvo.«

Gašper Trček, prašeg

» ... in še bom. »

Tamara Turšič

»Sem. Mama. Partnerka. Hčerka. Prijateljica. Sodelavka. Zapisovalka dni v življenju navadne Zemljanke, ki se je neke noči, s petka na soboto, začela pogovarjati v pesmi. Smisel. Ni smisla. Medtem pa se še vedno vsak dan prebudi na planetu Dom v jutranji vrsti za kopalnico, ob mladosti, smehu, joku, pričakovanjih ..., tam, kjer se vse vztrajno premika v prihodnost. Sama pa se še vedno večinoma počuti nepripravljena na življenje.«

Milen V. Šelmić

(1959, Prokuplje, Srbija) Po izobrazbi je pravnik, novinar in umetnostni zgodovinar. Živel je v več evropskih mestih, zdaj prebiva v Novem Sadu. Je pesnik, slikar, esejist in kritik. Izšla je njegova zbirka pesmi *Jelenski tragovi*, v tisku sta novi zbirki *Sve i/ili ništa o Heleni* in *Rimske pesme*. Je ustanovitelj in izvršni direktor Novosadskog književnog kluba in eden od pobudnikov Međunarodne pesničke Akademije.

Tjaša Valič, Evelyn

Metalurginja, motoristka in pesnica s prikritim primorskim naglasom, ki trenutno, usidrana v Ljubljani, zaključuje študij inženirstva materialov. Pravi, da je vredno živeti le, če v tistem, kar počneš, osvobajaš ljubezen.

Valerija Večei - Funda, valy

(1958, Novi Sad) Končala je filozofsko fakulteto in magistrirala iz menedžmenta. Njene pesmi so prevedene v nemščino, makedonščino in slovenščino. Objavljala je v zbornikih *Draga domača riec* in *Varaždinski književni zbornik*. Izšle so njene pesniške zbirke *Takva sam*, *Duša na dlanu*, *Svetlost tražeći* in *Vrijeme sna*. Prejela je tudi več nagrad na pesniških natečajih.

Aleš Vodenik, Enygma

(1994) Trenutno študira medicino v Ljubljani. Rad se potepa po domišljajskih svetovih, ki jih odpira literatura, včasih pa tudi sam kaj napiše.

Milena Vučković

(1966, Boljevac) Živi, dela in ustvarja v Parćinu. Piše že od malega, že kmalu je prejela nagrado otroškega časopisa *Zmaj*. Je članica Književnog kluba Slobodnih umetnika Australije, KK Mirko Banjević iz Paraćina in KK Dušan Matić iz Ču-prije. Njene pesmi so objavljene na različnih portalih in v zbornikih *Topla Reč* (1, 2), *Moravište*, v antolgijah *Balkanska ljubezenska poezija*, *Poetski odblesci*, *Pesem si*. Za poezijo je dobila tudi več priznanj. Letos bo izšla njena prva samostojna pesniška zbirka *Ptica u mojoj glavi*.

Helena Zemljič, Helena (MalaSenca)

Sašo Zorc Florjanski

(1951, Ljubljana) Je finalist Mentorjevega feferona 2015 in 2016, ko je prejel tudi nagrado (obakrat so bile njegove pesmi objavljene v Mentorju), prejel je nagrado založbe DPM Beltinci 2015, pesmi so objavljene v zborniku *Pesem si 2016*. »Pišem o daljeh izginulih pomladi, pišem o toplini poletnih sončav, pišem o šumljanju jesenskega listja, puščam sledove v globinah širjav ...«

Evelina Žefran, Evelina

»Sem Primorka, že 25 let pa delam in živim v Ljubljani. Pravzaprav zadnjih pet let s partnerjem, sinom, muco Maco in bonsaji živim v Mednem, kjer se v nočeh vidijo zvezde, obkrožena z drevesi, pticami, kunci, srnami, vodo. Sem pesnica, ki potrebuje brco v rit, da bi se opogumila in storila korak naprej ter poskusila z objavo še kje drugje kot na pesem.si in v tem zborniku.«

Milan Žniderič, Jošt Š.

pišem le zase
je laž
povsem enaka resnici
teh verzov
zato nisem več
prepričan
če me lahko najdete
v pesmi

Igor Žuravlev

(1970) Živi v Krškem. »Pišem, ker me to veseli.«

Kdo skrbi za Pesem si?

Lidija Brezavšček - Kočijaž

Urednica na portalu od 2009, pedagoška delavka, po duši tekačica, kar je isto kot pesem. Besedo imam rada, odkar vem zase. Izšla je ena moja pesniška zbirka: *Nič ali skrivnost pesmi* (založba Maks Viktor, 2012), objavljam v periodičnem tisku in zbornikih, sem dvakratna finalistka Pesniškega turnirja Založbe Pivec in finalistka Spletne verzijade. Za tretjo knjigo *Slave vojvodine Kranjske* sem v rimane verze prenesla prevod Lambergerjeve pesnitve. Vse, kar se v življenju zgodi, je pesem. Taka ali drugačna. Včasih sonet, včasih raztrganka. Sem že tretjič babica, kar je seveda tudi posebna pesem. Moj moto je večni optimizem, negativni odvodi najdejo rešitev v pesmih, altruizem pa je nekaj, za kar verjamem, da bi rešilo svet.

Gregor Grešak

Sem soustanovitelj, skrbnik in vodja razvoja portala *Pesem si*. Zmagovalec občinstva na Pesniškem turnirju v Mariboru 2014. Življenje, ta skrajna oblika umetnosti, me oblikuje iz dneva v dan. Razpet med slovansko strastjo in umirjeno strogostjo zena, ki sem ga sprejel kot vodilo v življenju, skušam dihati trenutke minljivosti s polnimi pljuči.

Franci Novak

V uredništvu *Pesem si* sem bolj »libero«, prosti igralec. Na pomoč vstopim takrat, ko me pokličejo; trenutno pa sem zadolžen za oblikovanje zbornika. Sem avtor dveh knjig, pesniške zbirke *Otroštvo neba* (leta 2011 nominirane za Veronikino nagrado) in zbirke kratkih zgodb *Podnebne spremembe*. Na mariborskih Pesniških turnirjih sem prejel dve prvi nagradi, leta 2010 za pesem *Januarski dnevi*, leta 2012 pa na Evropskem pesniškem turnirju za pesem *Ljudje kot rastline*.

Silvana Orel Kos

Na portalu sem urednica od leta 2013, germanistka, prevodoslovka, prevajalka. Pesmi sem začela objavljati na portalu *Pesem si* leto dni pred nastopom uredniške funkcije. Leta 2014 sem se udeležila Pesniškega turnirja Založbe Pivec in se uvrstila med finaliste. Pesniška zbirka se je zataknila v porodnem kanalu, vendar bo ugledala luč sveta. Rada pogledam v zvezde.

Tea Plesničar - Serigala

Misleč o umetnosti – C'est la vie.

Ana Porenta

Sem ustanoviteljica Zavoda za razvijanje ustvarjalnosti, ki poganja naš *Pesem si*, na katerem sem od njegovega nastanka 2007 tudi glavna urednica. Mojima pesniškima zbirkama *Sem se* in *Kitke* so se ob koncu 2016 pridružile še *Deklice*. Trikrat sem bila finalistka mariborskega Pesniškega turnirja, 2006 pa tudi zmagovalka občinstva. Poleg poučevanja v šoli in dela na portalu sem mentorica literarnih delavnic za vse generacije (JSKD Ribnica in Vrhnika, KUD Primož Trubar Velike Lašče), sodelujem v projektu *Pesnice* o pesnicah in sem soustanoviteljica ter mentorica Ustvarjalnih pesniških odklopov, ki so v bistvu pesniške počitnice v naravi z domiselnimi izzivi in druženjem.

Žiga Stopinšek - Sigi

Sem soscbrnik portala od posodobitve 2011 dalje, računalničar, študent, pesnik. Doslej je izšla pesniška zbirka *Skozi kosmate oči*. Še vedno iščem kompromis med naravoslovjem in poezijo.

Za podporo se zahvaljujemo:

Občini Ribnica

Občini Sodražica

Občini Velike Lašče

Gostilni pri Kuklju

Ali lahko od tod napišem pesem
ki je iskala šepet v reverzu. In zakaj
ribe molčijo drugače od ljudi. Le misel
daleč sva jaz in dež. V iskanju sebe
sredi nove zgodbe. Kopica otrok v
sončnem zahodu. Tikaš se me
panovega testa. Saj si vendar
breztelesna rta pomlad. You are a
beinko zapremociency. Vrtinec
prividov bledinse razgaljenja nekam v
prihodnost. Da me lažje najdeš
egova usta. Tudi ti si vstopaš vame
klica prižiga. Vžigalice. Ja inšči
moj diham te rada. Prepodimo
čas mojairokaih mrtvih oči. Mogoče
ostajnsol na jeziku. Lji temelje.
Zaspimo nazaj. Ražtapljam
temičnost obalâ. Motriš. Po da
še izpiješ. Ejo bosonogi
otroci in enakočno plešejo kolo.

ne požiram več
da te nimam premalo
v ustih
si stopalo imena
ki se je vtisnilo
v vsak glas
ki ga nisem slišala
ko me prazniš
končno vem
nikoli več ne bom pila vode
s tvojimi lasmi

